

Giới thiệu Tận Kiếp Phù Du

Truyện hay Tận Kiếp Phù Du của tác giả Mạnh Bà Thang nói rằng, tình? Cái gì mới là Tình ?"

Thần tiên thọ sánh ngang trời đất. Chính bởi sống huyền huyền quá lâu, nên lạnh nhạt, nên lắm kẻ còn không thấu nổi một chữ Tình.

Trong trăm vạn năm cô tịch ấy, ngôn tình ban đầu là đau, là khổ, là hận, là than.

Một kiếp xuyên tâm...không ngờ lại đau đến vậy! Đóa hoa tình đầu tiên chưa kịp nở đã khô quăn, héo úa.

Nàng nói: "Nếu có thể, ta ước mình sẽ mơ một giấc mộng thật dài. Uống canh Quên Lãng quên hết ưu sầu, luân hồi kiếp sau.."

Nàng nhìn thấy nhân thế phồn vinh, truyện đời người ngắn ngủi, duyên phận bạc bẽo, có kẻ phận mỏng, có kẻ duyên ngắn, có người hạnh phúc cũng có kẻ tình si" Chữ Tình năm ấy Chu Tam hỏi, sau khi gặp Khương Kính, sau khi luân hồi chuyển kiếp nàng cũng chỉ mới thấu ra một chữ "Khô"

Người ta bảo: "Một bước sai, bước bước đều sai"

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mạnh Bà Thang

Mấy ngàn năm qua quỹ sai chôn âm ti vẫn gọi nàng là Mạnh Bà. Mạnh Bà dù có dung nhan khiến người ta khuynh đảo, nhưng khi nhớ đến lại không thể hình dung ra đường nét, ấy là do Diêm Vương xin cho nàng là Trú Nhan chỗ Từ Hà tiên từ trên Thất Trùng Thiên. Bọn quỹ sai vẫn nói với nhau rằng, nàng là nữ đạo tiên, vì phạm phép trời nên bị Tiên Giới đày xuống âm phủ. Lão Diêm Vương không hiểu sao tìm được chút nhân trí còn sót sau hàng vạn năm, thương tình để nàng sống ở Vọng Hương Đài, ngày ngày nấu canh cho quỹ hồn trước khi đầu thai.

Mạnh Bà còn rất trẻ, nàng mặc một bộ váy dài trắng, như hòa vào một thể với lũ âm hồn vất vưởng đi lại giữa cầu Nại Hà. Nàng không biết mình là ai, cũng không quan tâm mình là ai, mình phạm tội gì? Nếu đã quên thì sao phải cố nhớ? mấy ngàn năm ở địa phủ cũng chỉ như một cái chớp mắt. Nàng đã thấy biết bao oan hồn, cũng đã nấu biết bao bát Mạnh Bà thang. Có kẻ uống, có kẻ không muốn uống, nhưng nếu để bọn chúng muốn gì được nấy, thì lão Diêm Vương kia đã chẳng phải thuê một lũ quỹ sai đầu trâu mặt ngựa làm gì?

Sống ở Nhân gian, bao bọc trong lòng những thất tình lục dục, ảo tưởng và bi phẫn. Có những việc không thể buông bỏ được, những niềm vui và nỗi buồn ly hợp trong cõi hồng trần cuộn cuộn, uống bát canh Mạnh Bà, ngập ngừng bước tới cầu Nại Hà mà kết thúc, nhìn lại quãng thời gian mà nỗi buồn được lấp đầy bởi những giọt nước mắt, đã hoá thành những đám mây mù sương, rồi nhẹ nhàng phân tán đi. Chính là một đời tràn đầy hối hận? Là sự tiếc nuối của sự cách biệt âm dương? Hay là quyết định buông bỏ mà rồi đi? đều đã không còn quan trọng. Bởi vì sau khi uống bát canh Mạnh Bà này, thì tất cả mọi thứ sẽ không phải bận tâm đến nữa.

Nàng vẫn luôn nghĩ, buông bỏ chấp niệm mà bước vào vòng luân hồi có phải tốt hơn là cứ giữ mãi, cố chấp nhảy xuống dòng Vong Xuyên chịu đau đớn suốt 1 ngàn năm, rồi ngàn năm sau lại được vớt lên và ép uống chén canh này?

Thình thoảng, Mạnh Bà đến U Minh điện gặp Diêm Vương, lão hỏi nàng thấy thế nào? Mạnh Bà ngơ ngẩn: “Thế nào là thế nào?”

Lão lại hỏi: “Người muốn quay về Bạch Hạc Trì chứ?”

Nàng đáp : “Bạch Hạc Trì là ở đâu? Ta nấu canh rất tốt, ngài không phải trả tiền mà vẫn có kẻ nấu canh cho, chẳng lẽ còn không chịu thỏa mãn?” Thế là lão xua tay đuổi nàng về Vọng Hương Đài.

Mạnh Bà không hiểu lão già này có ý gì, cũng chẳng buồn hỏi. Tháng tháng ngày ngày như thế này cũng tốt.

Đạo này âm phủ có rất nhiều oan hồn. Mạnh Bà hỏi lũ quỹ sai, chúng bảo trên Nhân giới đang bị yêu ma càn quấy. Vị Thiên quân trên kia đã phái thiên binh, thiên tướng đi dẹp loạn, chắc độ đám ngày nữa sẽ giảm thôi. Mạnh Bà nghe không nói gì, chỉ yên lặng đổ thêm nước Vong Xuyên vào nồi nấu.

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chu Tam

Trước kia, nàng gặp một thư sinh mệnh yếu. Khi đưa hần chén canh Mạnh Bà, hần chỉ im lặng nhìn nàng rồi hỏi : "Cô có biết Tình là gì không?"

Mạnh Bà đáp: “Không biết”

Hần lại hỏi: “Ta có thể không uống?”

Nàng đáp: “Không thể”

Hần nói: “Ta không muốn quên!”

Mạnh Bà quay đầu nhìn Tam Sinh Thạch phía bên kia cầu Nại Hà. Tên hần là Chu Tam, kiếp trước, kiếp này và cả kiếp sau, hần đều chết yếu vì một nữ tử.

Nàng thở dài: “Sâu đậm đến đâu mà cố chấp! Uống đi”

Chu Tam khép mi, một giọt nước chảy ra từ khóe mắt. Hần run rẩy đưa tay rồi uống cạn chén canh. Lại cất bước đi đến giếng luân hồi. Mạnh Bà nghiêng đầu lăm bầm: “Chu Tam, cả 3 kiếp ngươi đều chết vì nàng ta. Sâu đậm đến thế, vậy chén canh này có làm ngươi quên nổi không?”

Một ngày dưới âm phủ bằng 1 năm trên dương thế. Vì vậy 1 tháng sau Mạnh Bà gặp lại Chu Tam. Hần chỉ yên lặng chờ đợi tới lượt mình.

Mạnh Bà hỏi hần: "Chu Tam ngươi còn nhớ Vũ Tàn chứ?"

Hần ngẩn ra, con mắt trống rỗng đang nghi hoặc. MB biết hần đã quên.

Nàng nhếch mép cười: “Uống đi! Ngươi đã trả hết nợ cho nàng ấy, kiếp sau ngươi được cải mệnh”

Mạnh Bà từng nhìn lên số Âm tào về người con gái khiến Chu Tam 3 kiếp đều chết yếu. Hóa ra nàng ấy tên Vũ Tàn, công chúa nước Thục. Chu Tam là thái tử nước Sở, hần lợi dụng việc liên hôn để kết giao hai nước. Vũ Tàn trầm mê trong thứ tình yêu mà hần vẽ ra, cứ từng bước, từng bước vô tình dâng gang sơn nước Thục cho hần, trở thành tội đồ thiên cổ. Khi Sở chiếm được Thục, Vũ Tàn bị ả thứ phi của Chu Tam giết chết., sau đó vứt xác trước cửa Từ Cẩm Thành. Lê dân bách tính nước Thục phần nộ nàng là kẻ phản quốc, thi nhau dày xéo, chặt chân, xẻ thịt. Cuối cùng đến xương cốt cũng bị đập nát rồi chôn dưới Vụ Ma Đài, bị chướng khí nơi đó giam giữ, mãi mãi không thể siêu sinh.

Người ta bảo, một bước sai, bước bước đều sai.

Đọc xong, Mạnh Bà ngửa mặt lên thăm mắng Ti Mệnh thật biết múa bút thành văn. Nhưng cũng trố trêu cho bao kẻ có tình trong thiên hạ. Chu Tam ơi Chu Tam, đâu mới là nhân, đâu mới là quả của ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Vũ Tàn

Hôm nay, Mạnh Bà gặp một vị tướng quân chết trận trên Nhân giới. Hần nhìn nàng thật lâu rồi quỳ xuống hô thất thanh: "Nương nương". Mạnh Bà giật mình, có phải hần bị lũ yêu ma đánh cho hồng đầu rồi không? Hai tên quý sai phía sau lập tức lôi hần dậy, roi da quất một cái vào cổ vị tướng quân rồi lôi hần tới Vịnh Hương Đài, đổ hai chén Mạnh Bà thang vào miệng hần, lại đập một cước bay thẳng vào giếng đi đầu thai. Mạnh Bà méo mặt nhìn hai tên quý sai, người ta cũng chỉ khâu đầu nàng có một cái, bọn chúng đầu cần phải tỏ rõ mình xứng với cái danh đầu trâu mặt ngựa đến thế?

Hai tên quý sai ập ứng mãi, dưới cái nhìn chòng chọc của Mạnh bà, nhịn không được run giọng nói: “Lão Vương.. à không Diêm Vương nói kẻ nào dám vô lễ với ngài thì cứ một cước đạp thẳng hần đi đầu thai... vào... vào đường súc sanh thì càng tốt”

Mạnh Bà ngẩn ra rồi đen mặt . Lão Diêm Vương cũng thật biết dạy đồ đệ. May mà hai tên kia còn biết đường cho oan hồn uống canh Quên Lãng trước khi đập người ta một cước. Nhưng mà hai chén lặn, vậy kiếp sau dù có là người nhưng trí tuệ cũng thật khó mà nói!

Thực ra Mạnh Bà biết, lão Diêm Vương này già mà không nên nét. Ngày nào lão cũng chạy loạn khắp lục giới. Ngày đó, khi nàng đi ngắm vườn Bi Ngạn trên Hoàng Tuyền Cốc, vừa hay đi qua U Minh Điện, lại bắt gặp hần đang ngồi cắn bút lông, hỏi Phán quan: “Ngươi nói xem, ta còn phải ngồi đây bao lâu? Ti Mệnh còn đang đợi ta uống rượu trên Dao Trì kia kia. Nếu ngươi chịu viết nốt chỗ quý án này, khi về lão nhân ta sẽ mang cho ngươi một quả

đào tiên của Tây Vương Mẫu. Quý lắm đó!”

Mạnh Bà đi thẳng, tránh cho lão ta nhìn thấy lại bụng đói ăn quàng, bắt nàng vào chếp quý án . Khi mới tới Minh phủ, nàng đã từng chếp giúp lão một lần, thực sự là khiến người ta phát sầu mà.

Nhưng ngẫm đi ngẫm lại, Diêm Vương dù có giống lão gia hỏa thật, nhưng lại khá tốt với nàng. Lão từng dẫn nàng tới Nhân gian nhìn đủ mọi vui, buồn, oán, hận mà con người sinh ra. Lão hỏi nàng có muốn đầu thai, rồi tu tiên thân, phi thăng trở thành Thần tiên hay không? DV bảo nếu như vậy, nàng vừa có thể quên mọi thứ trước kia, lại vừa có thể làm một thần tiên tiêu dao tự tại, không cần ngày ngày mức nước Vong Xuyên rồi lại dùng U Minh Chi Hỏa nấu canh Mạnh Bà nữa. Hắn còn nói, Tiên giới đẹp biết bao, làm thần tiên tốt biết bao.

Mạnh Bà chỉ im lặng. Nếu nàng đã là dọa tiên, nếu nàng đã chọn quên đi thì cần gì phải quay trở lại. Ngày ngày tiếp xúc với quý hồn, ngày ngày nghe tiếng oán than dưới 18 tầng địa ngục vọng lên lại khiến nàng muốn quên đi hết thảy. Không cần biết trước kia đã từng làm gì, vì ai, chỉ cần biết bây giờ nàng đang giúp rất nhiều người luân hồi, hoặc là nhận nhân, hoặc là hái quả mà họ xứng đáng. Thình thoảng Mạnh Bà hay nằm mộng. Một ngày, nàng nhờ Diêm Vương xin cho một lá bùa chổ Quan Âm, phong ấn vùng kí ức kia lại. Khổ Tự Chủ của Quan Âm bên cung Nam Hải đúng thật là hiệu nghiệm.

Đạo gần đây, oan hồn chịu khổ sai ở 18 tầng địa ngục được phóng thích đi đầu thai rất nhiều. Mạnh Bà biết đã đến lễ cầu siêu trên dương thế. Cầu Nại Hà dài nặng nặc những lệ quý máu chảy đầm đìa. Kê thì khóc than, kê cười sặc sụa, kê bị thương, kê quý lụy. Nàng mức canh đưa cho từng oan hồn. Một bàn tay run rẩy túm chặt tay nàng. Đó là một nữ tử, nàng ta mặc bộ y phục quý hồn nhàu nát, máu khô lại từng mảng đen thẫm, hai mắt đầm đìa máu, nhìn không rõ bộ dạng là trẻ hay già, mái tóc dài rối bù che đi hai lưỡi mọc cắm sâu vào bả vai. Đôi chân đeo xiềng xích kêu leng leng theo mỗi bước đi nặng nề. Nữ tử nắm chặt tay Mạnh Bà, giọng nói khàn khào tựa hồ cổ họng bị bỏng rát. Khi hai tên quý sai định tiến lên, nàng ta mới cất giọng run rẩy: “Cô ở đây...có từng gặp qua một người ... tên...tên...Chu Tam?”

Mạnh Bà sững người! Chu Tam? Hắn đã trả xong ba kiếp nợ. Đã đầu thai cách đây rất lâu rồi. Vậy nữ tử thê lương này là ai? Nhìn dáng vẻ hắn là đã chịu phạt ở âm phủ từ lâu. Mạnh Bà không trả lời, chỉ đưa bát canh cho nàng ta rồi nói: “Hắn đã đi đầu thai từ lâu rồi. Uống đi! Cô sẽ quên hết thảy”

Nữ quý ngửa mặt cười sặc sụa, máu từ miệng lại tràn ra đỏ tươi. Nàng ta kêu gào, giọng vẫn khàn khàn như bị bóp cổ: “Haha... Chu Tam... ta vì người mà chịu bao nhiêu khổ hình... chỉ mong hóa thành lệ quý ám người cả đời. Vậy mà... vậy mà...” Nàng ấy bỗng nhỏ giọng ní non: "Người đã quên ta rồi sao?"

"Người cần gì phải thế? Chỉ là 1 kiếp phù du ngắn ngủi, quên đi chẳng phải tốt hơn sao?"

Nàng ta thì thào: "Nhưng ta ko muốn quên hắn! Ta hận hắn", rồi bỗng chốc điên cuồng, đẩy hai tên quý sai bên cạnh ra, lao xuống dòng Vong Xuyên. Chiếc chén đựng canh rơi xuống nền đá, vang lên âm thanh chói tai. Mạnh Bà hoảng hốt, nàng ấy vậy mà lại chọn cách này.

Là yêu, là hận hay là oán là thù?

Nhảy xuống sông Vong xuyên, chịu đầy dọa suốt ngàn năm chỉ để giữ mãi mối hận một kẻ không còn nhớ mình sao?

Là bởi vì gốc hay là tại 1 chữ tình si?

Mạnh Bà thờ dài, vươn tay phẩy một sợi tóc vương trên tà váy.

Lưu luyến chi đây?

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Yên Hội

Nhân tiện trên đường đến U Minh Điện gặp Diêm Vương, Mạnh Bà vòng qua Nghiệt Kính Đài nhìn một chút. Hóa ra nữ tử kia lại là vị Vũ Tàn công chúa nước Thục. Sau khi chết, oan hồn bị giam giữ suốt 300 năm ở Vụ Ma Đài. Sau đó, một vị đạo sĩ đi qua, làm phép trừ yêu, oan hồn đó mới được thả ra rồi bị quý sai dẫn xuống Hoàng Tuyền. Khi sống nàng ta vương biết bao tội nghiệt, xuống âm phủ phải chịu khảo hình ở 17 tầng địa ngục. Mạnh Bà kinh ngạc, tăng duy nhất Vũ Tàn không bị đẩy lại là Băng Sơn địa ngục tầng thứ 8, nơi dành cho những người không làm tròn bổn phận của người vợ hoặc chịu tội thông gian... Mạnh Bà lắc đầu cười khổ, nàng thật muốn biết:

“Tình? Cái gì mới là Tình ?”

Thần tiên thọ sánh ngang trời đất. Chính bởi sống quá lâu, nên lạnh nhạt, nên lắm kẻ còn không thấu nổi một chữ Tình. So với chúng tiên nhân, người phàm giới chỉ như kiếp phù du ngắn ngủi sáng sinh chiều chết, hèn mọn, bé nhỏ. Vậy bọn họ cực khổ như vậy để làm gì?

Lần này, lão Diêm Vương có vẻ trầm lặng. Mạnh Bà ko quen với dáng vẻ này của lão lắm. Diêm Vương nhìn Mạnh Bà, thờ dài nói: "Yêu giới và Ma giới sắp diệt vong rồi?"

Mạnh Bà hỏi lại: "Có gì không tốt sao?"

Lão đáp: "Lục giới vẫn luôn cân bằng như thế. Nhân giới, Yêu giới, Ma giới, Minh giới, Tiên giới, Thần giới, hàng trăm vạn năm qua vẫn cùng tồn tại áp chế lẫn nhau. Thần giới là cao nhất, nhưng phần lớn đều đã vũ hóa cùng thiên địa, cũng chỉ còn lại hai vị. Nay Tiên giới coi như tối cao, làm chúng yêu ma không dám vọng động. Nhưng nếu mất đi lại trái với quy tắc thiên địa vẫn tồn tại ngàn vạn năm qua"

Mạnh Bà lại hỏi: "Yêu giới và Ma giới số lượng cũng không nhỏ? Cho dù Tiên giới có muốn yêu ma hỗn phi phách tán, e cũng là lưỡng bại câu thương"

Diêm Vương cảm thán: "Nếu là trước kia Tiên giới còn chưa có bản lĩnh này. Nhưng sau khi ma tộc bị thảm sát thì... aizz...Mạnh Bà ta nói này. Ngươi ở Minh phủ cũng ngót nghét ba nghìn năm rồi... ngươi xem..."

Mạnh Bà không đáp chỉ yên lặng đứng nhìn phán quan đang chép án quý.

Diêm Vương ho khê, đảo mắt một vòng rồi dừng trên mũi giày đang đi di dưới đất: "Khụ... Ngày mai trên Cửu Trùng Thiên có hội bàn đào của Tây Vương Mẫu, ngươi... có...có muốn đi nhìn một cái...ta mang ngươi theo"

Mạnh Bà thấy phán quan run tay làm dây ra một vết mực nhỏ, nhưng hắn không thèm để ý, ngẩng phắt đầu lên nhìn Diêm Vương bằng ánh mắt nhìn cảm thú. Diêm Vương lại ho khê, nghe răng cười đầy bi ai ý bảo: "Không phải ta nói, không phải ta nói"

Trước đây Mạnh Bà chẳng buồn nâng mắt nhìn mấy thứ yên hội này, nhưng gần đây nàng bỗng muốn xem xem liệu thế gian kia, cái gì mới gọi là Tình.

Mạnh Bà đáp: "Được"

Diêm Vương tròn mắt. Lão cũng chỉ là hỏi vậy thôi, nào ngờ Mạnh Bà chịu đi.

Thực ra Diêm Vương không phải thần tiên, nhưng cũng chẳng phải yêu hồn. Lão ta trước kia là đạo tiên, đầy xuống Minh giới. Sau trận chiến giữa yêu ma mấy chục vạn năm trước, lão thu phục quỷ hồn lại thu nhận bọn quỷ sai, lập lại trật tự, đường đường chính chính lên làm U Minh Giới Chủ. Dù có từng mắc thiên quy, nhưng cũng có chút giao tình với Tiên Giới. Thế nên Mạnh Bà chưa từng thấy lão bỏ cuộc hội hè nào của chúng tiên nhân, vẫn tự coi mình là loài sinh linh lưỡng giới: Tiên Giới và Minh Giới. Mà Mạnh Bà thì đúng là một hồn ma thật. Linh khí trên Cửu Trùng Thiên có thể làm nàng bị bóng, vì vậy Diêm Vương đưa cho nàng đeo một viên ngọc màu hổ phách.

Hôm sau, Mạnh Bà cùng lão lên Cửu Trùng Thiên. Vật cưỡi của U Minh Giới Chủ hóa ra là một con Vong Mã toàn thân đen tuyền, nhìn có chút hơi thờ ơ ảm của địa ngục. Mạnh Bà nâng mí mắt nhìn xung quanh, có chút không thích ứng được thứ ánh sáng mà Mãn Nhật Tinh Quân phát ra.

Tiệc bàn đào của Tây Vương Mẫu năm nay tổ chức ở vườn Ngan Uyển, thuộc tầng trời thứ nhất trong Cửu Trùng Thiên. Vườn Đào Tiên 500 năm mới nở hoa, 500 năm sau kết quả, lại thêm 500 năm thì chín. Vậy nên, cứ cách một ngàn năm trăm năm, mới mở hội bàn đào một lần. Năm nay, nghe nói vị Thiên phi của Thiên quân mới hạ sinh một tiểu thể tử. So ra hẳn mở hội cũng là để chúc mừng nên chúng tiên tham gia có đông hơn hẳn.

Trước khi đến vườn Ngan Uyển, còn phải qua Ngân Kiều đưa thiệp mời, rồi cưỡi Kim Quang đến Lưu Ly Điện của vị Thiên phi kia đưa lễ mừng.

Lúc đến nơi thì cũng đã khai tiệc. Mạnh Bà vẫn cúi đầu đi sau lão Diêm Vương.

Thỉnh thoảng, lão dừng lại hẹn vài vị tiên quân đi chơi cờ. Nàng thầm khinh bỉ lão lưu manh này mà cũng có thú chơi tao nhã vậy sao? Chơi cờ của lão cũng chính là người chơi cờ, ta uống rượu. Chẳng qua nói vậy cho hợp với lối văn vẻ của các vị tiên nhân trên đây mà thôi.

Lúc qua Ngân Kiều, có một vị tiên quân mặc áo trắng, tay cầm ngọc tiêu hỏi Diêm Vương tiên tử theo sau lão là ai? Diêm Vương không khách khí đáp: "Thủy Thượng Tiên, người đừng có mà này nọ bầy bạ với đồ nhi của ta"

Vị Tiên quân kia đen mặt, xua tay nói không phải rồi đi mất. Mạnh Bà thì liếc lão một cái, nàng thành đồ nhi của lão từ bao giờ vậy?

Hôm nay, Mạnh Bà mặc bộ váy dài màu trắng, mái tóc dài phía sau dùng một dải bạch lăng buộc lại. Nhìn như một đóa liên hoa thanh khiết, không nhiễm bụi trần.

Vườn Ngan Uyển của Cửu Trùng Thiên cũng thật lớn. Nơi nơi đều thấy tiếng chúng tiên nhân nói chuyện tiểu thể tử của Thiên quân vừa mới sinh đã khi chắt ra sao, phong phạm ra sao. Mạnh Bà bỗng thấy buồn cười, rõ ràng là hội bàn đào của Tây Vương Mẫu mà lại ra cái tiệc đầy thán của con tiểu thiếp. Thật là đáng để xem.

Lão Diêm Vương kéo nàng ngồi vào hai cái ghế còn trống. Bàn này đã có vài vị Tiên quân an vị rồi. Một vị mặc áo bào xanh là Nam Đẩu Tinh Quân, vị áo đỏ là Bắc Đẩu Tinh Quân, vị còn lại mặc y phục xanh lam thêu vân rồng, hẳn là Đông Hải Thủy Quân.

Nhìn thấy nàng, Nam Đẩu Tinh Quân nhú mi rồi đưa tay kính lễ hỏi: "Xin mạn phép, vị tiên tử này là..."

Mạnh Bà đáp: "Tiểu thần chỉ là quỷ sai dưới Minh Giới, Diêm vương ưu ái cho đi theo cảm lễ vật dâng tặng tiểu thể tử của Thiên Quân trên Cửu Trùng Thiên"

Lão Diêm Vương quay sang gạt đầu ra về cung chiều. Nam Hải Tinh Quân vẫn nhú mi nghi hoặc nhưng không tiện hỏi nhiều, e rằng thất lễ.

Diêm Vương quả thật đúng là một lão lưu manh. Ba vị tiên nhân đức độ phi phàm cũng bị lão chuốc rượu cho bất tỉnh. Thông thường, đảo tiên của Tây Vương Mẫu quý giá hơn cả trân châu dị bảo, vì thế chúng tiên cũng chỉ được mỗi người một quả. Ấy vậy mà lão lại cò kè nhất quyết xin thêm một quả nữa, xin không được thì trộm. Trộm xong giấu vào tay áo bảo đem về cho phán quan. Mạnh Bà cười khò, thầm mắng lão cũng thật có cốt khí không quên huynh đệ hay là chỉ bởi mấy tờ quỹ án kia?

Xong tiệc, Thiên quân và Tây Vương Mẫu lại ngó ý mời chư vị thần tiên cùng đi dạo Diêu Trì ngắm Linh Liên hoa đang mùa nở rộ. Diêu Trì cung ở ngay phía sau vườn Ngạn Uyển. Bên trong có 1 cái hồ gọi là Dao Trì. Nước Dao Trì quanh năm xanh thẳm, chỉ có thể trồng được Linh Liên hoa lấy từ Tây Trúc của Phật Tổ.

Diêm Vương lại không đi về phía Cung Diêu Trì, mà dẫn Mạnh Bà chạy đến Càn Khôn Kính bên trên Ngọc Hư cung.

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thượng Thần Thiên Ngạn

Đến nơi, lão im lặng hồi lâu. Mạnh Bà thấy lạ bèn hỏi: "Lão Vương, đây là đâu?"

Lão thờ dài đáp: "Càn Khôn Kính"

Mạnh Bà từng nghe bọn quỷ sai nhắc đến Càn Khôn Kính trên Cửu Trùng Thiên. Đây là nơi khi xưa chúng thượng thần viễn cổ dùng để nhìn thiên cơ, từ đó tính vận mệnh hưng vong của lục giới. Về sau, các vị thần phần lớn đều hồi phi yên diệt hoặc vũ hóa cùng đất trời, lại thêm Càn Khôn Kính linh khí dày đặc nên hiếm tiên nhân nào qua lại nơi đây. Mạnh Bà nghi hoặc. Lão Diêm Vương nhắm mắt, giọng lão cơ hồ mang theo tia day dứt:

"Mạnh Bà, ta không muốn thế này...nhưng Yêu Giới và Ma Giới sắp diệt vong. Ta sợ không kịp...Là lão nhân ta có lỗi với người"

Mạnh Bà chưa kịp hiểu thì đã thấy lão bước lên đứng trước Càn Khôn Kính, sắc mặt tái nhợt. Lão lấy từ bên hông ra một mảnh tam sinh thạch, ném vào mặt hồ. Giữa mặt nước phẳng lặng hiện lên một cây ti bà cảm đồ như máu, trên bề mặt chỉ có duy nhất một sợi dây đàn.

Mạnh bà nhìn chăm chăm cây cô cầm, vô thức giơ tay về phía mặt hồ, ra lệnh: "Lại đây"

Cây ti bà cảm run lên như kích động vì đã tìm được chủ nhân. Lập tức bay về phía Mạnh Bà, nàng nắm tay ôm chặt thân đàn, ngón tay trắng như ngọc nổi bật giữa một màu đỏ thê lương.

Mạnh Bà chột chao đảo. Càn Khôn Kính như một tấm gương chiếu thẳng vào nguyên thần đã ngủ quên suốt ba ngàn của nàng. Mọi thứ hiện ra trước mắt lại càng sáng tỏ, còn hơn cả cái lúc nàng tưởng mình tỉnh táo nhất. Vốn chẳng có Mạnh Bà nào cả? Vốn chẳng có cái gì gọi là đạo tiên? Mọi thứ vốn dĩ là như thế! Đáng lẽ ra phải là như thế!

Từ thuở hồng hoang, Bàn Cổ một búa khai thiên lập địa, phân định trời đất. Năm ấy Cộng Công húc đổ cột chống trời, nước Ngân Hà từ Cửu Trùng Thiên đổ thẳng xuống Hạ giới, gây nên một trận đại Hồng thủy, sinh linh diệt vong. Nữ oa nương nương luôn ở tại núi Ngọc Hư dùng thân mình luyện đá vá trời, cuối cùng vũ hóa. Hòn đá năm ấy Nữ Oa luyện hóa được gọi là Nữ oa thạch, chứa giọt máu duy nhất nàng. Về sau trên Nữ Oa thạch mọc lên một đóa thất thiên hoa bảy cánh trong suốt. Lại qua trăm vạn năm, đóa thiên hoa tu luyện thành tiên thân. Được sinh ra từ thiên hoa của đất trời, lại được nuôi dưỡng bằng máu huyết của Nữ Oa, vừa có tiên thân đã khiến thiên địa biến sắc, vạn vật hồi sinh, trực tiếp phi thăng thành thượng thần. Tên chỉ có hai chữ Thiên Ngạn.

Vị thượng thần này quanh năm ở tại Bạch Hạc Trì. Trong Bạch Hạc Trì có một ngọn Ngạn Nhai, cũng chính là hòn đá năm xưa Nữ Oa dùng để vá trời. Từ trên nhìn xuống chỉ thấy một biển sắc đỏ rực rỡ của bi ngạn hoa.

Thiên Ngạn là thần thủ hộ Nữ Oa thạch, lại mang sức mạnh hồi sinh, vì vậy lục giới vẫn cung kính chỉ gọi hai tiếng thượng thần mà không dám gọi tên.

Năm ấy, khi đến An Nhân Động bên Cung Nam Hải gặp Quan Âm, định xin một dải lục lăng trên đỉnh Vu Sơn về kết tua ngọc bội, Quan Âm bảo nàng: "Thượng thần, Phật Tổ nhắc ta nói với người, câu hỏi lần trước ngài hỏi, nhân sinh trên thế gian vốn không ai tỏ tường. Mỗi kẻ lại có một cách để tìm câu trả lời cho riêng mình"

Quan Âm nói xong còn mỉm cười đưa cho Thiên Ngạn một dải quang lục sắc, lại lấy một nhánh dương liễu trong bình Cam lộ, nói là khi trở về ghé qua Kiếp Vân Điện, chuyển cho Ti Mệnh giúp nàng ấy.

Thiên Ngạn thu cánh dương liễu và lục lăng vào tay áo, còn không sợ mất mặt xin Quan m thêm vài bình Ngọc Cốt Hương dưới giếng Từ Đàn. Dùng nước này mà ủ rượu thì thật là thơm!

Lại nhớ, một lần tình cờ đến Tây Trúc nghe giảng đạo, Thiên Ngạn gặp vị đệ tử thứ hai của Phật Tổ là Kim Thiên Tử. Do một lần giảng kinh tỏ ý coi thường đạo giáo mà bị đày xuống hạ giới tu hành lại, nay đã thành chính quả, được phong hiệu Vô Lượng Công Đức Phật. Sau khi nghe vị Vô Lượng kia kể về quá trình thành kinh, chứng tam quả, nàng hỏi Phật Tổ: "Như Lai, ngài nói xem, Tình là gì? Là gì mà vị Tây Lương Nữ Vương kia nguyện ý buông

bỏ, chấp nhận cho người mình yêu trở thành phật tử?”

Phật Tổ chỉ cười không đáp.

Nhưng về sau, khi nhớ lại nàng vẫn thấy hổ thẹn vì câu hỏi đó. Bởi thực ra cái thứ chia cắt đôi uyên ương ấy lại là Phá Chú mà nàng làm cho Nguyệt Lão. Cũng bởi lão cứ chạy đến trước Thất Đoạn Kiều gào khóc thảm thiết kêu hấn lờ nổi nhằm nhân duyên cho đệ tử Phật Tổ với một nữ đệ dưới phạm giới, i ôi xin Phá chú dễ chặt đứt mối lương duyên này. Thiên Ngạn đau đầu nên mới làm cho lão vài lá, hóa ra lại hại người ta không nên duyên cầm nguyệt được. Vừa hổ thẹn lại không biết mình có gặp báo ứng không?

Thiên Ngạn đến điện Kiếp Vân nhưng không thấy Ti Mệnh, nàng để hành hương liễu lại rồi bất quyết gọi mây bay về Bạch Hạc Trì.

Hồng thạch là một tảng đá đỏ rất đẹp mắt. Thiên Ngạn nhặt được khi trông thêm mấy đóa bi ngạn dưới chân núi. Thần tiên hay yêu ma đều không thể tự ý vào trong Bạch Hạc Trì, vậy hấn hòn đá này từ trước giờ vẫn ở đây, lại bị màu đỏ của hoa che khuất. Nàng trích một giọt máu nhỏ lên mặt hồng thạch. Biết đâu trăm ngàn năm sau, Bi Ngạn Hạc lại có thêm một tiểu tiên nữ. Có lẽ khi ấy nàng sẽ không còn cô đơn nữa. Thiên Ngạn đem dải lụa lẳng ra, kết thành một cái tua Ngọc bội rồi đem hồng thạch đeo bên hông. Nhìn trông cũng thấy vui mắt.

Về sau, mấy tiên nga bên Cửu Trùng Thiên ai cũng đeo một mảnh ngọc bội bên hông, nói là cho có phong phạm tiên nhân. Thiên Ngạn khóc không ra nước mắt, khi ấy nàng chỉ là đeo cho vui thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thái Tử Khương Kính

Sắp đến Quần Tiên Yến, Thiên quân đều gửi thiệp mời đến chúng thần tiên. Lại đặc biệt phái thái tử Khương Kính đến Bạch Hạc đưa thiệp mời cho Thượng thần Thiên Ngạn. Khương Kính đứng trước Cầu Thất Đoạn, chưa biết làm thế nào để vào thì đã thấy truyền ra giọng nói: “Làm phiền thái tử từ điện hạ đến tận đây. Ta xin nhận thiệp mời. Thiên Ngạn gửi lời đa tạ tới Thiên quân”

Nói xong một đám sương vì thất sắc cuốn lấy tám thiệp trong tay Khương Kính rồi bay đi.

Vị thái tử này năm nay vừa tròn 30 vạn tuổi, là vị thần tiên có tài thi ca nhạc họa hiếm thấy trên Cửu Trùng Thiên. Nghe giọng nói như tiếng chuông ngân, trong trẻo, lạnh lùng, hấn nổi tính tò mò. Lại nghe vài vị Tiên quân có lần may mắn trông thấy thượng thần kể rằng, dung nhan thượng thần làm chúng tiên cũng phải điên đảo. Hấn là trong lục giới không ai sánh bằng. Năm đó Thái Thượng Lão Quân đi cùng Thiên quân đến Bạch Hạc Trì nên may mắn được diện kiến. Tiên quân kể lại, Thượng thần mặc bộ váy đỏ thắm, lướt đi giữa rừng bi ngạn rực rỡ trông kinh tâm động phách nhường nào.

Khương Kính thấy tâm mình xao động. Từ đó, ngày nào cũng chạy đến trước Cầu Thất Đoạn si tình. Khi thì làm thơ, khi lại vẽ cảnh. Cứ như thế suốt ba trăm năm

Thiên Ngạn ngày ngày nằm ở Vọng Nguyệt Các trên đỉnh Ngạn Nhai, nếu không đọc sách thì lại cầm hồng thạch lên thủ thi. Ngày nào nàng cũng nghe thấy giọng nói của vị thái tử thiên tộc kia, định dùng Tịnh chú chặn lại, nhưng lại nghĩ, kể ra như vậy cũng đỡ nhầm chán.

Thiên Ngạn nằm trên võng kết từ huyết hoa bi ngạn, nâng niu hồng thạch trong tay, vuốt ve rồi nhẹ giọng: “Thạch Thạch người nói xem, hấn nói tới bao giờ? Người bảo ta có nên... nhìn một cái” Hồng thạch run lên trong lòng bàn tay. Nàng lại cười vang lên: “Haha Thạch thạch muốn sao? Vậy thì đi nhìn một chút”

Nói đoạn, đứng lên phẩy tay áo bay đến Thất Đoạn Kiều.

Cầu này làm bằng đá ngũ sắc, bắc ngang qua Ngân Hà. Muốn vào Bi Ngạn Hạc phải đi qua Thất Đoạn Kiều. Nhưng tiên nhân đều bị tường vân ngăn ở bên ngoài, linh khí ở đây nồng đậm, lại bị Thiên Ngạn bày kết giới, tự tiện bước vào, nhẹ thì mất tiên thân, nặng thì trực tiếp hồn phi phách tán.

Đứng bên này Ngân Hà, Thiên Ngạn đã nhìn thấy vị thái tử mặc áo bào trắng đang ngồi trong Từ Đề Đình thối tiêu. Đình này, trước kia nàng dựng để tiếp những tiểu tiên đến Bạch Hạc Trì bái phỏng. Theo lệ của Tiên giới và Thần giới, thần tiên sau khi phi thăng thành công thì ngoài đến Kim Tiêu Điện diện kiến chư vị thần tiên, còn phải đi Tích Bích thành hoặc Bạch Hạc Trì thỉnh an hai vị thần viễn cổ. Thông thường, nam thần tiên hay đến Bạch Hạc Trì, nữ thần tiên thì lại kéo nhau đến Tích Bích thành. Thiên Ngạn không ra gặp mặt, nên đành xây Từ Đề Đình phía ngoài Thất Đoạn Kiều, nếu có vị tiểu tiên nào đến, thì đặt ở đó ít trà bánh, để họ tự ăn xong rồi về.

Nàng nghe nói, vị thần bên Tích Bích kia còn trực tiếp tiễn khách, không gặp cũng chẳng trả nước gì. Cứ để mấy tiên tử đứng mòn mỏi rồi tự động quay về. Ngẫm ra vẫn thấy nàng có chút đạo đức hơn vị ấy.

Lại nói đến Khương Kính, gặp được Thiên Ngạn hôm đó liền nhất kiến chung tình, quyết chí đòi làm cây liền cành làm chim liền cánh. Bấy giờ cả Tiên Giới náo nhiệt hấn, đâu đâu cũng miêu tả phong tư trác tuyệt của thái tử, lại kể đến dung nhan kinh tâm động phách của thượng thần. Nói họ tuy có

chênh lệch tuổi tác và cấp bậc nhưng một khi đã có tình thì ai thêm quan tâm.

Thiên Ngạn dù đã là thượng thần mấy trăm vạn năm nhưng cô đơn mãi, suy cho cùng vẫn cần một chữ tình. Khương Kính đem lại cho nàng cảm giác có chỗ dựa, có người kề cận, có kẻ quan tâm. Nàng mở rộng lòng thử chấp nhận. Lại cho hắn mấy lá Phá chú để có thể ra vào Bạch Hạc Trì.

Năm năm tháng tháng trôi qua, Thiên Ngạn khi thì theo Khương Kính đến Đình Lạc Hà nhìn Mão Nhật Tinh Quân kéo xe thiên mã, khi lại bay đến Đào hoa thôn ngắm rừng đào vạn dặm của Tương Tàn Công chúa. Có lần, hắn nắm tay nàng đi dưới đáy biển Tây Hải, có lần hắn kéo nàng đi đắp tuyết ở Nam Vụ Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Công Chúa Ma Tộc

“Thời gian như nước chảy, mê mãi suốt đêm ngày”

Thiên Ngạn nằm trên Vọng Nguyệt Các, nở nụ cười thù thi với hồng thạch. Hòn đá này tu luyện cũng thật nhanh, mới 500 năm mà đã tràn đầy tiên khí rồi.

Bỗng chốc, nàng phát hiện có kẻ đang bay vào Bạch Hạc Trì. Thiên Ngạn cau mày, không phải Khương Kính.

Dưới chân Ngạn xuất hiện một nữ tử mặc bộ váy hồng thướt tha. Nàng ta liếc mắt nhìn rồi nhếch miệng cười lạnh, cất giọng hô lớn:

"Thủy Diệp công chúa, con gái Ma quân, đến bái phỏng Thiên Ngạn thượng thần"

Giọng nói mang một phần nũng nịu, hai phần ủy mị, ba phần giễu cợt, bốn phần khinh khi.

Thiên Ngạn vẫn nằm trên Vọng Nguyệt Các, lạnh lùng hỏi: “Không biết từ khi nào Công chúa của Ma tộc có thể tự tiện ra vào Bạch Hạc Trì thế?”

Thủy Diệp cười đáp: “Là Khương Kính đưa cho ta Phá chú, chàng nói thỉnh thoảng Diệp nhi có thể vào Bạch Hạc Trì dạo xem. Hôm nay nhân ngày Tiên tộc cùng Ma tộc kết lại giao hảo, Phụ quân đưa Thủy Diệp lên Cửu Trùng Thiên, nhớ đến việc này nên muốn đến đây ngắm bi ngạn, nhân tiện bái phỏng Thiên Ngạn thượng thần”

“Khương Kính đưa người?”

“Đúng vậy. Chàng cho ta cách đây 2 tháng trước. Thượng thần, ngài nói xem, ta và Khương Kính vừa gặp đã yêu, ân ái phu thê, thề nguyện sống chết, ngài nói đây có phải là duyên trời định không? Đến Phá chú của Bạch Hạc Trì quý giá như vậy chàng cũng tặng cho ta, ta thấy thật hạnh phúc”

Hồng thạch trong tay Thiên Ngạn đã lạnh ngắt, nàng đặt nó xuống bàn, bắt quyết triệu mây bay xuống chân Ngạn nhai. Nữ tử mặc hồng y, thân hình là lướt ẩn hiện, mái tóc dài uyển chuyển dùng một nhánh vân liễu búi lên, khuôn mặt mang theo nét quyền rũ phong tình.

Thiên Ngạn giương khóe môi cười đáp: “Công chúa và thái tử thiên tộc quả là có duyên kiếp. Nhưng Bạch Hạc Trì của ta không chứa nổi mối duyên này, để bản thượng thần tiễn công chúa” Nàng khẽ liếc, Phá chú trong tay Thủy Diệp nát thành vụn nhỏ bay đầy trời. Thủy Diệp cười nói: “Khỏi cần thượng thần tiễn hao sức lực, so với Ma tộc, Bạch Hạc Trì cũng không có lớn, Thủy Diệp vẫn nhớ đường, chắc trên Cửu Trùng Thiên phụ quân và điện hạ đang ngóng đợi nên mạn phép cáo từ Thiên Ngạn thượng thần”. Thủy Diệp gơ tay triệu hồi một con Hỏa Mị Cơ, cười trên lưng nó rồi đi.

Thiên Ngạn nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào da thịt. Trước mắt như mờ mịt, từng đóa bi ngạn trở nên nhạt nhòa, mất đi vẻ rực rỡ vốn có. Bắt quyết một đóa tường vân, nàng bay thẳng đến Vĩnh Tâm Điện của Khương Kính.

Hắn đang ngồi vẽ tranh. Thủy Diệp không có ở đây. Nghe nói Ma tộc và Thiên tộc mỗi bên lùi một bước, chấp tay làm hòa. Lần này hẳn là Thủy Kinh Thiên đưa Thủy Diệp lên đây gặp Thiên quân. Thấy Thiên Ngạn đến, Khương Kính giật mình, rồi nở nụ cười, bước đến nắm tay nàng: “Thiên Ngạn, nàng đến tìm ta sao? Dạo này vì giải quyết chuyện với Ma tộc nên ta không đến Vọng Nguyệt Các được. Thật xin lỗi nàng”

Thiên Ngạn run giọng hỏi: “Phá chú của chàng đâu?”

Khương Kính nghi hoặc, quay lại vặn án, lấy một hộp gỗ mở ra, nét mặt bỗng tối sầm. Rõ ràng hắn đã cất ở đây. Ban nãy còn đem cho Diệp Nhi xem một chút. Lẽ nào nàng ấy lấy đi rồi. Thật hồng bét!

Thiên Ngạn không mặn không nhạt nói: “Không cần tìm nữa. Thủy Diệp công chúa vừa mang tới trả cho ta rồi. Thái tử nói xem, Phá chú của ta đều là nhỏ máu nhận chủ. Nếu điện hạ và nàng ta không có quan hệ ân ái, thì dù có cầm Phá chú, liệu Thủy Diệp công chúa có đặt được nửa bước chân vào Bạch Hạc Trì hay không?”

Khương Kính khẽ mấp máy: “Thiên Ngạn, nàng quá lạnh lùng, lại luôn tự ngăn cách bản thân, khiến ta thấy không giống tình yêu. Thủy Diệp nàng ấy biết cách yêu chiều, biết khiến nam nhân cưng nựng, nâng niu như món đồ trân quý. Ta thực không khồng chế nổi mà trao trái tim cho nàng ấy. Chuyện của chúng ta, coi như là đoạn nhân duyên ngắn ngủi mà người trần mắt thịt vẫn từng trải qua rồi lại quên đi thôi”

Thiên Ngạn cảm thấy lồng ngực mình như rách ra. Haha, hẳn nói nàng lạnh lùng, xa cách. Hẳn dạy nàng phải lắng lo, quyến rũ. Hẳn cùng nàng nắm tay hai trăm năm, để rồi trao trái tim cho nàng ta trong vòng hai tháng.

Là tại nàng không thấu phong trần hay tại hắn tham mới ruộng cũ?

Là tại nàng ngu dại hay tại hắn phong lưu?

Thiên Ngạn ơi Thiên Ngạn, uống cho người được lục giới tôn xưng hai chữ thượng thần vậy mà đến một chữ Tình cũng thấu không xong.

“Bản thượng thần mòn mỏi mong chờ mối lương duyên giữa thái tử Tiên tộc cùng công chúa Ma Tộc trong nay mai”

Nàng quay lưng, nước mắt lãnh lẽ rơi. Thiên Ngạn ngược mắt lên. Tất cả chỉ như một giấc mộng, tỉnh dậy rồi sao lại đau như thế chứ?

Hôm ấy, Nàng không nhớ mình đã đi đâu? Đã uống bao nhiêu? Nàng chỉ nhớ gặp phải lão Diêm Vương. Lão buồn bực kêu nàng uống hết rượu của lão. Lại lải nhải rằng làm thân tiên cũng thật khổ. Lão bảo nàng hay là tìm đôi gian tình kia, chém chúng thành quỷ hồn, lão sẽ không cho nó siêu sinh. Thiên Ngạn bảo lão cũng thật biết cách vui đùa.

Hôm sau, tỉnh dậy, nàng thấy mình nằm bên cạnh Dao Trì. Linh Liên hoa đang mùa nở rộ, tỏa ra linh khí thơm ngát.

Đầu óc như quay một vòng, từng chuyện, từng chuyện lại hiện ra. Thiên Ngạn cười khổ. Tự nhủ chẳng qua cũng chỉ là 1 đoạn tình duyên ngắn ngủi mà thôi.

Lại nhớ dáng vẻ đầy thỏa mãn của Thủy Diệp khi nàng ta rời đi. Lại nhớ... Khoan đã, nếu không có Phá chú, vào không được, ra cũng không được. Nàng từng cho Khương Kính hai lá, vì năm đó lúc Nguyệt lão năn nỉ nhờ làm Phá chú hóa giải nạn kiếp cho Kim Thiên Tử, nàng còn thừa hai lá, cả hai đều là nhận máu chủ của Khương Kính. Cũng vì đây là Phá chú làm cho Nguyệt lão nên mới để máu huyết tương liên.

Khi Khương Kính tìm thì không còn lá nào, hẳn là Thủy Diệp đã lấy cả hai.

Thiên Ngạn lập tức bay về Bạch Hạc Trì. Nếu nàng ta dám quay lại làm chuyện hay ho gì, thì cũng đừng trách nàng không nể mặt Ma tộc.

Vừa bước qua Thất Đoạn Kiều, Thiên Ngạn đã thấy rừng bi ngạn hoa đang từ từ thất sắc. Cánh hoa rực rỡ bỗng chốc ảm đạm, khô quăn. Thiên Ngạn là thần tái sinh, hoa nàng trồng, trừ khi nàng chết mới bị tàn phai. Làm cho nó ảm đạm như thế, cũng chỉ có dùng ma hồn, hút hết huyết sắc của hoa. Nàng ta bỏ vốn cũng thật lớn. Còn dám dùng cả ma khí đem ma hồn lên đây. Không để ý trước mắt, Thiên Ngạn bay thật nhanh lên Vọng Nguyệt Các.

Hồng thạch nàng để lại đã biến mất. Thiên Ngạn gằn giọng cười vang: “Thủy Diệp, cô cũng thật biết cách chọc bản thượng thần đấy”

Từ ngày tiên nga bên Cửu Trùng Thiên học nàng đeo một dải ngọc bội bên hông, cả Tiên Giới đều biết Thiên Ngạn Thượng thần ở Ngạn nhai có một viên hồng thạch rất đẹp, nâng niu như trân bảo, lúc nào cũng mang theo bên người, lại dùng máu huyết nuôi dưỡng giúp nó tu thành tiên thân.

Nàng ta là vô tình hay hữu ý muốn lấy đi viên hồng thạch này đây?

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Huyết Tủy Ma Tộc

Thiên Ngạn máu huyết sôi trào, nàng quỷ gối nâng đóa bi ngạn đã khô héo lên, một giọt máu đỏ thẫm từ đầu ngón tay chảy vào giữ tâm hoa, cánh hoa ảm đạm ra sức hút vào, dần dần trở nên rực rỡ. Từng giọt máu rơi xuống, rừng hoa lại càng như bùng tình, ánh đỏ thê lương lan tràn nhuộm cả một tầng trời. Bi Ngạn hoa này nàng trồng suốt trăm vạn năm qua, như máu thịt, như tì muội. Thân thù họ Nữ Oa thạch, dùng da thịt của mình để tái sinh hết thấy. Khi cánh hoa cuối cùng sáng lên, Thiên Ngạn thấy mình dường như trống rỗng. Sắc mặt nàng tái nhợt, đáng vẻ lung lay như muốn ngã xuống.

Nàng ngửa mặt lên nhìn phù vân, Bắc Đẩu Tinh Quân vừa thấp sáng một ngọn đèn dẫn lối oan hồn dưới âm ti, bọn họ đi qua Nại Hà, uống Mạnh Bà Thang, quên hết thấy đớn đau phiền muộn, lại bắt đầu một kiếp sống mới.

Thần tiên có gì hay? Trong trăm vạn năm qua, vui buồn cũng chỉ như một giấc mộng, dài có, ngắn có, nhưng mở mắt ra, biển cả cũng hóa nương dâu. Lại nhớ đến Thạch Thạch. Nàng mong chờ nó biết bao. Nếu Khương Kính là kẻ nàng nhắm mắt trao gửi cho voi đi sự đơn độc, thì Thạch Thạch lại như đứa bé nàng nuôi dưỡng, mong nó sớm trưởng thành để bên nàng suốt những tháng ngày còn lại.

Hôm ấy, Ngân hà bên dưới Thất Đoạn Kiều bỗng chốc huyết sắc u ám. Nước sông cuộn cuộn, như muốn nổi tung. Tường như núi cao, vực sâu, tưởng như biển khơi dậy sóng. Chúng tiên nhân từ Cửu Trùng Thiên thi nhau đặng vắn đến bên ngoài Bạch Hạc Trì. Đứng trong Đình Từ Đề trông ra chỉ thấy Cầu Thất Đoạn bị nhấn chìm trong dòng nước. Mấy chục vạn năm mới thấy Ngân Hà vồn yên lặng lại gào thét điên cuồng như thế. Thiên Ngạn đứng trên cao, thủ ấn đánh ra ba đạo thiên lôi. Đất trời như bị xé làm đôi, từ giữa dòng nước, một cây tỉ bà cầm đồ như máu hiện lên. Thiên Ngạn giơ tay ôm nó vào lòng vuốt ve.

“Phục Ma, nhớ ta chứ? Ngươi nằm dưới đáy Ngân Hà bao nhiêu năm, hôm nay ta sẽ dùng bấy nhiêu âm hồn của Ma tộc để tế ngươi”

Phục Ma cảm là cây tỉ bà năm đó Thiên Ngạn luyện thành dưới đáy Ngân Hà. Thân cảm làm bằng ngọc Từ Hồn năm xưa Nữ Oa dùng tạo thiên gân ngọc cốt cho chúng tiên. Nàng lại xin kim quang sắc của Phật Tổ về dệt thành một sợi thiên ti, chấp làm dây đàn. Phục Ma cảm duy chỉ có 1 sợi dây đàn, nhưng một âm đánh ra, vang khắp lục giới bảy bảy, bốn chín ngày.

Thiên Ngạn bay thẳng đến Phí Ma Thành của Ma tộc. Nàng cười mây, đứng phía ngoài thành, sừng sững mà hiên ngang như một vị chiến thần, cất giọng lạnh lùng: “Thủy Diệp, đem Thạch Thạch trả cho ta, nếu không đừng trách bản thượng thần đem Ma tộc cùng táng theo ngươi”

Ma tộc bao gồm đủ loại thành phần, tiên nhân, yêu linh, quỷ hồn, chỉ cần trong đầu chứa tâm ma, đều đi vào con đường ma đạo.

Vừa dứt lời đã thấy Thủy Kinh Thiên đem theo một đám ma nhân bay ra. Hắn chấp tay hỏi: “Thượng thần đến đây không biết có chuyện gì?”

Thiên Ngạn không dài dòng: “Khá khen cho Thủy Diệp công chúa, dám mang ma khí đến Bạch Hạc Trì hút hết huyết hoa của ta, lại trộm đi hồng thạch Ma quân, ngươi nói xem, ta phải làm sao với nàng ta thì tốt? Hừm?”

Sắc mặt quỷ quân tái đi. Nhưng hắn vẫn kiên quyết: “Có khi nào Thượng thần hiểu lầm. Diệp nhi vừa mới theo bản quân lên Cửu Trùng Thiên, hứa hôn với thái tử Khương Kinh. Dù sao cũng mang danh con cháu thiên tộc, sao có thể làm ra những chuyện như vậy?”

Thiên Ngạn cười nhạt. Lão già này lại dám đem Thiên tộc ra hù dọa nàng sao? Hứa hôn? Cũng thật nhanh gọn!

“Có hay không chẳng phải gọi nàng ta ra rồi biết sao”

Ma quân biết tiến lùi đều không xong, bèn làm chú truyền âm đến cho Thủy Diệp.

Không bao lâu, một nữ tử hồng y là lướt bay đến.

Nàng ta cười ngạo nghễ, cất giọng nũng nịu: “Thượng thần xin về cho. Cả huyết bị ngạn và hồng thạch đều ở chỗ ta. nhưng chỉ e thượng thần lấy không nổi”

Thiên Ngạn cười lạnh: “Phải không?”

Thủy Kinh Thiên lớn giọng quát: “Diệp nhi? Sao con có thể lỗ mãng như vậy. Mau mang huyết bị ngạn và hồng thạch trả lại cho thượng thần, xem một chút là đủ rồi”

Thủy Diệp cười to: “Phụ quân, hồng thạch kia ngày ngày được nuôi bằng máu của nàng ta, chẳng mấy chốc sẽ tu thành tiên thân. Chỉ cần Diệp nhi đưa hồn Du Cẩm vào đó, chẳng mấy chốc chàng sẽ sống lại, có khi còn có thể phi thăng thành tiên trường sinh bất tử. Máu thượng thần vạn vật hồi sinh. Haha phụ quân, đến lúc đó ngươi sẽ không thể ngăn cản chúng con ở bên nhau”

Du Cẩm là một thư sinh ở Hạ giới. Trong một lần lên nhân gian dạo chơi, Thủy Diệp gặp hắn ngồi dưới rừng trúc thổi tiêu, tâm thấy xao động. Từ đó bắt chước hắn đã có thể từ, Thủy Diệp giết chết nàng ta rồi lấy cớ ở lại chăm sóc bên Du Cẩm suốt mười năm trời. Về sau, hắn cũng rung động, quyết định kết bái phu thê với thiếu nữ tận tâm chăm sóc mình quên cả thanh xuân này. Ma quân biết chuyện, sai ma hồn lên bắt Thủy Diệp về lại giết chết Du Cẩm.

Thủy Kinh Thiên tái mặt, rõ ràng đã chữa một con đường lui, mà cuối cùng lại bị đứa con gái hắn luôn coi như bảo bối này chặn mất. Lão tức đến run rẩy: “Ngu xuẩn, hắn chỉ là một kẻ phàm nhân thấp kém, sao xứng với ngươi được. Giờ đã hứa hôn với thái tử điện hạ, đừng để cả Ma giới phải hứng chịu theo hành động ngu xuẩn của ngươi”

Thủy Diệp bỗng chốc trở nên điên cuồng: “Không ...ta yêu chàng... ta yêu chàng. Chỉ cần có tiên thân, chàng sẽ cùng ta trọn đời trọn kiếp. Khương Kinh ư? Hừ chỉ là loại dụng cụ một chút. Và lại hắn cũng đâu có thiệt! Haha phụ quân ngài lo gì chứ, huyết bị ngạn chứa linh khí thiên địa hàng trăm vạn năm, khó khăn lắm ta mới lấy được, người xem, ăn mòn nó, ma tộc chúng ta đã mạnh đến nhường nào, cần gì phải sợ ai trong lục giới nữa.. hahaha”

Nói xong nàng ta lắc chiếc vòng ở cổ tay. Thiên Ngạn nhận ra đó là vòng Tích Hồn, thần vật trấn giữ của Ma giới. Từ chiếc vòng, âm ma tràn ra đen kịt cả bầu trời. Chúng mang hơi thở âm u, rét lạnh. Ma khí và tiên khí vốn kiêng kỵ, nhưng khi ở trong vòng tích hồn, tiên khí bị uy áp, vì thế quỷ hồn có thể cắn nuốt chúng để tăng tu vi. Thiên Ngạn nâng mắt nhìn, nhẹ nhàng nói một câu: “Không ở cạnh ta, chắc Thạch Thạch cô độc lắm nhỉ? Ta đem Ma tộc bồi táng cùng cho ngươi bớt vắng vẻ được không?”

Ma quân không muốn đắc tội vị thượng thần này nhưng hắn lại muốn bảo vệ đứa con gái duy nhất. Dù sao, cắn nuốt tiên khí huyết bị ngạn cũng làm ma tộc mạnh lên không ít, nếu có thể làm cho vị thần này hơi yên phi diệt thì Ma Giới sẽ đứng đầu trong lục giới, còn sợ kẻ nào dám đến đòi một chữ công đạo.

Sau này nghĩ lại, nhiều vị tiên quân vẫn còn rung động bởi trận chiến giữa Thiên Ngạn thượng thần với Ma tộc năm ấy.

Nàng mặc y phục đỏ thắm, tay ôm Phục Ma cầm đứng giữa một biển quỷ hồn gào thét. Trên trời mây đen vần vũ, gió thổi tung mái tóc dài phía sau lại càng làm tăng nét yêu mị. Phục Ma cầm vang lên, hàng ngàn quỷ hồn hồn phi phách tán. Máu nhuộm đỏ Phí Ma thành.

Thủy Diệp khư khư ôm một bộ hài cốt, tay phải cầm hồng thạch bất quyết niệm chú.

Thấy thạch thạch, Thiên Ngạn trở tay, không muốn dây dưa với Thủy Kinh Thiên nữa. Năm ngón tay dài trắng như ngọc đồng loạt ấn xuống. Vũ bão tứ phía nổi lên, phong vận như lưỡi đao xé gió, mùi huyết tanh nồng xộc thẳng vào mũi. Thủy Kinh Thiên ngã xuống, mắt vẫn còn tròn to.

Thủy Diệp đang niệm quyết bỗng ngưng lại. Không đúng, sao lại vậy chứ! Hồn đá chết tiệt này lại không còn chút tiên khí nào. Ngẩng đầu lên trông thấy Thủy Kinh Thiên nằm trong vũng máu, Cầu Phách Dao vẫn còn cầm trên tay.

Đúng lúc ấy, Khương Kính xuất hiện. Suốt một tháng nay, hắn vẫn bị Thiên quân giam lỏng khiến hắn lo lắng không thôi cho Diệp nhi. Nghe nói Thiên Ngạn tìm đến Ma tộc đại khai sát giới. Vừa thoát ra được hắn lập tức triệu thủ bay thẳng đến Phí Ma thành. May mà còn kịp. Lại thấy Thiên Ngạn toàn thân nhuộm máu, tay phải vẫn ôm Phục Ma cầm, đi từng bước đến trước mặt Thủy Diệp đang ngồi ngẩn ngơ. Ma tộc đông đúc nay nhân số cũng chỉ còn chưa đến ba phần. Quỷ hồn đều trực tiếp hồn phi phách tán, đám yêu linh, đạo tiên xác chết ngổn ngang, máu chảy thành dòng.

Khương Kính đau lòng không thôi. Rõ ràng hắn đã từng hứa sẽ bảo vệ nàng ấy, sẽ cùng nhau kết tóc se duyên. Hắn tức giận chính bản thân đến muộn, lại nhìn thấy Thiên Ngạn vẫn thờ ơ như không có gì chạm đến đáy mắt. Hắn bay đến đứng chắn trước mặt Thủy Diệp, tức giận nói lớn: “Thiên Ngạn, là ta có lỗi với nàng, hà cớ gì một vị thượng thần lại không rõ đạo lý, giận cá chém thớt như vậy?”

Thiên Ngạn nâng mi, lạnh giọng giễu cợt: “Chuyện của bản thượng thần còn chưa đến lượt thái tử điện hạ can thiệp”

Hắn đen mặt. Rút Từ Hà kiếm đem theo bay đến đâm thẳng vào lồng ngực Thiên Ngạn. Nàng rũ mắt xuống, nước mắt chảy ra. Biết hắn sẽ đâm, nhưng lại không ngờ lại là một kiếm xuyên tâm thế này. Một kiếm chém ra, chặt đứt mấy trăm năm dây dưa không rõ thật hay giả.

"Nếu đã đến thì hay là để lại mạng luôn đi" Giọng nói Thủy Diệp vang lên.

Đang sau Khương Kính, nàng ta đã đứng lên từ bao giờ. Hai mắt Thủy Diệp rí ra tia máu, móng tay bị yêu hóa mà dài ra, khuôn mặt trở nên vặn vẹo. Nàng ta giờ Hiên Viên Kiếm lên, đâm thẳng xuyên lưng Khương Kính. Không phải truyền nhân Thiên tộc, Hồn khí sẽ không sống lại. Nhưng dù sao vẫn là thượng cổ thần khí, sức mạnh cũng không phải một thanh đao cùn.

Hai tháng trước, Thủy Diệp nghe nói vị thượng thần ở Bạch Hạc Trì dùng máu mình nuôi dưỡng một hồn đá vô tri vô giác. Lại nghe Thái tử Khương Kính đại diện Tiên Giới đến Phí Ma thành nối lại mối quan hệ khi xưa. Át tim trăm phương ngàn kế tiếp cận vị thái tử Thiên tộc này, vừa dùng nhan sắc lại dùng cả mê hồn thuật để quyến rũ hắn. Vừa gần, vừa xa, vừa nũng nịu, yếu đuối vừa là lớt phớt tình. Vị công chúa ma tộc này còn không tiếc trao thân cho Khương Kính. Hôm ấy lên Cửu Trùng Thiên, Khương Kính cho nàng ta xem thần khí trấn giữ Tiên Giới Hiên Viên Kiếm. Lúc lấy được hồng thạch, Thủy Diệp cũng không quên quay lại Kim Tiêu Điện, dùng tử sinh thạch lấy trộm bên người Khương Kính để mở phong ấn, lấy đi Hiên Viên Kiếm.

Thủy Diệp rút kiếm ra, khẽ đưa lưỡi liếm vết máu còn sót lại, huyết của Khương Kính còn ấm nóng. Hắn quay lại không tin vào mắt mình. Miệng mở to lắp bắp: “Nàng... nàng... sao lại...”

Tiên khí quanh thân hắn dần tiêu tan. Một kiếm này, nếu là tiên nhân thì một đời đạo hạnh coi như bị hủy. Trước khi ngắt đi, Khương Kính như thấy vạn dặm đào hoa nở rộ trước mặt, hắn nắm tay một thiếu nữ mặc áo đỏ thắm, đi dưới rừng đào. Thiếu nữ lúc thì cười mỉm, lúc lại cười lên làm cho hoa đào đẹp đẽ như thế cũng trở nên ảm đạm.

Thủy Diệp cầm kiếm Hiên Viên, đứng trên đồng hải cốt thấy ma của chúng yêu niệm chú. Ma Giới khi xưa có một đại ma đầu tên là Long Tu. Hắn sử dụng cấm chú đồ sát Nhân giới hút hết sinh khí của người phạm để tạo kiếm ma. Sát nghiệp quá nặng nên bị thần giới đuổi giết rồi phong ấn cấm thuật kia.

Xung quanh Thủy Diệp, theo từng lần đổi ấn, sinh khí tràn vào thân kiếm. Dưới Hạ giới, thi thể la liệt, từ một kẻ vừa nãy còn cười nói, bỗng chốc bị hút thành cây khô.

Thiên Ngạn mặc cho máu chảy ra, mười ngón tay vẫn như bay múa trên dây đàn. Nếu để kiếm này thành, kết hợp sức mạnh thần khí của nó, đừng nói Nhân giới dưới kia mà ngay cả lục giới cũng khó mà yên ổn.

Hai khóe mắt, khóe miệng nàng tràn ra máu tươi, ngón tay rớm máu. Phục Ma dần rung lên vì hưng phấn bởi máu tanh. Phong ba cuốn cuộn, cỏ cây héo úa, nhật nguyệt thất sắc.

Trận chiến kéo dài suốt một tháng. Một tháng ấy lục giới chao đảo, mưa rơi tầm tã. Tiếng Phục Ma cầm còn vang đến sáu tháng sau mới dứt. Thủy Kinh Thiên bị giết, chúng yêu ma tự loạn.

Lão Diêm Vương nghe chuyện cũng chạy từ dưới Minh Phủ lên xem. Vừa đến nơi đã thấy thái tử Tiên Giới hôn mê nằm một bên. Vị công chúa ma tộc bị một luồng lực bay lên rồi huých một tiếng đáp đất. Thủy Diệp rơi xuống gần xương cốt của Du Cẩm. Dùng chút hơi tàn, đọc chú đem xương cốt hắn khảm chung vào cốt tủy mình. Loại bùa chú này nhìn đã thấy đau đớn thống khổ không kể xiết.

Diêm Vương quay đầu lại trông thấy thiếu nữ ngồi uống rượu bên Dao Trì hôm đó đang đón gió mà đứng. Tay phải ôm tì bà đỏ như máu, tay trái buông thõng. Trên ngực còn một vết kiếm đâm thẳng qua tim. Nàng ta thờ ơ, lạnh nhạt, xa cách, cao cao tại thượng như vị thần nhìn xuống chúng sinh. Hóa ra đây là vị thượng thần ở Bạch Hạc Trì sao?

Lão Diêm Vương theo nàng về đáy sông Ngân Hà. Nàng nói: "Nếu có thể, ta ước mình sẽ mơ một giấc mộng thật dài. Uống canh Quên Lãng quên hết ưu sầu, luân hồi kiếp sau. Diêm Vương... nhờ cả vào ngài rồi. Mấy hình Tù thám kia ta dùng Ngọc hương cốt ở giếng Tử Đàn của Quan m mà ủ, lại chôn dưới gốc bồ đề duy nhất dưới chân Ngạn Nhai suốt ba vạn năm, ngài thích thì cứ cầm hết đi"

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Trở Lại

Tiên Giới đồn rằng, vị thượng thần ở Bì Ngạn Hạc đã ngủ say, tiên thể được Ngân Hà bao bọc. Diêm Vương đưa nàng xuống đáy Ngân Hà, đặt trong một cỗ quan tài bằng băng, bên cạnh là Phục Ma cầm đồ như máu và viên hồng thạch lão nhật về từ Phí Ma Thành. Thiên Ngạn bị thương rất nặng, ảnh hưởng đến nguyên thần của nàng làm lão mất công chạy tới tận Nam Hải, mặt dày mượn binh Cam lộ của Quan Âm, thu tàn hồn của nàng lại, mang về U Minh Điện. Hân cho nàng uống canh Quên Lãng nhưng do mệnh thần khó nắm, Ti Mệnh to gan cũng không dám viết mệnh cách đầu thai cho thượng thần, nên không thể luân hồi. Diêm Vương đành giữ nàng lại Âm phủ, gọi nàng là Mạnh Bà, trông coi việc nấu canh quên lãng cho quý hồn trước khi đầu thai.

Mạnh Bà hóa ra lại là vị thượng thần ngày ấy chỉ ước một giấc mộng thật dài.

Phải chăng cũng nên tỉnh rồi?

Thiên Ngạn quay sang nhìn lão Diêm Vương. Đánh thức nàng, hẳn lão cũng có lý do. Diêm Vương lấy giọng, lên tiếng:

"Khi xưa ta là tướng quân Thiên tộc, nắm trong tay thiên binh vạn mã. Chỉ vì một chữ tình mà trở nên cố chấp, nhập tâm ma thành đọa tiên. Nàng ấy là một quý yêu tu luyện mấy ngàn năm dưới hạ giới. Dù là yêu nhưng tâm tính lại lương thiện. Một lần ta giao đấu với Hung thú bên Nam Hải, bị trọng thương rơi vào động phủ của nàng. Từ đó nảy sinh tình ý, ta đã từng hứa sau khi trở về Cửu Trùng Thiên sẽ mang hi kiệu cùng sinh lễ đến rước nàng ấy làm thê tử. Thế nhưng khi trở về cả Tiên Giới đều phản đối, Thiên quân lại ép ta lấy một vị tiên tử khác. ta nhất quyết không chịu buông lời phạm thượng nên bị giam vào thiên lao. Khi đó ta không biết, nàng ấy đã mang thai, tin ta muốn cưới một nữ yêu truyền ra, nàng bị kẻ thù của ta truy sát mà hoài thai. Lại nghe ta đã cưới một vị tiên tử nên sinh hận mà hóa ma, đi vào ma đạo. Khi thoát khỏi thiên lao, ta chạy đến Nam Hải thì đã muộn. Nàng ấy sinh hận quá lớn, giết chóc gây nghiệt ngày càng nặng. Mấy chục vạn năm, ta truy nàng ấy chạy, cứ thế mà trốn tránh nhau. Nếu Yêu Giới và Ma Giới diệt vong, ta sợ không tìm được nàng. Năm xưa người diệt sát Ma tộc, nếu người tình, Ma Giới và Yêu Giới dù có liên kết cũng sẽ sợ người mang mối hận năm xưa mà không dám khiêu khích nữa, Tiên Giới vì giữ gìn tiếng tăm cũng sẽ không làm tới"

Ngọc Hư cung là nơi năm xưa Nữ oa nương nương ở, nằm ở phía trên Cửu Trùng Thiên. Từ trên này nhìn xuống, phù vân trôi lững lờ. chẳng lẽ đòi người cũng như vậy? Ta là ai? Từ đâu đến? Và sẽ đi về đâu?

Thiên Ngạn quay sang nhìn Diêm Vương thờ dài: "Thật không ngờ ngài lại là Lý Nhan tướng quân? Năm ấy ta có nghe nói một vị tướng của Tiên tộc vì nữ quý dưới trần gian mà bỏn ba khắp lục giới. Kẻ có tình, chưa chắc đã đã nên duyên"

Từ Càn Khôn Kính, Thiên Ngạn đằng vân bay về Bạch Hạc Trì. Ngân Hà vẫn lững lờ, Thất Đoạn Kiều tỏa ra ánh sáng ngũ sắc lóng lánh, rừng bi ngạn khoe sắc nở rộ dưới ánh chiều tà. Ngạn nhai sừng sững đâm thẳng lên chín tầng trời. Đỉnh núi bị vân vụ vắt ngang che khuất, chỉ nhô ra mái đình của Vọng Nguyệt Các cong cong như công Ngân Kiều dưới Nhất Trùng Thiên. Bạch Hạc Trì không có lầu son điện ngọc, cũng bởi Thiên Ngạn sinh ra đã là hóa thân, là linh hồn hoa cỏ, vốn do tạo hóa nuôi dưỡng nên nàng cứ tự sinh tự diệt giữa đất trời. Vọng Nguyệt Các là một các dựng giữa hồ Vọng Nguyệt trên đỉnh Ngạn nhai. Thiên Ngạn thường nằm trên mặt hồ ngắm các vị Tinh quân thấp đèn dẫn lối cho oan hồn.

Dao động của Càn Khôn Kính khiến tất cả chư tiên tham dự yến tiệc hôm đó đều biết. Không ngờ cuối cùng vị ở Bạch Hạc Trì kia cũng tỉnh. Năm ấy Khương Kính điện hạ bị yêu nữ mê hoặc mà trộm đi Hiên Viên Kiếm lại đánh mất đạo hạnh vạn năm làm cho Thiên quân nổi trận lôi đình, phé bỏ tước vị, đày xuống trần gian làm phạm nhân. Trận chiến giữa Thiên Ngạn với Ma tộc cũng chỉ truyền ra là do Thượng thần thay mặt Tiên Giới lấy lại công đạo, nhân duyên giữa Khương Kính với Thiên Ngạn không ai còn nhắc đến nữa. Về sau cuộc liên hôn giữa Tiên Giới với Ma Giới năm đó bị khai ra, Thiên quân đành lấp liếm nói là thượng thần Thiên Ngạn đứng ra tác hợp, hy sinh tình nhi nữ của chính mình mong muốn hai giới cùng chung hưởng hòa bình về sau.

Khi nghe những chuyện này, Thiên Ngạn chỉ cười. Nàng đã không còn bận tâm nữa. Chỉ là không biết Diêm Vương tìm thấy Tường Hân chưa? Vũ Tàn chắc cũng sắp đến hạn đi đầu thai rồi.

Ngọc Hư cung là nơi năm xưa Nữ oa nương nương ở, nằm ở phía trên Cửu Trùng Thiên. Từ trên này nhìn xuống, phù vân trôi lững lờ. chẳng lẽ đòi người cũng như vậy? Ta là ai? Từ đâu đến? Và sẽ đi về đâu?

Thiên Ngạn quay sang nhìn diêm vương thờ dài: "Thật không ngờ ngài lại là Lý Nhan tướng quân? Năm ấy ta có nghe nói một vị tướng của Tiên tộc vì nữ quý dưới trần gian mà bỏn ba khắp lục giới. Kẻ có tình, chưa chắc đã đã nên duyên"

Từ Càn Khôn Kính, Thiên Ngạn đằng vân bay về Bạch Hạc Trì. Ngân Hà vẫn lững lờ, Thất Đoạn Kiều tỏa ra ánh sáng ngũ sắc lóng lánh, rừng bi ngạn khoe sắc nở rộ dưới ánh chiều tà. Ngạn nhai sừng sững đâm thẳng lên chín tầng trời. Đỉnh núi bị vân vụ vắt ngang che khuất, chỉ nhô ra mái đình của

Vọng Nguyệt Các cong cong như cổng Ngân Kiều dưới Nhất Trùng Thiên. Bạch Hạc Trì không có lầu son điện ngọc, cũng bởi Thiên Ngân sinh ra đã là hóa thân, là linh hồn hoa cỏ, vốn do tạo hóa nuôi dưỡng nên nàng cứ tự sinh tự diệt giữa đất trời. Vọng Nguyệt Các là một các dựng giữa hồ Vọng Nguyệt trên đỉnh Ngân nhai. Thiên Ngân thường nằm trên mặt hồ ngắm các vị Tinh quân thấp đèn dẫn lối cho oan hồn.

Dao động của Càn Khôn Kính khiến tất cả chư tiên tham dự yến tiệc hôm đó đều biết. Không ngờ cuối cùng vị ở Bạch Hạc Trì kia cũng tỉnh. Năm ấy Khương Kính điện hạ bị yêu nữ mê hoặc mà trộm đi Hiền Viên Kiếm lại đánh mất đạo hạnh vạn năm làm cho Thiên quân nổi trận lôi đình, phế bỏ tước vị, đày xuống trần gian làm phạm nhân. Trận chiến giữa Thiên Ngân với Ma tộc cũng chỉ truyền ra là do Thượng thần thay mặt Tiên Giới lấy lại công đạo, nhân duyên giữa Khương Kính với Thiên Ngân không ai còn nhắc đến nữa. Về sau cuộc liên hôn giữa Tiên Giới với Ma Giới năm đó bị khơi ra, Thiên quân đánh lấp liếm nói là thượng thần Thiên Ngân đứng ra tác hợp, hy sinh tình nhi nữ của chính mình mong muốn hai giới cùng chung hưởng hòa bình về sau.

Khi nghe những chuyện này, Thiên Ngân chỉ cười. Nàng đã không còn bận tâm nữa. Chỉ là không biết Diêm Vương tìm thấy Tượng Hân chưa? Vũ Tàn chắc cũng sắp đến hạn đi đầu thai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hoa Tư Đế Quân

Hôm sau, Bạch Hạc Trì có khách. Là một vị tiên nhân ở Tích Bích thành, tên là Vu Hoành. Thiên Ngân từng nghe tên Vu tướng quân, là một vị tướng tài dưới chướng Hoa Tư Đế Quân bên Tích Bích Thành.

Trong Lục giới chỉ còn có hai vị thần. Một là thần thù hộ Nữ Oa thạch ở Bạch Hạc Trì, vị còn lại là Hoa Tư Đế Quân vẫn luôn ở Tích Bích thành, trên núi Côn Lôn. Hoa Tư là con trai của Tôn Thần Sáng Thế Bàn Cổ. Năm xưa Bàn Cổ đại đế khai mở âm dương, lại dùng thân mình tạo ra cây cỏ, sông núi. Nhưng khi ấy trời đất vẫn còn mờ mịt, Hoa Tư là người con còn tại thế nắm giữ trọng trách mở ra không gian thiên địa, đem hơi thở của mình thổi vào sinh mệnh tuần hoàn, hình thành luân hồi nhân quả, sắp xếp vạn vật theo quy luật phát triển mà tạo hóa sinh ra. Chàng đem quân chinh phạt khắp bốn biển, hàng yêu phục ma, phân tách nhật nguyệt, cân bằng lục giới. Về sau, vạn vật yên ổn, chàng lui về ở ẩn trên Tích Bích Thành ở núi Côn Lôn. Tính ra cũng đã mấy chục vạn năm không can dự thế sự. Chỉ thỉnh thoảng sang Tây Trúc giảng đạo cùng Phật Tổ. Thiên quân năm lần bảy lượt thỉnh an, cũng chưa chắc mời được một lần hạ cố của vị tôn thần này. Lục giới dù sau này nhiều kẻ chưa gặp, nhưng chỉ đọc qua sách sử hồng hoang, đều ngưỡng mộ cùng tôn kính, gọi hai tiếng Đế Quân cũng thấy phải đạo.

Vu Hoành chính là vị tướng theo Hoa Tư tung hoành năm xưa.

Thiên Ngân kinh ngạc khi đang yên đang lành lại được vị chiến thần Vu Hoành đến bái phỏng.

Vu Hoành đứng trong Vọng Nguyệt Các, khom lưng chấp tay làm lễ rồi cất giọng sang sảng mang vài phần oai hùng của vị tướng nhiều năm trên sa trường: "Vu Hoành bái kiến thượng thần. Lần này đến đây tì chức là có việc muốn nhờ vả mong thượng thần giúp đỡ"

Thiên Ngân rót cho chàng ly trà, mình cũng cầm ly còn lại lên nhấp một ngụm. Lại hỏi: "Xin Tướng quân cứ nói"

Vu Hoành ngồi xuống, sống lưng thẳng tắp, hai tay đặt trên đầu gối: "Tì chức cũng không dám giấu, Lục giới đều cho rằng Hoa Tư Đế Quân ở ẩn đã trăm vạn năm, không lo thế sự. Thế nhưng thực chất, trong thiên địa này, yêu ma từ thuở đất trời mới khai sinh vẫn còn không ít, nếu không dẹp loạn, ắt có ngày lục giới diệt vong. Hẳn thượng thần còn nhớ Cộng Công khi xưa bị Chu Dung đánh bại, húc đổ Bát Chu Sơn, sau bị giam dưới chân núi Kim Hôa. Ba ngàn năm trăm năm trước, hần gặp được tàn hồn còn sót của đại ma đầu Long Tu trôi qua, liền lợi dụng cấm thuật của Long Tu định phá kết giới chạy thoát. Đế quân vội chạy đến Kim Hôa Sơn đánh nát tàn hồn Long Tu, lại phong ấn lại kết giới. Cấm thuật kia cũng thi triển gần xong, bị ngăn cản nên phản phệ lại, vì ngăn cho Nhân giới một kiếp nạn nên người bị trọng thương. Lúc quay về gặp phải Hắc Long ở Ký Châu, giao chiến với hắc ảnh của nó khiến nguyên thần tổn hại. Khi tì chức đến nơi thấy Hắc Long đã chết nhưng một nửa viên nguyên đan chứa nguyên thần của Đế Quân đã vỡ nát. Vu Hoành đành đem tiên thể người về Côn Lôn, lại đi tìm phần nguyên thần đã nát kia để dung nhập. Nhưng tìm suốt mấy ngàn năm vẫn không thấy. Đạo gần đây nửa viên nguyên đan còn lại màu sắc càng ảm đạm, Vu Hoành thực đã lực bất tòng tâm nên vừa nghe tin thượng thần tỉnh, vội vàng đến mong thượng thần thông tỏ có phương pháp nào không? Vu Hoành xin làm trâu làm ngựa để báo đáp"

Vu Hoành nói một tràng, khí không hụt, hơi không ngắt, Thiên Ngân cũng uống hết 3 tuần trà, nghe câu cuối bị sặc ho khù khụ. Nàng lấy tay nhuận khí, ngẫm nghĩ mới thấy vị tôn thần này cũng vì tránh một kiếp nạn cho Nhân giới, cũng là bởi vì ma chú của Long Tu, thật trùng hợp làm sao.

Từ xưa chuyện nguyên đan bị nát, thần hồn tán đi cũng không hiếm. Chỉ cần tìm kiếm đủ, dung nhập lại sẽ không thành vấn đề. Nhưng nay, nửa viên nguyên đan còn lại như muốn yếu dần, hoặc là do nửa kia đang mạnh lên tự động hút lấy, hoặc là do nguyên thần bị cắn nuốt mà chết dần. Nửa kia năm xưa đã bị dập nát, cũng thật khó mà tự động hấp thu được. Vậy chẳng lẽ, do dính yêu khí nên bị nó ăn mòn từ từ. Nàng đối với vị đế quân ở Tích Bích kia cũng có thể nói là kính trọng không thôi. Nay biết cách chẳng lẽ lại không ra tay tương trợ?

Thiên Ngân thờ dài, đặt ly trà xuống rồi bảo Vu Hoành:

"Ta cũng chỉ nhớ một cách mà thời thượng cổ, các bị tiên thần sử dụng ấy là dẫn phần nguyên thần yếu ớt còn sót lại ấy vào lục đạo luân hồi. Trải qua tam kiếp dưới phạm giới, từ từ hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, vừa bài trừ ma khí còn sót, vừa tu hành từ đầu để tạo tiên thân, chờ khi phi thăng thành tiên, lôi kiếp đánh xuống sẽ thu thập lại đủ ba hồn bảy phách đang tản mạn trong thiên địa"

Vu Hoành mặt như bùng sáng, cười to: "Vậy thì tốt quá"

Thiên Ngạn lại tiếp: "Chỉ có điều, để quân mang mệnh tôn thần, dù có đầu thai nhưng không phải lịch kiếp mà là chờ độ kiếp thiên lôi từ đó quyền rũ tàn hồn trôi nổi, như vậy là trái với quy tắc thiên địa, thế nên kiếp nào cũng sẽ chết yểu. Nguyên thần của ngài ấy lại vốn là tiên khí khai sinh lập địa, dù có là người phạm nhưng hấp dẫn yêu ma là điều không tránh khỏi. Trong tam kiếp này, cần có một người đi theo để hứng kiếp, nghĩa là gánh mệnh thay, còn phải bảo vệ ngài ấy khỏi yêu ma. Chẳng hay, Tướng quân đề cử ai đi gánh mệnh đây?"

Vu Hoành không chần chừ quyết định: "Đề ti chức đi theo"

Thiên Ngạn vỗ đầu quên chưa kịp nói: "Ngài thì có phần không thích hợp. Âm dương trời đất bổ hòa cho nhau, cần tìm một tiên tử có đạo hạnh cao một chút"

Nghe xong Vu tướng quân bèn rũ lưng, mắt hẳn về khí khái oai hùng ban nãy, hai tay đan vào nhau bắt đầu suy nghĩ: "Tiên tử? Tiên Tử? Ở Côn Lôn bao năm qua có vị nữ tướng quân nào không nhỉ? A nhớ ra rồi, không có! Vậy cướp đầu ra tiên tử bây giờ? Lại còn có đạo hạnh cao? Để quân từ thuở quần tã không biết như thế nào, nhưng mấy chục vạn năm trước từ khi hẳn theo ngài, vẫn chưa thấy ngài gần gũi nữ nhân bao giờ"

Vu Hoành xoắn não tìm lại tìm. Rồi mắt sáng lên, hẳn tìm thấy rồi. Lập tức thập phần cung kính, hữu lễ mà hèn mọn, chân chó nói: "Chẳng hay, đạo gần đây thượng thân có rãnh..."

Thiên Ngạn trợn mắt nhìn Vu Hoành, giòi cho vị tướng quân này, lại dám đánh chủ ý lên người nàng.

Bỗng chốc hình ảnh vị Vu tướng mặc chiến bào kim sắc, tay cầm thiết côn, đứng giữa trời đất rơi rụng thành một vị Vu mỹ nhân, hai má đỏ ửng, mắt long lanh ngấn lệ, miệng cười rõ tươi, giọng nói ngọt ngào khiến Thiên Ngạn ón lạnh sống lưng.

Vu Hoành lại nói: "Ngài không biết, Đế quân của chúng tôi trăm vạn năm qua không tham nữ sắc, chỉ một lòng bảo vệ bình an lục giới. Nay gặp đại nạn, muốn tìm một tiên tử sẵn lòng ra tay quả thực rất khó". Nói xong ra về đầy bi ai.

Thiên Ngạn thầm khinh bỉ. Chẳng phải tiểu tiên nữ xếp hàng dưới chân núi Côn Lôn người ta còn không thèm gặp sao. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mình không giúp thì hồ thẹn hai chữ thượng thân phổ độ chúng sinh. Lại thấy mối duyên kì ngộ cứu cả Nhân giới năm xưa. Nàng quay đầu nhìn rừng bí ngạn bên dưới, bất lực nói: "Thôi được. Ta sẽ giúp ngài ấy bình an độ ba kiếp này"

Nàng cùng Vu Hoành đến Tích Bích lấy nửa viên nguyên đan, lại bay tới Kim Tiêu Điện nhờ Thiên quân một chuyến. Đạo trước, sử dụng danh nghĩa Thượng thân để bảo vệ uy nghi Thiên tộc, hẳn đã hối hận không thôi, nhưng thật không còn cách nào khác. Và lại lúc ấy vị thượng thân kia ngủ say, coi như là hấn lén lút vậy. Nay thấy người ta tìm tới cửa, lại không nhớ chuyện cũ, còn lịch sự nhờ vả. Thiên quân thở phào nhẹ nhõm, cười đến mắt híp lại ném luôn Ti Mệnh mặc nàng sai xử. Ti Mệnh thần quân dù mặt tỏ vẻ khó xử nhưng lòng thì sung sướng bay khỏi chín tầng Cửu Trùng Thiên. Sống bao nhiêu năm cũng có lần được viết mệnh cách cho không chỉ một mà là hai vị thần duy nhất trong lục giới. Khỏi nói cũng thấy hưng phấn muốn chấp bút cho thiên phú trác tuyệt của mình.

Trước Cầu Nại Hà, Thiên Ngạn đeo viên nguyên đan của Hoa Tư trước ngực, chậm rãi đi qua. Nàng đã từng nhìn vong hồn đi đầu thai suốt ba ngàn năm, không ngờ cũng có ngày chính mình sẽ bước chân vào giếng luân hồi. Bên Vọng Hương Đài, Diêm Vương đã tìm được một lão bà bà về đun canh. Mạnh Bà thang, chứa đủ vui buồn, cay đắng, oán hận nhưng lại không hương, không sắc, không vị. Vu Hoành nhìn vị thượng thân được cả lục giới tôn kính, cảm canh Mạnh Bà trên tay rồi tao nhã nâng lên uống cạn sạch. Nàng cất bước đến giếng luân hồi, Vu Hoành chỉ kịp nhìn thấy góc váy nghề thường đỏ rực bay bay, chàng đứng bên cầu Nại Hà hét lớn: "Ôn này của thượng thân, Vu Hoành xin khắc cốt ghi tâm". Nói đoạn quỹ xuống đất chấp tay vái một cái, giống hệt vị tướng quân năm nào bị lũ quỷ sai ép uống hai bát mạnh bà rồi đá đi đầu thai.

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nhất Kiếp Chi Mộng - Hoa Vũ Tư

Hôm nay trời nắng rất to, Thiên Ngạn nằm dưới tàng cây hóng mát, thỉnh thoảng giơ tay ngắt một trái nho bỏ vô miệng nhai nhóp nhép. Nàng vẫn cảm thấy chất lượng canh của m phủ ngày càng kém, rõ ràng năm ấy nàng đã uống một chén mà lúc lọt lòng nhìn thấy Mạo Nhật Tinh Quân vừa kéo xe vừa cười trộm trông cực kì bi ối, nàng biết mọi chuyện hồng bét.

Thấm thoát đã 4 năm kể từ khi đến Hạ giới. Thiên Ngạn cũng thật biết đầu thai, lại vào ngay gia đình tể tướng quyền khuynh hoàng triều. Một tuổi đã được đại ca dẫn đi kĩ viện. Hai tuổi theo nhị ca chui chuồng chó đóng giả cái bang lẫn lộn vạ vật khắp đầu đường xó chợ thành Thăng Long. Lên ba lại được tam ca dẫn đi đếm tiền giúp ở sông bạc, nhà đồ. Vừa sinh nhật bốn tuổi thì lão tể tướng đóng gói vào cung, gả cho tiểu hoàng đế. Lớn lên trong cái hoàn cảnh cầu huyết như vậy, vị thượng thân thông tỏ thiên địa tạo hóa năm nào cũng có đôi phần bị tha hóa.

Thiên Ngạn lại nhớ đến Hoa Tư. Năm ấy, nàng đem phần hồn còn lại của chàng dẫn đi đầu thai, vẫn biết là mệnh rỗng trong thiên hạ, nhưng không nhờ vừa sinh ra đã trở thành Thái tử Ngô quốc. Hai ngày sau, hoàng đế nước Ngô băng hà, Thái tử Hoa Vũ Tư lên ngôi kế vị, trở thành hoàng đế nhỏ tuổi nhất trong lịch sử 500 năm kể từ khi nhà Ngô lập quốc. Nam Cung hoàng hậu buông rèm nhiếp chính, toàn bộ thế lực của Ngô hoàng đã băng hà đều bị tiêu diệt chỉ trong một đêm. Hoa Tư không phải con đẻ của Hoàng hậu, nhưng Vinh phi sinh non mà chết, cửu hoàng tử này được Nam Cung Hoàng hậu chưa có con nối dõi nhận nuôi. Về sau lại được thế lực Nam Cung gia và Lâm tể tướng phò tá lên ngôi.

Hôm sau, một đạo thánh chỉ ban xuống, nữ nhi duy nhất của Lâm tể tướng thiên tư trác tuyệt, dung mạo đoan trang, phong hiệu Chiêu Dương Quận chúa, lập làm Chiêu Dương hoàng hậu Ngô quốc. Một tháng sau cử hành quốc lễ. Việc này như giao dịch ngầm giữa tể tướng với Nam Cung gia.

Cùng nhập cung với nàng còn có hai vị tiểu thư của Lưu thượng thư và Giang tướng quân. Ba đứa trẻ vừa biết nói đã bị vút vào cuộc sống gió tanh mưa máu nơi hậu cung. Thiên Ngạn thấy thế gian lắm chuyện trở trêu, cái ghế hoàng hậu cũng thật không dễ ngồi. Nhiệm vụ của nàng là xuống hạ giới dạo chơi một lượt, tiện thể gánh mệnh hộ Hoa Tư, chỉ cần không cách xa chàng là được. Mà trước sau gì cũng hương tiêu ngọc vãn, thế nên hưởng thụ được thì cứ hưởng thụ.

Chẳng mấy mà nàng đã 24, Vũ Tư cũng 20 tuổi rồi. Nam Cung hoàng thái hậu vẫn lộng hành triều chính, cai quản tiền triều, lại một tay che kín hậu cung. Thế lực Nam Cung gia tại Ngô quốc như hùng ưng sải cánh giữa thảo nguyên. Hoàng đế từ nhỏ tới lớn luôn bệnh tật lại trời sinh yếu đuối, nhu nhược. Thiên Ngạn và Vũ Tư dù mang danh nghĩa phu thê từ 20 năm trước, khi nàng còn là một tiểu oa nhi, và hẳn vẫn còn quấn tã, vậy mà cũng chỉ tương kính như tân. Động phòng chưa, tay kẻ vai gối chưa, nắm tay cũng chưa. Thiên Ngạn luôn lấy làm hài lòng về việc này, chỉ nghĩ đến việc nắm tay vị đế quân kia nàng cũng lạnh sống lưng, đầu chảy đầy hắc tuyến. Dù là giúp chàng độ vài kiếp nhưng về sau nếu Đế quân nhớ ra từng bị ăn đậu hũ thì thật khó bề yên ổn.

Những lúc hoàng thượng và hoàng hậu gặp nhau, thực ra cũng chỉ có hai việc duy nhất, chàng ngồi hoặc nằm đọc sách, nàng nằm hoặc ngồi ăn nhó. Trông cũng có chút phong tình nếu Chiêu Dương hoàng hậu thỉnh thoảng không ngáp vài cái.

Trên dưới, trong ngoài Ngô quốc đều biết, hoàng đế vô dụng, hoàng hậu vô độ. Việc duy nhất vị Chiêu Dương hoàng hậu này yêu thích là trồng hoa. Trong Chiêu Dương cung cơ man là bí ngạn đỏ rực, từng đóa nở rộ như những đốm lửa nhỏ thấp sáng một góc hoàng cung, sắc đỏ át đi cả màu máu nhuộm đầm nơi này.

Thiên Ngạn vẫn luôn thấy Vũ Tư không hẳn yếu đuối như người ta luôn nghĩ. Vì Hoa Tư Đế quân chỉ còn lại một phách nên sau khi nhập luân hồi, thân thể cũng bị ảnh hưởng. Thế nhưng nàng đã nhìn vị hoàng đế kia từ nhỏ đến lớn. Lúc nhỏ chàng luôn miệng một tiếng "Ngạn tử" hai tiếng "Ngạn tử". Lớn một chút thì chạy đến giúp nàng họa vài tư thế lúc thì ăn nhó, lúc thì nằm ngủ, có lúc nàng ngồi dưới tàng cây cười mắt híp lại, lúc lại đang trồng bí ngạn trong Chiêu Dương cung. Ánh mắt chàng vẫn luôn sâu như đáy Ngân Hà trên Bạch Hạc Trì, có lúc sóng gió, có lúc thét gào nhưng đa phần luôn yên lặng đến mức cô tịch.

Từ năm 16 tuổi, Vũ Tư không còn gọi nàng là "Ngạn tử", cũng không họa nàng nữa. Thiên Ngạn thờ dài, lại ngắt một trái nhó. Nhó hôm nay xanh quá!

Sáng nay Phúc công công báo với nàng Lưu phi và Giang Phi đều có hi mạch. Nàng cười sai người ban thưởng cho hai vị phi tần vài món đồ trân quý. Lại dặn bọn họ truyền ý chỉ miễn cho hai nàng phải đến thỉnh an vào giờ Thìn mỗi sáng.

Tính đi tính lại chắc cũng không còn lâu nữa. Vũ Tư mệnh yếu, năm nay cũng đã 20 rồi. Chẳng mấy mà nàng lại trở về gặp lão Diêm Vương. Hai mấy năm qua, vừa tu luyện, vừa trừ yêu diệt ma giăng khắp hoàng cung, thỉnh thoảng trốn cung chạy khắp nơi tìm kiếm hồn phách năm ấy bị vỡ của Đế quân, vậy mà vẫn chưa tìm được gì. Hai mấy năm nàng nhìn thấy nhân thể phồn vinh, đời người ngắn ngủi, nhân duyên bạc bẽo, có kẻ phận mỏng, có kẻ duyên ngắn, có kẻ hạnh phúc cũng có người tình si. Chữ "Tình" năm ấy Chu Tam hỏi, sau khi gặp Khương Kính, sau khi luân hồi chuyển kiếp, nàng cũng chỉ mới thấu ra một chữ "Khô".

Tối qua, nàng gặp một yêu cây tu luyện vài ngàn năm định hút nguyên thần Hoa Tư lúc hấn ngủ say, đánh một trận cho nó lộ nguyên hình rồi cắt đứt rễ cây bản mệnh của nó. Dù bắt đầu tu luyện linh khí nhật nguyệt từ nhỏ, có chút Tiên pháp nhưng đạo hạnh cũng mới có hơn hai mươi năm. Lần này bị thương cũng không nhẹ. Nàng ngồi dựa lưng vào cửa lớn, Vũ Tư vẫn đang ngủ. Trong phòng còn phảng phất mùi hương an thần, hồi nhỏ hẳn ít khi ngủ say, vẫn thường nằm mộng rồi tỉnh, ngồi ôm gối thức tới sáng hôm sau. Ban ngày yêu quý ít khi dám hiện hình dưới mắt Mãn Nhật Tinh Quân, chỉ đến đêm mới cần quấy. Bởi vậy, đêm nào Thiên Ngạn cũng ẩn ở cung Hi Hòa. Qua cửa sổ, đứa bé kia vẫn mở to đôi mắt lấp lánh còn hơn cả vì sao trên Cửu Trùng Thiên. Tiểu Vũ Tư cắn chặt môi, run bần bật, hai tay bấu chặt tấm mền trên người. Có lần Thiên Ngạn không nhịn được, mở cửa bước vào, Tiểu hoàng đế kinh ngạc, vội nằm xuống nhắm hai mắt lại. Thiên Ngạn bước đến dưới long sàng, ngồi xuống, giọng nói non nớt trẻ con vang lên: "Tiểu Vũ, ngủ đi. Đêm nay ta sẽ trông cho ngươi. Ngươi sẽ không nằm mộng nữa" Từ đó về sau nàng có thêm một cái đuôi theo sau luôn gọi "Ngạn tử". Từ đó về sau...không có từ đó về sau kể từ khi hấn 16 tuổi. Lúc đó Thiên Ngạn nghĩ có lẽ tên kia đã lớn, hẳn luôn gọi nàng là Hoàng hậu hoặc là Chiêu Dương. Nàng cũng không đêm đêm ngồi dưới long sàng canh me cho hấn nữa, thay vào đó là nằm vắt vẻo trên cây ngô đồng trước cung Hi Hòa.

Đạo này, hoàng cung có vẻ yên bình và tĩnh lặng quá! Như cái âm u của bầu trời trước một trận giông bão lớn. Lưu phi trước kia luôn gọi tính kế người khác không biết lần này gây họa gì, chọc vào vị Thái hậu ở Càn Đức cung, bị phế phi, đẩy vào lãnh cung, đợi sinh hạ xong thì xử tử. Nghe nói, Lưu thượng thư bị tra ra có chứa thư tịch phản quốc trong phủ, theo lệ chu di tam tộc. Thiên Ngạn trầm nghĩ, vậy đứa bé của Lưu phi, sau khi sinh ra sẽ như thế nào? Cao quý vì mang dòng dõi thiên tử hay ti tiện vì mang tội danh phản đồ?

Hôm nay trăng đẹp, Thiên Ngạn đem một bộ trà cụ ra ngoài đình ngồi hóng gió. Vừa mới pha xong, hương Bích Hoa trà vẫn còn phảng phất, nàng ghé môi nhấp một nhúm, dư vị chan chát còn đọng lại ở đầu lưỡi. Nhìn ra thấy quanh Chiêu Dương cung đuốc sáng trưng, đang định đứng lên thì thấy một toán binh lính bao vây nàng lại. Thiên Ngạn sẵn giọng: "Chuyện gì đây?" Tên lính cầm đầu tuốt gươm chìa vào nàng nói: "Ta tuân lệnh chủ tướng áp giải hoàng hậu đến điện Kim Loan. Tốt nhất là nên ngoan ngoãn đi theo"

Thiên Ngạn cười lạnh, nâng gót dời đến Kim Loan điện, một lũ binh lính đi theo đưa mắt nhìn nhau không biết nói gì.

Nghe nói phía Nam Ngô quốc xảy ra nội loạn. Chẳng bao lâu phía Bắc cũng khói lửa ngập trời. Nam Cung Thái hậu trực tiếp lên triều, cử tướng quân thống lĩnh binh mã đi dẹp loạn.

Ấy vậy mà Giang tướng quân sau khi nhận được lệnh điều binh cùng nửa miếng binh phù trong tay thái hậu, lập tức cho quân lính bao vây toàn bộ kinh thành, định bụng ép vua thoái vị. Hoàng đế sợ sệt, phát bệnh nằm liệt giường. Thái hậu nổi trận lôi đình, trên triều trực tiếp chặt đầu vô số kẻ.

Đêm hôm ấy, Giang Chính tiến vào hoàng cung, ép Thái hậu giao ra Ngọc ấn, lại bắt Vũ Tư viết chiếu nhường ngôi. Thiên Ngạn cũng bị giải đến điện Kim Loan. Nàng mặc cung trang đỏ thắm, đứng nhìn sự hưng suy của một triều đại, lại nhìn thấy Vũ Tư hai mắt khép hờ, tỏa ra uy khí ngời trên long ý. Nàng vẫn chưa từng nhìn kĩ chàng đến thế. Ngũ quan tuấn đạt, lông mi đen dày, sống mũi cao thẳng, khóe môi treo lên nụ cười như có như không. Chàng mặc hoàng bào chói mắt. Hóa ra Tiểu Vũ ngày nào giờ đã lớn rồi. Vị thượng thân cao cao tại thượng trên Tiên giới không ngờ cũng có ngày được người ta gọi hai tiếng "tí tử".

Thiên Ngạn bất giác bật cười, Vũ Tư mở mắt ra, trông thấy nàng đang cười rộ lên rực rỡ như đóa bi ngạn, chàng cũng giương lên một nụ cười.

Dưới điện, Giang Chính cầm guơm sáng lóa, kề vào cổ Thái hậu, mặt mày dữ tợn:

"Thái hậu, tốt nhất nên thức thời. Ngươi lộng hành ở Ngô quốc bao nhiêu năm như vậy cũng nên chấm dứt rồi. Giao Ngọc tử ra, ta để cho ngươi và Nam Cung gia con đường sống. Bây giờ trong tay ta giữ hai miếng binh phù, là nửa giang sơn Ngô quốc này, ngươi nói xem, Nam Cung gia có đến cứu ngươi kịp không?"

Thái hậu nghiêng răng tức giận, móng tay nắm lại đâm sâu vào da thịt:

"Giang Chính, ngươi hoặc là giết bản cung ngay bây giờ, hoặc là đợi đến lúc ta sẽ khiến hơn ba ngàn mạng người nhà họ Giang chết không có chỗ chôn!"

"Haha, được lắm. Ta không tin lật tung hoàng cung này mà vẫn không thấy ngọc tử".

Nói đoạn hất vung tay đem Nam Cung Thái hậu vứt cho một tên tướng lĩnh bên cạnh, mở giọng mỉa mai:

"Đem xuống, nói bản tướng quân thưởng cho mấy tên chăn ngựa trong doanh trại. Dù đã tàn hoa bại liễu nhưng mùi vị thái hậu không phải kẻ nào cũng có phúc hưởng đâu. Haha"

Thái hậu mất long lên phần nộ, trừng lớn nhìn Giang Chính đang cười to giữa sảnh:

"Cầu nô tài, bao năm bản cung đối xử không tệ bạc với ngươi mà giờ đến chó cũng dám cắn lại chủ. Bản cung sẽ giết hết đám cầu nô nhà họ Giang ngươi, dóc thịt, lột da, uống máu để bọn cầu nô tài các ngươi mãi mãi không thể siêu sinh. Láo xược, buông bản cung ra, các ngươi là cái thá gì mà dám lời ta? ..."

Tiếng thái hậu gào thét vang khắp Kim Loan điện. Thiên Ngạn liếc mắt nhìn Vũ Tư, chàng vẫn ung dung, hờ hững tựa tiểu phi tiểu. Ngón tay trở trắng như ngọc đang gõ từng nhịp lên văn án.

Giang Chính quay lại thấy tên hoàng đế nhu nhược mọi khi đang ngồi trên ngai vàng, khí chất rõ ràng có gì đó không đúng, nhưng hắn cũng chẳng thèm quan tâm. Dù sao rất nhanh thôi, kẻ mặc long bào ngồi trên kia sẽ là hắn. Ngô quốc sẽ do Giang thị làm chủ.

"Hoa Vũ Tư, ngươi cũng nên viết chiếu chỉ nhường ngôi đi là vừa" Giang Chính tự đắc

"Thật ngại quá Giang ái khanh. Chiếu chỉ trăm viết cũng xong rồi, nhưng ngọc tử ngươi còn chưa tìm thấy, lấy gì để đóng đây?" Vũ Tư trào phúng nói

Giang Chính đen mặt. Tên hoàng đế này hôm nay lại ăn nói trôi chảy như vậy. Nhưng quả thực vẫn chưa tìm thấy ngọc tử.

"Giang tướng, trăm khuyên, ngươi cũng không cần tìm nữa... Vì ngọc tử... đang ở trong tay trăm"

Nói đoạn trên điện Kim Loan hơn trăm bóng đen xuất hiện, bao vây phía ngoài.

Lại có khoảng hơn 20 người đứng xung quanh bao bọc Thiên Ngạn và Vũ Tư vào giữa.

Giang Chính đưa mắt nhìn, nhếch môi cười lạnh.

"Chỉ có vài tên mà cũng dám lên mặt với ta sao? Phế vật thì cũng vẫn là phế vật thôi! Hừ"

Hắn đưa tay lên miệng thổi một tiếng, phía ngoài Kim Loan Điện lại thêm vài vòng vây dày đặc của tướng sĩ, guơm giáp sáng loáng cả màn đêm.

"Binh phù ta đã nắm hai mảnh trong tay rồi, Nam Cung gia cũng đã bị bắt sống, Thẩm Khấu cùng Lý Hinh lại dẫn hai phần binh lực còn lại đi dẹp phản quân. Ngươi nói xem, đợi lúc bọn chúng quay về, Ngô quốc đã đổi chủ, ta lại bỏ cáo thiên hạ, Thẩm tướng quân cùng Lý tướng quân cầu kết ngoại tộc ý đồ đem quân đánh chiếm nước Ngô, Thái hậu sáng suốt, hoàng thượng lại chưa có thái tử kế vị nên viết chiếu nhường ngôi cho trung thần tam triều Giang Chính. Hạ chỉ tịch thu binh phù cùng gia sản hai vị tướng quân, chu di tam tộc. Lúc đó, toàn bộ giang sơn thiên hạ này đều là của Giang Chính ta. Hahaha"

Thiên Ngạn cảm thấy mọi thứ đang vượt ngoài tầm kiểm soát và suy nghĩ của nàng. Một triều đại mà hoàng đế bị khống chế sớm muộn gì cũng sẽ diệt

vong. Bây giờ mọi thứ có lẽ vẫn diễn ra nhưng lại có điều không giống.

Vũ Tư nâng mắt, lạnh giọng: "Đấu lại hay không, cứ thử rồi biết"

Giang Chính cũng hét lớn: "Lên . Giết chết cậu hoàng đế cho ta"

Hai bên bắt đầu quần áo. Đám người áo đen thế nhưng lại có võ công rất cao, chẳng mấy chốc đã đánh đến vòng ngoài của binh sĩ. Giang chính hai mắt tròn trũng, giờ tay cầm cung tên nhắm thẳng Vũ Tư, bắn. Tên khắp bốn phía trong điện đều nhắm Vũ Tư mà bay đến. Hai mươi cận vệ phía ngoài vừa nâng kiếm, mũi tên gây làm đôi, rơi xuống đất. Nhưng không ngờ ám khí bên trong vẫn tiếp tục bay. Đánh một hồi, không ít thị vệ bị thương. Tiếng binh khí vang lên náo loạn cả hoàng cung. Thiên Ngạn quay lưng qua nhìn Vũ Tư, chàng cao lớn mang theo uy nghi mà một vị đế vương luôn có. Bỗng thấy ba vết sáng xé gió lao tới, một cận vệ chắn phía trước Hoa Tư vừa ngã xuống, mưa tên từ ngoài lọt vào trong bay vu vù.

Đào mắt qua, Thiên Ngạn thấy tay Hoa Tư đã cầm kiếm từ bao giờ. Chàng kéo Thiên Ngạn ra sau lưng mình, vung kiếm lên chém một tên lính đang đánh tới. Thiên Ngạn đứng lui về phía sau lưng ý, nàng không muốn vướng tay hắn, cũng không muốn bại lộ tiên pháp, không khéo còn bị coi là yêu quái đem lên giàn hỏa thiêu thì đúng là chết tức tưởi mà không biết kêu ai. Vừa lùi một bước, đã thấy yêu khí tràn ngập Kim Loan điện. Quét mắt qua thấy con yêu cây hôm trước chạy thoát lại dăm dấn tình lữ quay lại, còn chọn đúng thời điểm nước sôi lửa bỏng này. Nàng nhận ra con yêu quái kia hóa ra là một con lợn hồ thành tinh, đạo hạnh chắc khoảng ba ngàn năm. Quanh thân Vũ Tư, long khí cùng tiên khí yếu ớt phai nhạt dần, một vòng khói đen dần đậm đặc hơn, bắt đầu vờn quanh. Nhiệt độ trong Kim Loan điện bỗng chốc lạnh hẳn, ban đầu mới chỉ gợn gợn nhưng càng lúc càng khiến người ta thấy sống lưng như phát run.

Nàng cắn răng chửi thề, chấp tay đánh ra một đạo kinh lực bay thẳng đến hai quý yêu. Lại niệm chú đem tiên chương bao bọc lấy Vũ Tư. Hắn vẫn đang tạo nhả mà lạnh lùng giờ tay một cái đoạt mạng một người.

Đạo hạnh nàng đánh một con thì được chứ đâu cả hai cùng lúc lại rơi vào hạ phong. Từ xa nhìn lại, vì phạm nhân không trông được yêu ma nên chỉ thấy Thiên Ngạn đứng sau ngai vàng, miệng thì lầm bầm, tay thủ ấn, lúc đưa ra lúc chấp lại không theo quy luật, trông cực kì buồn cười. Đang giao đấu, nàng chợt thấy con yêu cây tay lên, trên cổ tay một cái vòng bằng huyền thiết đang theo dịp mà rung lên. Thiên Ngạn tròn mắt nhận ra đó là cái vòng Tích Hồn của Ma tộc năm xưa. Vị thượng thần luôn thờ ở lạnh nhạt chuyện nhân thế như Thiên Ngạn cũng không nhận được cất tiếng chửi thề: "Khốn kiếp"

Nàng triệu tập ra Ngọc Tia Tiêu mà dịp trước khi ra ngoài trừ yêu, vô tình gặp lại Thủy Thượng Tiên, chàng nhớ rõ nàng là vị tiểu tiên xinh đẹp đi theo Diêm Vương hôm đó, thấy có duyên bèn đem Ngọc Tiêu tặng lại. Thiên Ngạn đang là người trần mắt thịt, tu hành cũng chưa lâu, thấy pháp khí này uy lực không nhỏ, hẳn có lúc hữu dụng nên không khách khí mà nhận lấy.

Nàng đưa ngọc tiêu lên miệng thổi một khúc. Vòng Tích Hồn không còn lợi hại như xưa nhưng sổ quý hồn tích được cũng không nhỏ. Khấp điện mùi yêu khí nồng nặc, cảm giác rét lạnh như đang đứng trong hầm băng. Hai bên đang giao chiến cũng đành chỉ dừng lại, nào ngờ vừa dừng được ba giây thì nhóm hắc y nhân lại ra tay đồ sát. Đám lính ngã xuống mà mắt vẫn mở to kinh ngạc, rõ ràng không khí bỗng chốc rét lạnh thế, cả hai bên đã mặc định là dừng chiến rồi mới phải chứ? Ánh mắt bọn chúng rõ ràng là đã đồng ý, đúng là lũ người không có cốt khí, không đáng sống trên giang hồ. Lão tử có chết cũng âm mưu vô liêm sỉ các ngươi!

Tiếng tiêu vẫn vút, quanh quẩn trong điện, rồi xông thẳng lên trời cao, ngân nga, réo rắt. Đám ma hồn tràn ra còn đang xô đẩy đứng chật Kim loan điện, đào mắt trông thấy Thiên Ngạn đứng thổi tiêu, chân bỗng run cầm cập. Có lẽ thời gian khác, địa điểm khác, pháp khí cũng khác nhưng dung nhan kia, sát khí kia thì vẫn y như trước. Lúc đó khó khăn lắm mới tránh được một kiếp, trốn trong này mấy ngàn năm. Đúng lúc vừa thoát được một cái chân ra với thế giới tươi đẹp thì lại gặp ngay được vị sát thần này. Vận khí cũng không phải quá tốt sao? Chúng quý còn đang ngây ngẩn lại bị thanh âm như tiếng trời ngầm dọa sợ, lũ lượt kéo nhau vào. Yêu cây tức giận, mắng một lũ vô dụng.

Thấy không ăn thua, con hồ tinh để một mình yêu cây đối phó với Thiên Ngạn, còn mình bay đến bên Vũ Tư. Hắn nhìn thấy trên người tên hoàng đế phạm giới này có mùi tiên khí nồng nặc. Hẳn là thần tiên nhầm chán xuống trần lịch kiếp đây. Con hồ tinh hiện nguyên hình, giờ bộ móng vuốt bắt đầu đánh vào lớp tiên khí hộ thể của Vũ Tư. Lớp tiên khí vốn mỏng manh giờ đang rung lên rồi có vết rạn nứt. Thiên Ngạn vẫn bị con yêu cây quần chân, nàng tức giận, vịn một chương đánh ra đập nát nguyên anh của nó.

Bên kia, hồ tinh thấy lớp tiên khí có chỗ bị rách ra thì lập tức niệm chú đưa yêu khí tràn vào. Vũ Tư chợt thấy toàn thân như đóng băng, tâm mạch như bị cắn nuốt từ từ, nội lực dần dần biến mất, cả thân thể như trống rỗng, chàng bỗng khựng lại, đâm một kiếm xuống đất chống giữ cơ thể.

Thiên Ngạn thầm hô không ổn, đạp chân bay thẳng đến căn một vuốt của hồ tinh. Nàng đứng trước Vũ Tư nâng sáo thổi Phổ Độ Tịnh chú mà khi xưa học được bên chỗ Phật Tổ. Cả điện Kim Loan như bùng sáng, tiếng tụng kinh niệm chú làm râm vang lên khắp nơi. Hồ tinh hiện nguyên hình giữa đại điện. Một con hồ cao một thước dài ba thước, bộ lông vàng óng, trên trán nó, Phật ấn hình chữ thập như ẩn như hiện. Cả đại điện lâm vào yên lặng. Ai cũng không hiểu con hồ này từ đâu mà ra? Con hồ gầm lên giận giữ, thân thể như bị một tấm lưới thứ chặt, càng lúc càng co vào. Nó liều mạng, hóa thành một vuốt quý bay đến đập thẳng vào ngực Thiên Ngạn.

Sử dụng pháp khí có một điều bất tiện ấy là không thể dùng tiên khí hộ thể. Yêu khí tràn vào tâm mạch, cùng tiên khí bên trong đối chọi, dây dưa, thống khổ không thôi, thân hình nàng mảnh khảnh lung lay như đứng trước gió. Cùng lúc một tiếng pháp vang lên, người Thiên Ngạn theo quán tính bị đẩy về phía sau, rơi vào lòng ngực Vũ Tư. Đưa mắt nhìn đã thấy Giang Chính nhếch miệng cười, cây cung trên tay hắn, dây vẫn rung lên sau khi bị kéo căng

Hơn 20 năm nàng mới biết, hóa ra lòng ngực chàng ấm áp đến thế, hóa ra chàng đã cao hơn nàng cả một cái đầu rồi, hóa ra trên người tiểu Vũ có mùi hương ngan từ đẳng.

Khi xưa trên Cửu Trùng Thiên, có vài vị Tiên quân từng đến Bạch Hạc Trì xin một ít huyết hoa bị ngăn về phối với từ đẳng thảo ra một loại hoa mới gọi là ngan từ đẳng. Hương ngan từ đẳng ngửi vào, làm người ta nhớ đến ngàn năm không quên. Thế nên mấy tiểu tiên muốn tỏ tình, thường dẫn người trong lòng mình đến trước đóa ngan từ đẳng mà thổ lộ, người hương hoa, người kia dù có thành đạo tiên hay yêu ma, dù có đầu thai lịch kiếp hay thành vong

hồn địa phủ, ngàn năm vẫn chẳng thể quên nỗi mối duyên tình ấy. Ngạn tử đẳng có thể nói, nếu yêu thì nhớ là một loại hạnh phúc, còn nếu hận sẽ thống khổ không quên.

Trước ngực Thiên Ngan một mũi tên xuyên thẳng qua tim. Nàng đau đến run rẩy. Một tiễn xuyên tim so với một kiếm trước kia của Khương Kinh, cũng đau không kém. Là cái loại mà người trần mắt thịt chịu không nổi. Máu chảy ra thấm vào cung trang, trông yêu dã, quý mị. Vũ Tư ôm nàng vào lòng, giận tím mặt. Rõ ràng hấn như vậy mà lại tro mắt nhìn nàng ngã xuống.

"Ngan ngan, sao nàng dám đứng chắn trước ta hả? Chẳng phải nàng luôn vô lo vô cầu sao, sao đúng lúc này lại chạy lên làm gì hả?" Thiên Ngan nghe thấy hấn thấp giọng gầm lên. Tiểu Vũ khi trưởng thành, đáng về thực sự là như thế này sao? Lạnh lùng, kiên nghị, uy nghi và âm áp. Không đúng, hấn chẳng qua chỉ là một kiếp ngắn ngủi của Hoa Tư Đế quân. Tiểu Vũ hấn thực sự là ai? Một mệnh phù du ngắn ngủi? Vì ai mà sinh ra? Vì ai lại chết đi?

Nàng thấy sinh mệnh đang yếu dần. Máu chảy ngày càng nhiều. Không còn đau nữa, mà là tiếc nuối, tiếc nuối hai mươi năm ngắn ngủi. Cảm giác chết đi sẽ như vậy sao? Nàng còn trải qua bao nhiêu kiếp nữa? Hồn phách Hoa Tư đế quân giờ không biết ở đâu nữa? Kiếp sau lại tiếp tục đi tìm. Nàng thấy tiếng gươm giáo nhỏ dần. Tiếng Vũ Tư thì thấm bên tai. Một giọt nước rơi xuống má nàng, ấm nóng. Kim Loan Điện này sao lại đột ? Mưa rồi à? Thiên Ngan cứ chìm trong hỗn loạn cho đến khi giọng nói bí ối của Diêm Vương vang lên bên tai: "Này, ta xem trộm thư tịch của Ti Mệnh, rõ ràng viết người chết khi vừa tròn 20 tuổi, khi đó nước Ngô bị Giang Chính làm phản mưu đồ soán ngôi. Người vì yêu mà đỡ thay vị hoàng đế nhu nhược một đao, sao cuối cùng lại thành một tiễn xuyên tâm nhỉ?" Thiên Ngan lờm lờ một cái, chuyện này sao nàng biết được. Ngẫm lại mới thấy, chi tiết gần như tương tự, nhưng sao thời gian 4 năm sau mới diễn ra? Hay Ti Mệnh rảnh rỗi phút chót đổi kịch bản?

Từ U Minh phủ, nàng bắt quyết triệu mây bay đến Càn Khôn Kính trên Cửu Trùng Thiên. Mặt nước sáng loáng, Thiên Ngan lướt tay qua, thấy cảnh Giang Chính đã chết ngay giữa Kim Loan điện, Vũ Tư hai mắt đỏ ngầu, tay cầm thanh kiếm vẫn còn nhỏ máu. Tự lâm quân của hoàng cung không biết từ lúc nào đã quay ra phản kích lại. Khẩu tướng cùng Lý tướng bao vây toàn bộ số binh sĩ còn đóng ngoài thành của Giang Chính. Giang phi treo cổ ở Cẩm Giang viện, Lưu phi chết trong lãnh cung, thái hậu bị nhóm người hắc y giết trước khi bị làm nhục. Cả Kim Loan điện chìm trong yên tĩnh, đêm nay huyết tẩy hoàng cung. Vũ Tư quay lại long ý, nâng xác Thiên Ngan đang nằm trên đó, bế nàng đến vườn bí ngạn trước Chiêu Dương cung. Chẳng ôm Thiên Ngan vào lòng thủ thi:

"Ngan nhi, nếu ta dùng giang sơn này đánh đổi, nàng có tính lại không? Bao nhiêu năm nay ta vẫn nhẫn nại, chờ đợi một cơ hội trả thù cho mẫu thân và phụ hoàng. Năm đó, Nam cung hoàng hậu giết hại Vinh phi, đoạt ta về làm con chỉ để một ngày đưa ta lên ngôi làm con rồi. Bao nhiêu năm ta nguy trang, xây dựng thế lực, chỉ mong đoạt lại giang sơn, thế nhưng ta lại gặp nàng sớm như vậy. Nàng khiến ta có cảm giác được quan tâm che chở giữa hoàng cung tanh máu này. Ta đã từng nghĩ sau khi lật đổ thế lực Nam Cung gia sẽ nhường ngôi cho Hoàng thúc, cùng nàng nắm tay đi khắp thế gian. Ta không biết nàng có yêu ta không? Ta bất thái ý tung tin Lưu phi và Giang phi có thai mà nàng còn chẳng buồn quan tâm. Nhưng ta biết nàng cũng không thích hoàng cung này. Vậy nàng nói xem, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu? Nàng thích hoa như vậy, hay là ta đưa nàng đến Giang Nam ngắm hoa!"

Cứ như vậy suốt một đêm, sáng hôm sau, Hoàng cung xôn xao tin Thái hậu quy tiên, Ngô hoàng quá đau lòng viết chiếu nhường ngôi cho Tam vương gia, Hoa Vũ Thần. Không hiểu sao, sáng hôm ấy, vườn bí ngạn trong Chiêu Dương cung của hoàng hậu bốc cháy rừng rực. Giữa rừng biển lửa, ẩn hiện một tà váy nghệ thuật bay bay. Vũ Tư đứng bên cạnh thu hết thấy vào mắt. Chẳng đã ngăn toàn bộ cung nữ ở ngoài, Ngan nhi thích bí ngạn như vậy, đưa nàng ấy đi thì đem theo chỗ hoa này đi cùng luôn cũng tốt.

Hai mươi năm trời, Vũ Tư mang theo tro cốt của Thiên Ngan, đi khắp Nhân giới. Đến năm bốn mươi tuổi, Vũ Tư đến Thiên Giang. Năm xưa khi Ngân Hà đổ xuống gây ra trận đại thủy, cuối cùng để lại ở Nhân giới một con sông nước xanh như ngọc, dân chúng gọi là Thiên Giang.

Thiên Ngan lại nhớ năm nàng 8 tuổi, Vũ Tư mới 4 tuổi, lúc buồn chán, nàng gõ đầu tiểu Vũ nói: "Nghe này Tiểu Vũ, nếu sau này Ngan tử chết trước đê, nhất định phải đem tro cốt tí rài ở Thiên Giang nhớ chưa?"

Vũ Tư dựng một căn nhà gỗ bên bờ Thiên Giang, phía trước trồng một vườn bí ngạn. Hai năm sau thì chết.

Thiên Ngan nhìn bóng dáng gầy yếu, ngồi cạnh những khóm bí ngạn bị tuyết đóng băng, cứ như vậy mà trút hơi thở cuối cùng. Giữa nền tuyết trắng xóa. Bộ áo bào trắng của hấn như nhạt nhòa. Tuyết rắc khắp nơi, đọng lại thành đồng, trắng trời trắng đất.

Một giọt nước rơi vào giữa mặt hồ Càn Khôn Kính.

Thiên Ngan xoay người rồi đi. không biết nước mắt chảy ra từ bao giờ, cũng không để ý thấy giọt nước kia rơi xuống nền tuyết trắng. Nơi ấy băng tan, một mầm cây non vươn mình yếu ớt nhú lên.

Năm đó dưới hạ giới, mùa đông chỉ kéo dài vồn vẹn một tháng. Tuyết ở Nam Vụ Sơn không hiểu sao tan hết. Nhiều người đi qua Thiên Giang, đoạn dưới chân núi Nam Vụ, thấy có một căn nhà gỗ, phía trước nhà một cây ngô đồng mọc thẳng đứng như đâm thẳng lên chín tầng mây. Dưới gốc ngô đồng, bí ngạn hoa nở đỏ cả một góc trời.

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Nhị Kiếp Chi Mộng - Chu Tam, Vũ Tàn (1)

Diêm Vương bảo có lẽ khi xưa nàng đun nhiều canh Mạnh Bà quá, mà người ta bảo cái gì quá cũng không tốt, nên dù uống một bát rồi, không quên được cũng là chuyện thường tình. Lại đặc biệt ưu ái dặn quý sai lần chuyển kiếp này cho uống tận ba bát Mạnh Bà thang.

Lão và Ti Mệnh đã trao đổi, nếu lần này mà nàng không quên nổi thì mệnh kiếp kia viết ra thật chẳng có gì hay ho để bàn.

Thiên Ngạn tỉnh lại, nghe thấy tiếng kèn vang lên bên tai. Đúng vậy, là tỉnh lại chứ không phải sinh ra. Nàng ngồi trong kiệu, bốn phi đen thui, Thiên Ngạn đưa tay kéo miếng vải trùm trên đầu ra. Đập vào mắt là bốn bức màn đỏ thẫm. Nhìn xuống lại thấy trên người mặc giá y. Tầm lưa ở cửa hông kiệu bay phấp phới, nàng thấy lâu son diên ngọc trùng trùng điệp điệp. Hoàng cung?

Thiên Ngạn ngửa đầu lên mắng ti Mệnh, cái tình huống gì đây?

Kiệu dừng lại, bàn tay trắng như ngọc, ngón tay dài thanh tú vuron vào trong kiệu. Thiên Ngạn ngẩn người rồi cắn răng đem khăn voan trùm lên mũi phượng, đưa tay nắm lấy, một cổ lạnh lẽo bao phủ lên người nàng. Chẳng lẽ đây là Hoa Tư để quân đầu thai? Thiên Ngạn nhìn viên nguyên đan đeo trên cổ sáng lên. Đúng rồi. Lòng lộp bộp rơi, hai kiếp đều vừa mở mắt đã thành phu thê. Duyên nghiệp này quả là nặng hơn cả ngọn Nhạn nhai ở Bạch Hạc Trì.

Tiếng thái giám lạnh lạnh vang lên:

“Giờ lành đã đến, mời thái tử điện hạ cùng công chúa Thục quốc bái đường làm lễ”

Thiên Ngạn bước từng bước trên bậc thềm, đến nơi cao nhất, nghe hiệu lệnh làm lễ bái đường thành thân. Trước kia khi thành hôn với Vũ Tư, hán còn quần tã, nàng cũng chỉ mới 4 tuổi nên thành ra nàng bế hán cầm một nén nhang cho tiên hoàng rồi dâng một ly trà cho Nam Cung thái hậu là xong. Lần này phải đủ ba quý chín lạy.

Thượng thần mà lục giới phải quỳ, nay lại phủ gối thì đúng là đã kích. Thiên Ngạn khom lưng, lên tiếng: "Xin bệ hạ thứ lỗi nhưng nước Thục, có quy định con gái khi xuất giá không được quỳ lạy cha mẹ, bởi lễ tiết này chỉ thực hiện khi cha mẹ đã quy tiên. Làm vậy trong lễ thành hôn sẽ có điềm xấu. Vậy nên..."

Đạo chưa biết xưng hô thế nào. Bên tai Thiên Ngạn có giọng vang lên: "Hóa ra nước Thục có phong tục như vậy. Cũng đúng, vậy trăm miễn cho thái tử phi lễ này cũng phải đạo. Chỉ cần dâng trà là đủ"

Thiên Ngạn ngồi trong phòng thái tử ở Đông Cung, khăn voan đã gỡ, mũi phượng cũng còi. Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, cửa lớn đẩy ra, một bóng dáng quen thuộc bước vào. Thiên Ngạn tròn mắt, hô thất thanh: "Vũ Tư"

Người kia neho mắt lại, nghiêng ngẫm: "Vũ Tư? Thái tử phi trong đêm động phòng lại nhớ người cũ sao?"

Thiên Ngạn nhìn kĩ. Không đúng. Người này ngũ quan giống Vũ Tư như đúc, nhưng tràn đầy vẻ lạnh lẽo. Đôi mắt hán rét lạnh như nhìn thấu được kẻ khác. Nụ cười không chạm tới đáy.

Ti Mệnh đành ngồi chấp bút trên Cửu Trùng Thiên bỗng thấy cả người run lên, mồ hôi vã ra. Lại nhớ Diêm Vương mới kể cho lão mấy tình án thương tâm dưới hạ giới. Vậy là lão mô phỏng cho hai vị thượng thần một vụ bi thảm không dứt. Thượng thần khi xưa với Khương Kính điện hạ hữu duyên vô phận, nay coi như hán đem sợi nhân duyên này nối với Hoa Tư Đế quân, mong sao thượng thần sẽ nguôi ngoai phần nào.

Thiên Ngạn tay trông mấy khóm bi ngạn trước Ngự hoa viên ở Đông Cung, lòng vẫn cảm thán. Mấy hôm nay dò hỏi đám thị nữ đi theo từ nước Thục làm sinh lễ, nàng mới vỡ lẽ. Nguyên bản mình là vị Vũ Tồn công chúa nước Thục. Thái tử nước Sở tên Chu Tam. Hai nước tiến hành liên hôn để xây dựng hòa bình, Vũ Tồn được gả sang nước Sở như một quân cờ chính trị không hơn không kém. Vũ Tồn, Chu Tam? Thật khéo!

Lần này đầu thai nàng đã uống đến ba bát Mạnh Bà thang mà vẫn còn nhớ rõ hai cái tên này. Ti Mệnh cũng quả là thông tỏ thế sự lục giới. Chẳng lẽ nàng sẽ giống Vũ Tồn kia chết không siêu thoát?

Dù đã gả làm thái tử phi nhưng Thiên Ngạn vẫn nhất quyết không chung phòng với Chu Tam. Hán cũng không ý kiến gì. Nàng nghĩ hán vì thứ phi kia mà không để ý việc này cũng phải. Nhưng mãi sau mới tiết, Chu Tam dù tài đức vẹn toàn nhưng trước đây lại bị đồn là đoạn tỵ. Cũng bởi hán từ nhỏ không gần nữ nhân, đến một nha hoàn thông phòng cũng không có.

Thiên Ngạn không muốn hỏi nhiều, nàng chẳng qua gánh mệnh giúp Hoa Tư để quân sống lâu hơn một chút, tự nguyên thần của chàng có thể hấp thu linh khí tinh khiết trong thiên địa, kiếp thứ ba có thể tu luyện tiên thân rồi.

Hôm nay, trong cung có yến tiệc tiếp đãi sứ thần nước Thục, Thiên Ngạn phải đi theo Chu Tam đến Vĩnh Tâm điện đãi yến. Nàng hỏi hán: "Thái tử điện hạ, trong người ta cảm thấy không khỏe. Có thể không đi?"

Hán hồ hững uống một ngụm trà rồi thông thả nói: "Nàng nói thử xem có thể không"

Rõ ràng là bản thượng thần đang hỏi mà. Thiên Ngạn tức giận quay về thay cung trang.

Yến tiệc tổ chức buổi tối, nàng cùng Chu Tam ngồi trên chỗ cao nhất, nâng ly kính đoàn sứ thần. Lần này Hoàng đế Sở quốc không ra mặt, chỉ định thái tử tiếp đón, ý muốn hán tỏ ra phu thê tình cảm mặn nồng, uyên ương gắn bó trước mặt tùy tùng nước Thục. Chu Tam uống xong, nở nụ cười ghé miệng đến tai Thiên Ngạn, nói nhỏ: "Nàng không uống được thì đừng uống, tổn hại thân thể". Từ dưới trông lên y như một bức tranh hoàn mỹ.

Thiên Ngạn mặt đỏ bừng, năm xưa nàng và Khương Kinh cũng chưa có đến mức này, cùng lắm cũng chỉ nắm tay.

Chu Tam hẳn quả nhiên muốn từng bước lợi dụng Vũ Tàn, không tiếc dùng sắc dụ dỗ. Thiên Ngạn liếc mắt trừng một cái, nhỏ giọng: "Không khiến thái tử bận tâm"

Hắn bật cười haha, nhích về chỗ cũ.

Thiên Ngạn chợt nhận ra, mùi tử đằng hương không còn quanh quẩn nơi chóp mũi nữa. Không ngờ trên người Chu Tam cũng là mùi hương này.

Đôi lúc nàng tự hỏi, Chu Tam không mang dáng vẻ của Chu Tam trước kia nàng gặp dưới Vọng Hương Đài, nàng cũng không mang khuôn mặt của Vũ Tàn năm ấy, nàng vẫn là thương thân Thiên Ngạn trăm ngàn năm qua, mà Chu Tam lại mang khuôn mặt Hoa Vũ Tư. Lần đầu thai này, Chu Tam không yếu ớt bệnh tật liên miên như Vũ Tư, hẳn có thể nói là hững hờ bưng bưng. Nguyên đan trên cổ nàng trừ bỏ lần đó, cũng không sáng thêm lần nào. Liệu có gì trục trặc với nguyên thân Hoa Tư Đế quân không đây? Mong rằng khi lời kiếp phi thăng sẽ hợp đủ phần nguyên thân còn thiếu.

Mấy hôm nay, Đông cung khá tấp nập người ra kẻ vào, chẳng là sắp đến sinh thần thái tử. Thiên Ngạn hỏi Chu Tam: "Thái tử, ta tặng điện hạ toàn bộ chỗ bí ngạn hoa kia, vậy là mấy hôm nữa không cần quà mừng được chứ?"

Mỗi lần nhìn khuôn mặt hắn nàng lại nhớ đến hình ảnh Vũ Tư đón gió đứng bên vườn bí ngạn lửa cháy ngập trời trong Chiêu Dương cung.

Chu Tam liếc sang nhìn thấy vẻ mông lung trong đáy mắt nàng, nhếch môi cười chua chát, thông thả đáp: "Thái tử phi có quà là được rồi. Nàng thích bí ngạn như vậy, tặng ta tám lòng này cũng không tệ"

Thiên Ngạn đen mặt. Từ hôm đó, hắn không thể hiện điệu bộ lấy sắc dụ quân với nàng nữa. Thiên Ngạn nghĩ, vài chi tiết cũng có chút khác. Năm xưa trong Nghiệt Kinh Đài, Chu Tam đối xử với Vũ Tàn có thể nói yêu chiều hết mực, xa là nhớ, gần là thương. Dụ nàng ấy giao ra bản đồ hoàng cung. Lại lấy cớ đưa nàng ta về thăm quốc mẫu, mà lấy trộm được sơ lược bày binh nơi biên ải nước Thục. Sau đó, lợi dụng Vũ Tàn mà lôi kéo thế lực trước kia ủng hộ gả nàng sang Sở quốc, Tướng quân phủ Trần Toái, cha đẻ Hoàng quý phi Trần Dung Dung. Kéo theo hàng loạt biến cố về sau.

Bây giờ đã qua khoảng thời gian Chu Tam đưa Vũ Tàn về Thục quốc, có lẽ cuối cùng nàng cũng không đến nỗi chết thảm như vị Vũ Tàn công chúa kia.

Chiều nay, Thiên Ngạn nhận được một bức thư bỏ câu đưa đến. Nàng mở ra xem thì không thấy bên trong viết gì. Thấy lạ nên vẫn nhét vào tay áo. Đêm hôm đó lại nhớ ra, bèn lấy ra xem lại. Nàng giờ tờ giấy trắng tinh, kê lại sát ngọn đèn dầu, lắc đầu cảm thán cũng nhiều người rảnh rồi. Cửa sổ bị gió thổi tung. Đã đầu mùa thu, gió tràn vào có chút se lạnh. Thiên Ngạn buông tờ giấy đi khép lại. Gió thổi tung tóc nàng, cuốn bức thư trên bàn chao liệng một vòng đáp ngay vào thau nước bằng đồng vẫn còn trên giá. Khi quay lại, Thiên Ngạn đã thấy từng dòng chữ như nở hoa trên mặt nước

"Vũ nhi, con gả sang Sở quốc cũng gần một năm rồi. Phụ hoàng nghĩ con vẫn chưa quên lời thề trước khi con xuất giá. Đừng khiến phụ hoàng thất vọng"

Thiên Ngạn ngẩn ra, nàng đã từng hứa cái gì sao? Có lẽ chuyện Vũ Tàn gả sang nước Sở cũng không có đơn giản như vậy. Những nét chữ dần nhòe đi, tờ giấy tan ra trong nước.

Mấy hôm sau, không có bỏ câu đưa thư nữa mà người trực tiếp đến. Nửa đêm, trong phòng tối om, một bóng đen ngồi trước bàn, tay gõ nhịp giọng khàn khàn: "Công chúa, mong rằng người đừng quên mình là công chúa nước Thục. Số mệnh của người là khiến nước Thục lớn mạnh. Vậy mà lại đắm chìm trong hoan ái như vậy sao?"

Giờ Thiên Ngạn mới hiểu, hóa ra Vũ Tàn gả đi làm nội gián nước Thục. Bề ngoài, như là Thục đưa cho Sở một con tin, nhưng thực ra cũng chỉ là một quân cờ. Nếu hữu dụng thì dùng còn không thì giết, một công chúa nhỏ nhỏ, chẳng đáng bao yêu thương của hoàng đế Thục quốc. Lần này phải người đến coi như nhắc nhở. Thiên Ngạn cười gằn: "Người về đi. Nói với hắn ta chưa từng quên, chỉ là thời cơ chưa đến"

Đúng là thời cơ chưa đến, bao giờ đến nàng sẽ gánh mạng thay cho Chu Tam rồi cười hặc về trời, còn quân khi gì mấy chuyện này nữa.

Đạo này, Đông cung ầm ĩ chuyện hoàng đế bất thái tử lập sùng phi. Chuyện thái tử cùng thái tử phi không chung phòng cũng đã truyền khắp hoàng cung. Tin đồn đoạn tụ của Thái tử lại bay khắp kinh thành. Hắn đứng trong Vinh Tước điện, lạnh giọng nói: "Không lập", lại bồi thêm: "Giờ chung phòng là được rồi phải không?" Hoàng đế tức đến run rầu.

Càng ngày quan hệ hai nước Sở - Thục càng rạn nứt. Cái liên hôn kia cũng chẳng cứu vãn được gì. Nay lập vài sùng phi coi như mua lòng trung thành của quân thần. Mai sau Vũ Tàn kia chắc chắn bị phế, một trong số sùng phi sẽ lên làm chính cung, mấy vị triều thần kia lại càng vì tranh đoạt mà dốc sức.

Hôm đó giường của Thiên Ngạn chuyển đến phòng Chu Tam.

Hôm sau, dù không được thái tử chấp nhận, hoàng đế trực tiếp hạ chỉ đưa một bầy oanh oanh yến yến vào Đông cung. Hoa nhường nguyệt thẹn, mẫu đơn hay tương vy đều đủ cả, mỗi người một vẻ, đẹp đến cả Đông cung y như động bản tơ của Từ Hà Tiên tử trên Thất Trùng Thiên.

Khi Thiên Ngạn đang ngồi trong đình hóng gió, một đám ti muội kéo nhau đến. Nữ tử đứng đầu mặc thanh y hẳn là con gái Lãnh thừa tướng, Lãnh Vân Khinh, đám yến oanh đi vào đứng chật cả đình, y phục thắt sắc có cả khiến mắt Thiên Ngạn choáng váng. Lãnh Vân Khinh cầm đầu thỉnh an cất giọng ôn nhu: "Vân Khinh thỉnh an thái tử phi. Hôm nay chúng ti muội đến ra mắt ti ti, về sau đều hầu hạ thái tử nên kính mong thái tử phi ti ti chiếu cố"

Thiên Ngạn đảo mắt nhìn quanh, lấy lại phong thái thượng nhân năm xưa cất giọng: "Cũng không có gì là chiếu cố hay không chiếu cố. Việc của ai thì người nấy làm thôi. Giờ bản cung vừa nhớ ra có chút việc nên rời đi trước. Các... muội muội cứ ngồi thưởng hoa thưởng trà tự nhiên"

Nói đoạn đứng dậy rồi đi thật nhanh. Nếu không nhanh sẽ bị mùi sơn phấn nồng nặc nơi này làm ngộp mà chết trước khi hiến mạng cho Hoa Tư mất.

Hôm đó Chu Tam nổi trận lôi đình, nói nàng chấp chương hậu cung mà lại để cho mấy kẻ đó làm càn dám bước chân vào Đông cung. Hắn gầm lên giận dữ, rồi ép chặt tay nàng, cường hôn. Thiên Ngan tức giận đập một cái thật mạnh vào chân hắn, nhân lúc hắn đau đến sây xảm mặt này, vung tay thoát ra quát lớn: "Làm Càn". Câu này đã lâu lắm rồi nàng không có dùng.

Từ khi còn ở trên Cửu Trùng Thiên, đang đặng vân đến Nam Hải gặp Quan Âm, nàng bị một nhóm tiểu tiên tưởng nhầm nàng là tiên nga mà ngăn lại chòng ghẹo, Thiên Ngan mới lạnh giọng quát.

Chu Tam vừa buông nàng ra, khoe môi treo lên một nụ cười, hồ hững đưa tay vân vê môi tím tím, nhả ra một câu: "Thật may nàng vẫn lo nghĩ cho tương lai của hai ta, nên chỉ đập vào chân"

Thiên Ngan tất nhiên hiểu hắn nói gì, mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Khoảng thời gian sau đó, Thiên Ngan vẫn chung phòng với Chu Tam, chỉ là mỗi người ngủ một giường. Đêm oanh yến cứ vài hôm lại chạy đến thỉnh an, chẳng qua là muốn diện kiến Chu Tam một cái, nhưng lần nào cũng uống công trang điểm rồi ăn mặc lộng lẫy, mà đến cái bóng của thái tử cũng chẳng thấy đâu.

Đông năm nay đến sớm, tuyết giăng kín cả bầu trời. Khi Tắt Phong cầm phía Nam bay ngược về phương Bắc, Chu Tam trở tỉnh, lại đem nàng trốn cung đến Nam Vụ Sơn đắp tuyết. Nam vụ sơn là một ngọn núi tiên dưới Nhân giới, do một vị địa tiên cai quản. Võ công của Chu Tam thế mà rất giỏi, hắn ôm nàng chạy suốt một ngày đêm vẫn không thấy mệt. Thiên Ngan mặc áo lông cáo đỏ như lửa, nổi bật như một đóa hoa yêu diễm giữa trời tuyết trắng.

Chu Tam nói: "Sở và Thục qua mùa đông này có lẽ sẽ xảy ra chiến tranh"

Hắn lại bảo: "Nếu nàng không phải công chúa nước Thục, ta không phải thái tử nước Sở, nàng sẽ yêu ta chứ?"

Thiên Ngan không trả lời. Chu Tam lặng lẽ nhìn vào mắt nàng, lại yếu ớt nói: "Ta nhìn thấy hắn trong mắt nàng"

Hôm đó, Chu Tam quay trở lại Đông cung mà không thấy Thiên Ngan đâu. Hắn để nàng ở lại một căn nhà gỗ nhỏ dưới chân núi Nam Vụ, ngay bên bờ Thiên Giang. Trước nhà một cây ngô đồng mọc lên sừng sững như đâm thẳng vào chín tầng mây, dưới gốc ngô đồng, vườn bí ngạn đã bị tuyết phủ trắng xóa.

Khi Thiên Ngan tỉnh lại, đã là sáng hôm sau, nàng thế nhưng lại bị đánh thuốc mê. Mùi tử đằng hương quanh quẩn khắp chớp mũi. Chu Tam để lại một bức thư trên bàn nói nàng cứ ở lại đây một thời gian, đồ đạc chỗ này đều đủ cả, sẽ có người đem lương thực đều đặn cho nàng.

Thiên Ngan thật đúng là thấy đau đầu. Mùa đông sắp hết rồi, chiến tranh xảy ra, dân chúng lầm than, hẳn là Chu Tam không muốn nàng bị hoàng đế bắt làm con tin. Nhưng nàng đau đầu là để thay Chu Tam gánh kiếp, nếu trận chiến này mà hắn bỏ mạng thì thật uổng công. Thiên Ngan lập tức trở về cung. Chu Tam hẳn chạy mất một ngày một đêm nhưng khi nàng về đến kinh thành đã là hai mươi ngày sau. Tuyết trên cánh đã tan hết, trời bắt đầu thấy vân vụ bay bay, không còn sầm si u ám như mấy tháng qua, có lẽ mùa xuân cũng sắp tới rồi. Hai mươi ngày không khí chiến tranh cũng lan đến kinh thành, nàng thấy cổng thành dán lệnh truy nã mình, trong lòng bỗng thấy buồn cười. Thiên Ngan dừng chân ở một quán trọ ngoài thành, nghe mọi người bàn tán hai nước đã khai chiến, nửa tháng trước thái tử đã dẫn quân xuất chinh đến biên ải, lại nghe vị thái tử phi nước Thục đột nhiên mất tích.

Thiên Ngan đổi vài thứ nữ trang trên người cho chủ quán, lấy ít bạc thuê một cỗ xe ngựa chạy thêm mười ngày nữa mới đến biên ải Nam Quan. Khắp thành Nam Quan không khí khẩn trương. Dân chúng đã được sơ tán gần hết. Cửa thành đóng chặt. Ngoài bức tường thành kia là trăm vạn binh sĩ Thục quốc đang đóng. Lần này Thục đem quân khiêu chiến, muốn đoạt lại 10 tòa thành lần trước rơi vào tay nước Sở. Thục lại liên kết với Ngụy ở phía Tây Sở, hai nước hợp quân tấn công, mai sau thành quả chiến sẽ chia cho Ngụy một nửa.

Trận này, Sở không nắm được ba phần thắng. Thục cộng với Ngụy cũng đến một trăm ba mươi vạn quân, mà dốc hết binh lực Sở quốc dù mạnh cũng chỉ trăm vạn, chênh lệch ba mươi vạn quân này, không dễ đánh. Ngụy đánh phía Tây, Thục lại công phía Bắc, như một gong kim kẹp Sở ở giữa. Nước Ngụy binh lực không mạnh, cũng chỉ có 50 vạn quân, lực chiến đấu lại yếu. Chu Tam lệnh Tần tướng dẫn 55 vạn quân đánh tan binh Ngụy. Rồi đến Nam Quan cứu nguy, hợp lực đánh Thục. Quan trọng là giữ được Nam Quan đến lúc đó.

Hắn lại trực tiếp trấn giữ ở Nam Quan. Đây là ải quan trọng nhất Nước Sở, nếu ải này mất, chậm nhất là một tháng sẽ đánh tới kinh thành. Quân Thục đóng ở đây lên tới 80 vạn. Trong khi đó mười vạn quân Sở phải chia ra cò thủ kinh thành và các thành trì phía sau Nam Quan, giờ chỉ còn hơn 35 vạn tướng sĩ, chênh lệch càng lớn.

Trận này biết đánh sao đây?

Đêm hôm ấy, quân Thục tấn công Nam Quan, đến sáng lại rút. Cứ như vậy kéo dài mười ngày, lúc đánh đêm lúc đánh ngày, phong tuyến Sở dù mạnh cũng có phần tan rã. Chúng binh sĩ tinh thần mệt mỏi.

Điều khiến Nam Quan giờ này vẫn giữ được ấy là sự kiên định của Chu Tam. Mười ngày này bóng lưng hắn vẫn hiên ngang đón gió trên tường thành, chỉ huy tướng sĩ phản công. Hơn nữa, Nam quan có lợi thế là dưới chân thành có một con sông chảy qua. Vì thế muốn công thành phải vượt sông, nước sông mùa này băng vừa tan, dù không chảy xiết nhưng cũng vẫn gây vài phần trở ngại. Thiên Giang bắt nguồn từ Nước Ngô, chảy qua Sở, Ngụy, Tần, Thục tất thủy năm nước. Đoạn qua nước Sở lại ngay phía ngoài ải Nam Quan, như một dải phân cách địa phận hai nước Sở, Thục.

Cố thủ được thêm mười ngày, cuối cùng phòng tuyến nước Sở cũng bị phá, quân Thục tràn vào thành. Chu Tam thống lĩnh binh sĩ đánh trả ác liệt. Nếu

Lãnh tướng quân tới không kịp thì chắc chắn mất thành. Quân Thục từ thuyền bắt đầu trèo lên, Chu Tam hai mắt đỏ ngầu, vung đao đoạt mạng. Tên lửa bay bốn phía, máu máu tràn ra. Tiếng binh khí, tiếng kêu la thảm thiết như vang lên từ 18 tầng địa ngục. Chu Tam không ngừng gầm lên ra lệnh, nước sôi, đá tảng từ tường thành không ngừng dội xuống. Nhưng tất cả đều rơi vào lòng sông rồi chìm ngấm.

Thiên Ngạn vừa đến nơi thấy Chu Tam đứng trên tường thành, áo bào đen bay phấp phới, chém giết điên cuồng. Vũ Tư cũng từng mặc huy hiệu bào vào cái ngày hòa thảo xác Chiêu Dương hoàng hậu. Hắn cũng đón gió mà đứng, cũng cao lớn, hiên ngang như vậy.

Phía sau bỗng vang lên tiếng bước chân hỗn loạn mà đều đặn, từ đằng xa, binh sĩ nước Sở đông nghịt chạy đến. Tất cả cũng phải đến ba mươi vạn, nhiều người tay chân vẫn còn quần băng, máu rỉ ra. Có lẽ là quân chi viện, Thiên Ngạn đánh xe ngựa tạt vào góc đường. Tần Chương thúc ngựa như bay chạy qua, đi được một đoạn chợt kéo cương khựng lại, hắn quay đầu nhìn nằng, nở nụ cười châm biếm: "Không ngờ thái tử phi lại ở đây" Thiên Ngạn lạnh sống lưng thâm kêu không ổn.

"Bắt nằng ta lại "

Hắn quát to rồi thúc ngựa chạy tiếp.

Thiên Ngạn bị hai tên tướng sĩ giải lên tường thành, Tần Di đã đứng bên cạnh Chu Tam. Có quân chi viện, quân Thục lại yếu thế rút lui, phòng tuyến mỏng manh vỡ nát giờ như chỉ mảnh treo chuông.

Thiên Ngạn để ý thấy Chu Tam đã gầy đi nhiều, trên mặt dính đầy máu không nhìn ra vui giận, râu cũng mọc dài dưới cằm. Hắn quét mắt nhìn nằng thật lâu rồi quay lưng bỏ đi.

Thiên Ngạn bị trói chân tay, nhốt vào trong một lều trại. Đêm hôm ấy Chu Tam đến tìm nằng, râu hắn đã cạo, quần áo cũng đổi, khuôn mặt phờ phạc mệt mỏi. Hắn ngồi xôm nhìn sâu vào mắt nằng, hỏi: "Sao lại quay lại? Ta đã nói nằng chờ ở đó" Hắn gầm lên.

Thiên Ngạn ngoảnh đầu đi không nói gì. Chẳng lẽ nằng ở đó đợi hắn chết trận sao?

Ngoài lều, Tần tướng đến từ bao giờ, cung kính nói: "Thái tử điện hạ, người nên coi trọng quốc gia đại sự, đừng để chuyện nữ nhi thường tình vương bận. Nằng ta dù sao cũng là công chúa nước Thục"

Chu Tam đứng dậy phất tay rồi đi.

Hai hôm sau hắn cũng không có đến.

Buổi sáng, Thiên Ngạn còn đang loay hoay tìm cách tháo dây đã nghe tiếng tù và thổi. Thục phát động tấn công. Lần này cuối cùng Thục vẫn phải rút quân nhưng quân Sở tổn thất nặng nề. Dù đã hợp với quân chi viện nhưng Sở cũng chỉ còn 60 vạn. Thục tuy có tổn thất nhưng cũng có đến 75 vạn quân. Đánh thì tất nhiên phải đánh, nhưng biết đánh làm sao?

Đêm hôm đó, trống trận lại nổi lên. Thiên Ngạn đứng trên thành Nam Quan, gió sông thổi tung mái tóc dài, đao của tần Chương vẫn kề trên cổ. Tần tướng quân hét lớn: "Thục hoàng, Vũ Tần công chúa cũng đang ở đây, người cũng nên vì mạng của nằng mà lui binh chứ"

Thục hoàng cười vang, không nói gì, đưa tay lấy ba mũi tên nhắm thẳng mi tâm nằng mà bắn. Mũi tên xe gió vang lên tiếng vù vù, Tần Chương vẫn giữ chặt nằng đứng đó, Thiên Ngạn nghĩ, nằng cũng không phải uy hiếp với nước Thục, nếu có bỏ mạng cũng như muối bỏ biển, Sở diệt cũng là điều sớm muộn. Lại nhìn Thiên Giang đang yên lặng chảy phía dưới. Đang định phản kháng, đúng lúc ấy, Chu Tam giờ kiếm chém gãy ba mũi tên. Quay sang nói với Tần Chương: "Đẫn nằng ấy xuống" Tần tướng quân dù không hiểu nhưng vẫn giải nằng về.

Thục bắt đầu công thành. Sở yếu thế, Nam Quan mất, binh lính Sở rút lui. Quê Thục chẳng mấy chốc tràn vào Nam Quan ăn mừng chiến thắng. Thế nhưng chỉ được nửa khắc, toàn bộ Nam Quan bốc cháy ngùn ngụt. Quân Sở tướng đã đầu hàng giờ lại bao vây tứ phía, tên bay lửa đỏ khắp nơi. Công thành này đã bị Chu Tam hạ lệnh đóng chặt, phía công bên lại là Thiên Giang cuộn cuộn, muốn quay trở ra cũng khó. Vua Thục biết mình trăm tính ngàn tính cuối cùng lại mắc mưu, tức đến thổ huyết. Quân Thục hôm đó bỏ mạng hơn nửa tại Nam Quan, nửa còn lại rút chạy về nước.

Thiên Ngạn đứng một bên nhìn hết thấy, lòng cười lạnh. Cái gì mà quân yếu thế mỏng, cái gì mà chỉ mảnh treo chuông, tất cả cũng là Chu Tam diễn cho thiên hạ xem. Dự định vào hang tóm gọn một mẻ. Nằng biết trận chiến này mới chỉ bắt đầu, có lẽ không lâu nữa, biên cương nước Sở không còn là ai Nam Quan này.

Đêm hôm đó, đang ngồi trong lều thì có kẻ đến tìm nằng.

Vũ Hân là đại hoàng tử nước Thục. Hắn không hiểu sao khi nhìn thấy Vũ Tần năm ấy, hắn lại rung động. Rõ ràng bọn họ là hai huynh muội ruột thịt. Từ nhỏ hắn bảo vệ nằng khỏi những tranh đấu hoàng cung của đám con cháu hoàng tộc. Mẹ Vũ Tần khi xưa chỉ là một vũ nữ thấp hèn, có tài ca múa nên nhận được ân sủng của hoàng đế. Vũ Tần càng lớn lại càng có dung mạo khuynh quốc khuynh thành nên không tránh khỏi bị ghen ghét, đố kỵ. Có lẽ khi ấy, thấy một đứa trẻ bị đánh đập mà cắn răng không phát ra tiếng kêu đau, không khóc lại càng không van xin, hắn đã muốn bảo hộ nằng suốt đời, bất chấp luân lý, bất chấp thị phi.

Thục vốn yếu thế hơn Sở nhưng phụ hoàng lại luôn trầm mê trong tình nọt của bọn quân thần mà nuôi ý muốn phạt Sở. Hắn khuyên giải bao lần cuối cùng bị phê truất Thái tử, lại bị giam lỏng suốt một năm. Khi được thả thì lại nghe tin Vũ tần bị gả sang nước Sở, chiến tranh hai nước đã nổ ra rồi. Vũ Hân thấy tim mình như thất lạc. Hắn không bảo vệ nổi nằng ấy, lại khiến nằng trở thành quân cờ chính trị trong tay những kẻ kia.

Vũ Hân chạy suốt ngày đêm đến biên ải, lại đập vào mắt cảnh Vũ Tần bị grooms kẻ sát cổ đứng trên tường thành cao vời vợi. Khuôn mặt nằng lạnh nhạt,

không hôn không giận, không giống với một Vũ tần luôn tươi cười, hoạt bát khi xưa. Một năm này Vũ nhi của hắn đã chịu đựng những gì đây?

Mặc kệ tàn quân nước Thục đã rút chạy về nước, Vũ Hân một mình lên vào doanh trại nước Sở quyết đem Vũ Tần theo. Vậy mà câu đầu tiên khi nàng gặp hắn lại hỏi: “Người là ai?”

Vũ Hân không hiểu nổi cảm giác của mình bây giờ. Hắn nghẹn giọng: “Tiểu Vũ, huynh đưa muội rời khỏi đây”

Thiên Ngạn chợt lâm bần: “Tiểu Vũ...Tiểu Vũ” cái tên này cũng thật lâu nàng chưa gọi.

Vũ Hân thấy nàng ngẩn ra, hắn bước lên ôm nàng vào lòng. Gục vào vai nàng, Thiên Ngạn thấy vai mình có cái gì thấm vào bóng râm, nàng chợt tỉnh, lấy tay đẩy hắn ra.

Đúng lúc này, Chu Tam bước vào. Hắn giương mắt nhìn đôi nam nữ đang người ôm kẻ đẩy, nhếch môi cười lạnh: “Thật không ngờ lại là màn huynh muội tình thâm này. Đại hoàng tử đến thăm mà ta còn chưa kịp tiếp đón, thật thất lễ quá”

Vũ Hân xoay người che Thiên Ngạn ở sau lưng, đáp: “Chu Tam, Nước Thục sớm muộn gì cũng bại, Vũ Tần cũng không còn gì để người lợi dụng, để nàng ấy theo ta đi. Coi như Vũ Hân ta cầu xin người”

Chu Tam ngồi xuống ghế, rót một ly trà vừa nhâm nhi vừa cười nói: “Hoàng tử nói sai rồi, nàng ấy dù gì cũng là thái tử phi của ta. Gả sang nước Sở, sống là người của ta, chết làm ma Sở quốc”. Nói xong ly trà trong tay bị hắn bóp vỡ nát.

Vũ Hân trầm mặt: “Hôm nay nhất định ta sẽ dẫn nàng ấy theo”

Thiên Ngạn thực không nhớ vị Vũ Hân này là ai mà lại có lòng tốt như vậy. Dù cảm kích nhưng vẫn phải nói: “Huynh đi đi, ta sẽ không theo huynh đâu”

Vũ Hân nghe xong quay lại trợn mắt nhìn nàng. Chu Tam thấp giọng giễu cợt: “Hắn đại hoàng tử nghe rõ rồi... Nhưng tiếc là giờ có muốn đi cũng không kịp”

Nói đoạn, ngoài lều thiên Ngạn từng vòng, từng vòng đuốc sáng trưng.

Thiên Ngạn quay sang nhìn Chu Tam đang thông thả ngắm nhìn từng mảnh sứ trong tay, bảo: “Hắn cũng không có ác ý gì, điện hạ không thả cho một con đường sống được sao”

Nàng thê là lúc nói câu đó, nàng là vì cảm động tiếng gọi Tiểu Vũ khi nãy chứ không hề có ý gì khác. Vậy mà Chu Tam nghe xong, lại lạnh lùng nhìn nàng, cuối cùng chỉ nói thêm một chữ: “Giết”

Ngày hôm sau, thủ cấp của đại hoàng tử Vũ Hân được đưa đến đế đô nước Thục, cùng một bức chiến thư, trong đó ghi rõ Vũ Hân đêm khuya lên vào doanh trại mưu đồ ám sát thái tử Sở quốc, làm Sở hoàng vô cùng tức giận, nói không ngờ Thục lại trở mặt chặt đứt quan hệ hai nước, còn cho quân nhiều lần gây hấn ở Nam Quan. Nay Sở không phản kháng chỉ e các nước khác không thấy uy mà sợ.

Tiếp đó, Sở đưa quân đánh một đường đến hoàng cung nước Thục, sau nửa năm, Thục vương đầu hàng, lại bị Chu Tam giết chết. Thiên hạ nay chỉ còn bốn nước: Sở, Ngô, Ngụy và Tần.

Ngày Chu Tam đứng trên bậc cửu cấp ở hoàng thành nước Thục, nhìn xuống bên dưới là dân chúng Thục quốc đang quỳ lạy, đằng sau là hoàng cung trải dài uy nghi sừng sững. Hắn quay sang nhìn Thiên Ngạn đang đứng bên cạnh, nâng tay siết chặt cầm nàng, bắt nàng nhìn vào mắt hắn rồi nói: “Công chúa thấy sao? Đau lòng? Hận ta? Ngày đó ta giết Vũ Hân, chặt đứt đôi cánh của nàng, có biết vì sao không?... Bởi đó là hắn, nên lại càng phải giết. Giờ trong mắt ta, nàng nhìn thấy ai?”

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nhị Kiếp Chi Mộng - Chu Tam, Vũ Tần 2

Thiên Ngạn không trả lời hắn, nàng không biết đối xử với hắn như thế nào? Là Hoa Tư Đế quân, là Tiểu Vũ hay là Chu Tam?

Chu Tam thấy Thiên Ngạn không nói gì, hắn tức giận, điểm huyết nàng, rồi hung hăng cúi xuống hôn thật sâu. Trước muôn dân bách tính cổ quốc mình, trước thảm cảnh nước mất nhà tan, hắn hôn nàng. Đây là muốn để nàng chịu muôn ngàn phi nhò của thiên hạ phải không? Có phải Vũ Tần khi xưa cũng vì thế mà chết. Có lẽ nàng không bị à thứ phi nào hại, mà là bị chính hắn giết cũng nên.

Thiên Ngạn thật không hiểu mình và vị Hoa Tư Đế quân tại Tích Bích Thành kia năm xưa ăn ở ra sao, mà lại được Ti Mệnh viết cho mấy mệnh kiếp cầu huyết như thế này.

Ấy vậy mà nàng sống được thêm hai năm nữa mới chết.

Hai năm này nàng thực sự hiểu rõ cái gì là Tình của Đế vương?

Sau khi Thục thua, Sở hoàng ngày càng yếu dần, ba tháng sau thì quy tiên. Chu Tam đăng cơ, dưới sự phản đối của chúng quần thần, kiên quyết lập Thiên Ngạn làm hậu, vị hoàng hậu duy nhất sống trong lãnh cung. Hậu cung xưa ba ngàn giai nhân nhưng hậu cung Chu Tam lại ở chỗ chỉ có mình nàng, cô tịch mà yên tĩnh.

Thỉnh thoảng hắn đến lãnh cung, nhìn nàng đang giặt đồ, hắn chau mày rồi vẫy tay bảo thái giám gì đó. Lát sau vài vị công công ôm theo một cái giỏ đến, đặt bên cạnh nàng. Chu Tam không mẫn, không nhát nói: " Chẳng mấy khi thấy hoàng hậu có nhã hứng như vậy, tiện thể ta cũng có mấy bộ y phục, nàng giặt luôn đi"

Thiên ngạn tức tối, sống chết không chịu giặt, hắn lại nói: "Phí công công, trăm thấy chương mắt với vườn bị ngạn đằng kia, mai cho người phá đi"

Vậy là tối đó, nàng ngồi xoa tay cả một đêm.

Lãnh cung hay phải nói cả cái hậu cung rộng lớn này, đến một cung nữ cũng không có. Thiên Ngạn bị giam lỏng, không ai tiếp xúc, ngoại trừ Phí công công đưa thức ăn tới mỗi ngày.

Nàng cũng không quan tâm, rảnh thì trồng hoa, không thì đọc sách, chán lại ngủ, đến bữa lại ăn. Hầu như cuộc sống đều đặn là như thế.

Cho đến một ngày, nàng nhận được thánh chỉ, dọn tới Giao Nghi Cung của hoàng hậu. Đồng thời, Lãnh Vân Kinh cũng được phong làm quý phi, lại thêm mấy vị phi tần khác khiến hậu cung ngày nào náo nhiệt hẳn.

Chu Tam cũng không đến cung của nàng quấy rầy, giờ lại có cung nữ thái giám dọn dẹp quét tước, Thiên Ngạn trở về với cuộc sống nhàn rỗi trước kia.

Hôm nay, Tàn phi là con gái Tàn Chương đến Giao Nghi cung, mang theo ít đồ ăn tự tay nàng ta làm, ý muốn dâng lên cho nàng ngưng dừng. Thiên Ngạn già vờ bệnh, nói nàng ta để thức ăn lại rồi tiễn khách.

Tàn phi vừa rời đi thì Chu Tam đã đến. Lúc đó, Thiên Ngạn vẫn nằm trên giường giả ốm, nàng nghe tiếng bước chân, tưởng Tàn Diêu có việc gì quay lại, nên cứ nhắm mắt nằm im. Chu Tam đến thấy Thiên Ngạn vẫn để đèn mà đã ngủ rồi, hắn thổi nến, ngồi xuống bên giường.

Thiên Ngạn giật mình, nàng nghĩ thấy hơi rượu quện trong mũi ngan từ đằng, lại thấy đệm bên mình võng xuống, mở mắt ra thấy đèn trong phòng đã tắt, mà Chu Tam đang ghé sát mặt nàng, ánh trăng chiếu lên nửa khuôn mặt hắn, đẹp như một pho tượng thần.

Thiên Ngạn nhích người định ngồi dậy. Chu Tam thấy thế dùng hai tay ghì nàng xuống, hắn nhìn sâu vào mắt nàng rồi nhẹ giọng: "Nàng là ai?"

Thiên Ngạn giật mình, sao hắn lại hỏi nàng câu này?

Chu Tam nói tiếp: " Là ai mà khiến ta phải khổ sở như vậy? Từ bao giờ trong lòng ta lại có suy nghĩ muốn buông bỏ hết thảy chỉ để lại được nắm tay nàng đến đầu bạc răng long? Từ bao giờ..." Hơi rượu phả vào mặt Thiên Ngạn. Nàng sợ hắn lại cưỡng hôn nàng nên không dám vọng động.

Chu Tam thấy tia cảnh giác lóe lên trong mắt nàng, hắn cười khẽ trở tay ôm nàng vào ngực, miệng dán sát vào tai nàng thầm thì: "Để ta ôm nàng một lúc thôi. Có lẽ đây cũng là lần cuối... không phải sợ"

Mấy hôm nay, nghe nói trên triều bá quan văn võ đồng loạt dâng chiếu muốn phế Thiên Ngạn, đưa Lãnh Quý phi lên làm hoàng hậu. Chu Tam trầm mặc không nói gì, cuối cùng cũng đồng ý.

Chiếu chỉ ban xuống, Thiên Ngạn bị biếm làm thường dân, lại bị đuổi ra khỏi cung.

Thiên Ngạn trầm mặc ngồi nghĩ, mệnh yếu dù ở đâu cũng thế. Chỉ là làm sao bảo vệ được Chu Tam đến khi nàng chết mới coi là giải mệnh. Suy đi tính lại dọn vài bộ y phục xong, nàng vẫn đến thư phòng tìm hắn. Phí công công đứng ngoài kinh ngạc, chạy vội vào bẩm báo.

Thiên Ngạn đứng trước long án, nhìn Chu Tam đang ngồi hững hờ. Hắn đưa mắt ý hỏi nàng muốn gì?

Thiên Ngạn kéo nửa viên nguyên đan đã xam xít đang đeo trên cổ, để trước long án: " Chúng ta dù gì cũng là phu thê bao năm trời. Một ngày ân ái, tình nghĩa không quên. Coi như đây là lễ vật ta tặng ngươi trước lúc chia tay. Sau này bốn bề là nhà, không có duyên gặp lại, giữ lại chút hồi ức cũng không sao. Viên ngọc này ngươi không đeo cũng được, chỉ cần giữ bên cạnh là ta thấy mãn nguyện rồi"

Nói xong nàng xoay bước rời đi. Dù sao nguyên đan này cũng không phải vật phạm, bảo vệ hắn vài năm không khó.

Phí công công tiễn nàng đến cửa cung. Thiên Ngạn quay đầu nhìn lại phía sau, thờ phào: "Hoàng cung, cuối cùng cũng thoát"

Phí Toàn đứng nhìn nàng chậm rãi bước đi, hắn khom lưng hành lễ rồi nói: "Hoàng hậu, bệ hạ bảo nô tài chuyển cho người. Hai tay hắn nâng lên một bức thư đưa đến trước mặt Thiên Ngạn, nàng thoáng sùng sốt rồi mở ra, bên trong vón vện có hai dòng chữ: "Ta chấp cho nàng một đôi cánh, cứ bay đến nơi nào mà nàng muốn. Khi nào mệt mỏi, muốn dừng lại, nàng có thể đứng yên chờ ta chứ? Ta muốn, trong mắt nàng là hình bóng của ta"

Thiên Ngạn nhìn dòng chữ hồi lâu, có lẽ nếu nàng không nhớ gì, nàng cũng sẽ như Vũ Tàn kia mà yêu hắn. Nhưng nàng biết Vũ Tư hay Chu Tam cũng chỉ là một kiếp ngắn ngủi. Mà nàng vẫn còn nhớ cảm giác đau đớn khi một kiếm kia xuyên qua trái tim mình.

Đúng vậy, Tinh còn là "Đau"

Thiên hạ bao la rộng lớn mà lại không biết đâu là nhà.

Thiên Ngạn quay trở lại căn nhà gỗ ở chân núi Nam Vụ. Thiên Giang xanh ngắt, phản chiếu vân vụ trên cao. Bì Ngạn cũng nở rồi. Nàng dọn dẹp, rồi ở hẳn tại đây. Nếu người ta vào núi ở ẩn thì Thiên Ngạn vào núi chờ ngày ứng kiếp. Nàng đang suy nghĩ xem Tì Mệnh để nàng chết kiểu gì.

Thời gian thấm thoát cũng qua 3 tháng. Hôm nay, Thiên Ngạn có khách.

Là Lãnh Vân Khinh.

Nàng ngạc nhiên nhìn đoàn thị vệ bao vây căn nhà gỗ của mình. Thiên Ngạn đặt ly trà đang uống dở xuống bàn, cái gì đến cũng phải đến, nàng cười nói:

"Lãnh hoàng hậu hạ cố tới tận đây, ta thật không biết nên vui hay nên buồn"

Lãnh Vân Khinh liếc mắt nhìn một vòng non xanh nước biếc nơi đây, cuối cùng dừng trên bộ y phục trắng Thiên Ngạn đang mặc, giễu cợt, giọng mỉa mai: "Cũng từng là Công chúa nước Thục, cũng từng là hoàng hậu Sở quốc, vậy mà cuối cùng lại sống hèn mọn như vậy, hẳn là người thấy nhục nhã chứ?"

Thiên Ngạn rót thêm một ly trà, đưa tay ý mời nàng ta.

Lãnh Vân Khinh cười lạnh, buông giọng: "Chết đến nơi rồi mà còn tỏ ra thanh cao trước mặt bản cung sao? Hóa ra là dùng bộ dạng như vậy để quyến rũ bệ hạ...đúng là ti tiện y như mẫu thân thấp hèn của ngươi"

Thiên Ngạn chưa bao giờ gặp mẫu thân Vũ Tàn, nhưng một người phụ nữ sinh ra trong thời đại này, nào ai có thể chối từ ân sủng của hoàng đế. Cái tình của đế vương như ân trạch ban khắp muôn dân. Trong cơn mưa móc ấy, kẻ nào giao ra trái tim mình thì kẻ đó thua.

Nàng cười nhạt, không hồn không giận hỏi lại: "Vậy thì Lãnh hậu cũng nên học chút ít ti tiện để bắt được chân tình của hoàng thượng chứ?"

Nàng ta nghe xong xám mặt, giận giữ kêu gào thị vệ giết nàng.

Thiên Ngạn thấy thật buồn cười. Đi một vòng cuối cùng Vũ Tàn vẫn bị cung phi của Chu Tam giết sao?

Nàng không phản kháng, cũng không phản kháng nổi. Lãnh Vân Khinh chọn cho nàng cách chết vô cùng thống khoái. Là cái cách mà lần nào cũng gặp, chỉ khác lần này là một đao xuyên tâm

Thiên Ngạn chửi thầm. Kiếm, tiễn, đao... vậy lần sau còn cái gì xuyên nốt qua tim nàng nữa? Chết mãi một kiểu thật vô cùng nhàm chán.

Nói thống khoái là bởi kiểu đau này nó vô vị đến mức có lẽ cơ thể nàng cũng chán chả buồn đau như mấy lần trước.

Ngã xuống!

Đao cắm trên ngực!

Máu chảy ra, thoi thóp dần rồi lặng đi.

Hôm nay ngày gì mà Mão Nhật Tinh Quân lại tỏa nắng chói mắt như vậy chứ.

Nàng toan nhắm mắt lại thì thấy có người đang lay mình, lay lẩy lay dề. Giọng thì khàn khàn, nàng cố mở mắt ra. Nhìn giống Chu tam, không biết có phải hẳn không?

Thiên Ngạn nhớ chuyện xưa, mặc kệ là ai, mấp máy môi nói: "Nếu có ngày đi qua Vụ Ma Đài, nhất định phải mời đạo sĩ về trừ ma"

Nàng cố đưa tay nắm chặt tay áo hắn thều thào: "nhất định"

Trước khi mất đi ý thức, Thiên Ngạn nghe thấy một tiếng thét đầy thê lương, như chất chứa muôn ngàn cay đắng, chua chát, như tiếng vọng từ ngàn cõi u linh dội về.

Mở mắt ra, hồn nàng đã ở U minh Điện, phía trên lão Diêm Vương đang xụ mặt lầm bầm: "Sao lại không đúng, sao lại không đúng nữa. Tì Mệnh chết tiết không làm ăn nổi chuyện gì. Đã kể rõ ràng như thế mà chép lại cũng không xong. Hừ còn dám cho tên tiểu tặc Khương Kính kia chen mặt vô. Tức chết lão nhân ta mà"

Thiên Ngạn cau mày: "Khương Kính"

Diêm Vương vẫn nằm úp sấp trên bàn, i ôi: "Đúng vậy, phán quan người nói xem có tức không. Tiểu Thiên Ngạn đi đầu thai, mà tên Tì Mệnh kia còn dám để một vai cho Khương Kính. Là cái tên huynh đệ ti tiện gì đó. Thật muốn phi nhổ mà"

Thiên Ngạn nhớ ra Vũ Hân. Mặt đen lại, chẳng lẽ...

Thấy phán quan không nói gì, Diêm vương ngẩng đầu lên nhìn, rồi kinh ngạc lẫn từ trên bàn xuống: “Haha, Ngươi sao trở về rồi? Ta nói đùa chút thôi”

Thấy Thiên Ngạn không nói gì, lão bỗng nghi hoặc hỏi: “Lần...lần này...không phải ngươi vẫn nhớ đấy chứ?”

Nàng gật đầu ra chiều đồng ý: “Ngoài ngài ra thì ai ta cũng nhớ rõ”

Diêm Vương tức tối: “Sao lại quên có mình ta chứ?” lại hậm hực: “Lần này không cho ngươi uống nữa. Thật phí canh của địa phủ ta mà”

Vừa dứt lời, không biết phán quan từ đâu chạy vào, kêu lớn: “Không xong rồi Giới Chủ, Đế quân, ngài ấy...ngài ấy cũng xuống đây rồi”

Thiên ngạn nhủ mi, nàng chết rồi, sao hồn của Hoa Tư lại quay về nhanh như vậy. Nàng chạy đến cầu Nại hà, thấy một viên nguyên đan đang trôi nổi. Là một viên chứ không phải nửa viên như khi nàng đưa Chu Tam.

Thiên Ngạn quay sang hỏi Diêm vương: “Nói cho ta biết Tì Mệnh viết gì?”

Diêm Vương lắc đầu nguầy nguậy, ý bảo thiên cơ bất khả lộ.

Nàng lạnh mặt: “Ngươi nhìn rồi đấy, tàn hồn của Đế quân bỗng chốc quay lại, nguyên đan đã lành nhưng lại không mang hình dáng nguyên thần mà chỉ là một tàn hồn trôi nổi, có hậu quả gì...” Thiên Ngạn dừng lại cũng không nói tiếp. Nàng thấy có một lực hút, hút mình trực tiếp bay qua Vọng Hương Đài rơi vào giếng đầu thai.

Diêm Vương vẫn còn đứng bên này bờ Vọng Xuyên, thấy Thiên Ngạn chẳng nói chẳng rằng đi mất. Lão kinh ngạc không thôi, lập tức gọi Vong Mã bay thẳng đến Kiếp Văn điện tìm Tì Mệnh. Miệng không ngừng chửi rủa: “Tên khốn kiếp này lại giấu mình chuyện gì đây mà!”

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tam Kiếp Chi Mộng

Dưới chân núi Nam Vụ, trời trong xanh, nước trong xanh, lòng người cũng bởi thế mà trong xanh.

Phía xa, một nam hài khoảng 8 tuổi đang cõng một nữ hài tử mới 4-5 tuổi, tóc hai bên còn búi tròn nom như hai trái đào tiên.

Tiểu nữ hài hai cánh tay bụ bẫm, trắng nõn, ôm lấy cổ đứa bé trai mặt mũi dù có hơi trẻ con nhưng đã bắt đầu hiện lên vài đường nét tuấn tú, miệng chu lên, hỏi:

"Sư thúc, người nói xem, bao giờ tiểu Ngạn nhi mới được mặc áo đẹp, trang điểm đẹp, ngồi trên kiệu đẹp như ti ti hôm qua chúng ta gặp chứ?"

Nam hài mặt không biến sắc đáp:

"Hóa ra Ngạn nhi đã muốn thành thân rồi ư? Cũng tốt, trẻ nhỏ là dễ dạy nhất. Cứ dạy từ bây giờ mai sau khỏi bỏ ngỡ"

Tiểu Ngạn nhi phụng phịu:

"Sư thúc nói gì vậy? Mà con đói"

Mặt bắt đầu mếu máo.

Nam hài đặt đứa bé trên lưng xuống, lắc đầu cảm thán:

"Rõ ràng kiếp trước đâu có bị bỏ đói. Sao kiếp này suốt ngày chỉ đòi ăn thế?"

Miệng vẫn lẩm bầm nhưng tay đã lục trong túi đồ trước ngực lấy ra hai cái màn thầu trắng, đưa cho bé gái đang ngồi bóp tay một cái.

Mắt tiểu Ngạn lập tức sáng lên, chìa hai tay cầm màn thầu, bắt đầu gặm.

Mắt tiểu chính thái kia cũng lóe lên một cái rồi tắt ngấm. Miệng khẽ cười bảo:

"Tiểu Ngạn, giờ xuống núi rồi không thể cứ gọi sư thúc mãi. Con cứ gọi thẳng tên ta là được"

"Vậy cũng được sao? Mà sư thúc tên gì?"

Tiểu nam hài khoan thai ăn bánh bao, thản nhiên nói:

"Ta họ Phu, tên chỉ có một chữ Quân. Con cứ gọi Phu Quân là được"

Tiểu mập mập vừa nhai vừa suy ngẫm. Cảm thán:

"Cái tên này cũng thật không có ý vị gì. Sao con chưa từng nghe ai có họ Phu nhỉ?"

Đứa bé đưa cánh tay mũm mĩm xoa đầu nữ hài, nhẹ nhàng giải thích:

"Là do tiểu Ngạn không biết thôi. Đây là họ thịnh hành nhất thiên hạ bây giờ đấy. Nhà nào mà không có một hai người họ này chứ"

Tiểu Ngạn gật đầu ra vẻ am hiểu, chu miệng lên gọi: "Vậy con gọi người là Phu Quân sư thúc"

Ngô Tư sắc miếng bánh đang ăn trong miệng, ho khù khụ, lấy lại hơi rồi đáp:

"Bỏ chữ sư thúc đi là được rồi"

Từ đó về sau, một hình ảnh hài hòa như tranh vẽ diễn ra.

Nữ hài đi sau luôn miệng gọi:

"Phu Quân, Phu Quân sao lại không cõng tiểu Ngạn nữa?"

"Phu Quân đợi tiểu Ngạn"

"Phu Quân...Phu Quân"

Lão Diêm Vương đứng trong Kiếp Vân điện, trợn mắt nhìn Ti Mệnh. Mẹ nó lão gia hỏa này lại dám giấu kiếp cuối cùng của Thiên Ngạn với Hoa Tư. Lão muốn đốt cả cái Kiếp Vân điện này cho hả giận !

"Ni mã dân nhà ngươi! Dù sao cũng cho ta xem hai kiếp rồi, ở đâu có loại người khôn kiếp như ngươi chứ! Chia cho xem cái mộng lại giấu không cho nhìn nốt cái mặt. Ngươi có tin ta cho mười tám đời tổ tông nhà ngươi đầu thai lại vào đường súc sanh không?" Diêm Vương gào lên.

Ti Mệnh toát mồ hôi, đáp:

"Lão Vương, không phải ta không muốn cho ngươi xem. Mà vì mệnh kiếp này ta cũng nhìn không thấu, rõ ràng đã viết vào sổ Ti kiếp, vậy mà sáng hôm sau chữ bay đi hết, giờ chỉ còn mỗi tờ giấy trắng tinh thế này. Ngươi xem, ngươi xem... Ta cũng đang loạn lên đây"

Diêm Vương ngó đầu qua văn án, nhìn sổ Ti kiếp tờ thứ 3 của Hoa Tư trắng tinh, lòng cũng chùng xuống, thật sự không biết làm sao.

Cửu Trùng Thiên dịp gần đây thỉnh thoảng cũng có vài yến hội. Cái chính ấy là vị thế từ Khương Kính đã được đặc xá cho quay trở lại Thiên Đình. Thiên quân trước lo vị thượng thần ở Bạch Hạc Trì không quên chuyện cũ nên còn do dự. Nay biết người ta cần bản sống lâu, mấy chuyện như vậy cũng chỉ coi như gió thoảng mây bay nên cũng thương xót đứa con trai, triệu nó về Tiên Giới, lại ban hàm Thủy quân, cho chân giữ ở Nam Hải.

Diêm Vương nghe tin cũng chỉ khinh thường trong lòng, còn các vị tiên lão thì ngoài mặt đều tỏ vẻ: "Làm người là phải khoan dung như thế".

Đêm trong Kiếp Vân điện, thư tịch xếp chồng chất trên kệ, Ti Mệnh đã theo Diêm Vương đến Dao Trì uống nốt mấy bình Tửu Thâm. Tiểu tiên trông điện thì ngồi gật gù ngoài cửa, tay cầm ngọn đèn bấc đã cháy hết, tàn dóm vẫn treo thành dây, đung đưa chuẩn bị rơi xuống nền đất. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ khép hờ, gió cũng theo vào làm Ti kiếp trên bàn từng trang bay qua lại phản phất, dừng ngay đúng Hoa Tư mệnh, phàm kiếp trang thứ ba. Tờ giấy trắng tinh, như ẩn hiện dưới ánh trăng mờ tỏ. Bỗng một giọt máu rơi xuống, thấm vào trang giấy, nhòe ra loang lổ rồi biến mất. Cửa sổ bị gió tốc đập thật mạnh vào tảng mây bay ngoài kia, tiểu tiên ngồi ngoài cửa giật mình tỉnh lại, ngo ngác như vừa nhìn có bóng người vụt qua, vội vàng chạy vào điện. Tàn bấc chưa kịp rơi thì bị lay, vỡ thành vụn nhỏ, bay tung tóe.

Dưới kia, tiểu Ngạn ăn no, hai tay xoa cái bụng tròn lù, tít mắt cười.

Ngô Tư là một tiểu hòa thượng ở Thiên Trúc Tự, từ nhỏ sinh ra đã bị bỏ lại trước cổng chùa, trụ chi thấy đứa bé này có duyên với Phật pháp nên thu nhận làm đệ tử. Ngô Tư từ bé đã là một đứa trẻ thiên tư thông minh, dạy một mà hiểu mười, hiểu cả những thứ không nên hiểu.

Năm Tiểu Ngô Tư lên bốn, trụ chi lại nhặt được một đứa bé gái trước cổng chùa, giữa trán có một vết bớt hình hoa bi ngạn nên đặt tên là Ngô Ngạn. Thiên Trúc tự nói là tự nhưng thực chất còn chưa lớn bằng một cái am. Bên trong có duy nhất một lão hòa thượng nhìn như sắp gần đất xa trời kì thực còn sống dai hơn cả yêu quái. Lão tự nhận thấy, tự cực kì vắng vẻ nên rủ lòng thương nuôi luôn hai đứa trẻ.

Hai tuần trước, trụ chi Ngô Năng cuối cùng cũng đắc đạo, lĩnh ngộ được tầng cao nhất của Phật Pháp, chưa kịp dặn dò hai đứa nhỏ thì lôi kiếp đã đánh

xuống. Lão trực tiếp cười hặc bay về trời, lòng xấu hổ khôn nguôi với hai đứa đồ đệ bảo bối.

Lúc Ngô Tư và Ngô Ngạn chạy ra, đã thấy Ngô Năng quần áo đen thui, tóc tai rối bù, trên đầu còn phe phẩy khói, đang cười mây bay thẳng lên trời. Ngạn Ngạn biết sư phụ đã thành tiên, lòng vui sướng, nhảy lên reo hò, vậy là từ nay không có sư phụ quản, mình và sư thúc tha hồ mà dấn thân vào giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa.

Ngô Năng từ trên cao nhìn xuống, thấy tiểu đồ đệ vì rời xa mình mà sung sướng đến phát khóc, lão tức đến suýt ngã từ trên tường vôn, bậm râu, vút xấu hổ ra sau đầu, chỉ muốn nhảy xuống vèo hai cái trái đào trên đầu con nhóc kia.

Tiểu Tư thông thả đi vào phòng thu dọn quần áo của mình và tiểu Ngạn, lòng nhủ thâm kè kia cuối cùng cũng đi rồi.

Vậy là hai thúc diệt xuống núi, bắt đầu ngao du thiên hạ.

Chẳng mấy chốc cũng qua mười lăm năm. Ngô Tư đưa tiểu Ngạn đi khắp ngũ quốc, lại qua bốn biển. Lần này dừng chân ở một thành phía tây Nam Hải.

Mấy năm nay, ngũ quốc đều biết đến một đôi nam nữ, nam tướng mạo tuấn dật, mặc áo ngân bào, tóc dài phía sau dùng một dải bạch lăng buộc lại, tay dắt một nữ tử dù hơi ngốc nhưng được cái khuynh thành mỹ lệ, giữa mi tâm có một vết bớt hình hoa ngạn, nàng ta mặc bộ váy nghề thường đồ rực, sau lưng đeo một cây thất huyền cầm.

Đôi nam nữ này đi đến đâu là phong vân đến đó. Không phải nữ tử xếp hàng cầu yêu thì cũng là nam nhân đuổi theo đòi cưới. Có thể nói là nhộn nhịp hơn cả dịp tuyển tú của hoàng đế.

Trong gần hai mươi năm không có lẽ của cuộc đời mình, câu nói mà Ngô Ngạn nghe thấy nhiều nhất là:

"Ngạn Ngạn, ăn đi".

"Ngạn Ngạn đừng khóc".

"Ngạn Ngạn, mắt nhìn của con cũng thật kém. Hắn mà gọi là tuấn tú tiêu sái ư".

"Ngạn Ngạn, đám lưng".

"Ngạn Ngạn... Ngạn Ngạn"

Càng ngày càng thấy sư thúc đúng là vừa già vừa khó tính. Mắt nhìn thì luôn đề trên cao. Biết bao cô nương xinh hơn hoa tìm đến cũng chỉ đổi lại một câu: "không gặp".

Nàng nào to gan lao vào, sư thúc lại còn trực tiếp hơn:

"Nhu vậy gọi là đẹp? Mắt thẩm mỹ của thời đại càng ngày càng kém đến bi thương" làm mấy nàng ấy xấu hổ, chạy thẳng không quay đầu.

Ngô Ngạn theo hắn gần hai mươi năm, coi như đã nhìn đủ cái gì gọi là: kẻ không biết thương hoa tiếc ngọc

Ấy vậy mà lần nào sư thúc ngược đãi, nàng cũng không dám phản kháng. Đôi lúc Ngô Ngạn thấy mình có tố chất chịu ngược hơn người!

Dạo gần đây, phía Nam Hải có động nên Ngô Tư dẫn tiểu Ngạn đến đây xem có chuyện gì. Bao năm nay, Nam Hải là nơi có Phật án phủ vệ, có thể nói là không ai dám tác quái. Nhưng không hiểu sao, hai tháng trở về đây nước biển dâng cao, nhân chìm một phần quốc thổ nước Trần, lại luôn gào thét như đòi nợ quỷ.

Ngô Tư và Ngô Ngạn cũng là tu tiên đạo, vẫn hay đi trừ yêu để tăng pháp lực. Lần này nếu là yêu quái thật cũng không biết loại nào mà có năng lực rung chuyển cả Nam Hải đến vậy.

Vào một quán trọ ở thành Thục Dương gần bờ Nam Hải, Ngô Tư thuê hai phòng trọ, trả tiền rồi trực tiếp vào phòng đóng cửa. Tiểu Ngạn đi sau đen mặt, đứng ngoài cửa nói vọng vào:

"Sư thúc, người không đi ăn sao? Tiểu Ngạn đói"

Đợi một lúc vẫn không nghe tiếng trả lời, đang định quay về thì lại thấy cửa mở ra, Ngô Tư đã tắm rửa thay y phục mới, nhìn Tiểu Ngạn đang tủi thân ngồi xôm trước cửa, thông thả nói:

"Ta quên mất, nào thì đi ăn"

Ngạn Ngạn thầm hỏi, là sư thúc quên thật sao?

Bao năm vào ra giang hồ hiểm ác, nàng nhận ra lòng người còn hiểm ác hơn. Không biết thực sự năm xưa lão sư phụ thiếu vắng tình cảm lại lệch lạc giới tính nên đặt cho sư thúc tên là Phu Quân, hay là sư thúc lừa nàng nữa. Rõ ràng chỉ có mấy nương tử mới gọi đáng trọng phu của mình thân mật như vậy, thế mà nàng hỏi thì hắn lại bảo: "Gọi bao năm rồi, giờ gọi thêm vài năm cũng không sao. Tên cũng chỉ là thứ ngoài thân. Ta không ngại, con ngại gì

chứ?"

Ấy thế nhưng từ khi hiểu được giới tính là cái gì, nàng trầm tư cuối cùng gọi sư thúc là sư thúc thôi.

Còn nhớ cái ngày huyết nguyệt của nàng tới, hôm ấy, đi qua quốc thổ nước Sở, hiếm khi đi qua nước phồn vinh nhất trong ngũ quốc, nàng chọn chiếc váy đẹp nhất của mình mà mặc cho hợp với không khí, là một chiếc váy trắng muốt, vạt xáy xoe như đoá mầu đơn nở rộ. tay áo còn thêu những đoá hoa nhỏ li ti. Đi được một đoạn, nàng thấy máu từ dưới bụng chảy ra, nhuộm đỏ cả vạt váy. Đứng giữa kinh thành nước Sở, Ngạn Ngạn trừng mắt, nín lấy cánh tay Ngô Tư mếu máo:

"Phu Quân, con trúng ám khí, sắp không...không xong rồi"

Ngô Tư không hiểu quay lại nhìn nàng. Rồi lại thấy từng đoá huyết hoa nở đỏ trên nền váy trắng, chàng sững sờ rồi lập tức cởi áo chùng bên ngoài khoác lên cho Ngộ Ngạn, nhẹ giọng an ủi:

"Không sao... điều này chứng tỏ... con gọi ta là phu quân bắt đầu khiến ta có cảm giác thẹn thùng rồi"

Ngộ Tư đưa tiểu Ngạn về khách điểm, bắt đầu giảng giải, như đọc thuộc lòng trong một quyển kinh thi. Cuối cùng quay lại hỏi:

"Hiểu rồi chứ?"

Ngạn Ngạn gật đầu, lại lắc đầu hỏi:

"Sao chưa từng thấy người cũng bị như con?"

Ngộ Tư đen mặt, nghiêng răng đáp:

"Bởi khi xưa lúc Nữ Oa nặn người, một vị thần quân đi ngang qua, may mà kịp thời ngăn nàng ta lại, nên may mắn một giống loài tránh khỏi kiếp nạn làm than này"

Lúc ấy, Ngạn Ngạn cũng gật gù:

"Vị thần quân này cũng thật có lòng"

Ngộ Tư hờ hững:

"Tất nhiên"

Hôm sau, hai sư thúc sư diệt nhà nào đó đến bờ Nam Hải, phía xa xa thấy sóng gào dữ dội, con sóng dâng cao như nuốt chửng cả bầu trời, mặt biển sục sôi.

Mưa roi ngập cả thành Thực Dương. Đợi một ngày một đêm, hôm sau trên mặt biển Nam Hải xuất hiện một con Thuồng luồng mình dài cả trăm trượng, toàn thân vẩy đen dày ánh lên bóng loáng, hai mũi phun nước phì phì, miệng há to như bể máu, đuôi quẫy nước bắn lên tận mây xanh. Theo sau là một con Giao long mình rồng vẩy bạc, có vẻ đã bị thương, máu ở cổ chảy ra ướt đầm. Hai con vờn nhau một hồi, Thuồng luồng há miệng ngậm vào cổ Giao long, ngậm chặt chỉ chờ cuộc chiến hạ màn.

Đúng lúc đấy, Ngô Tư phi thân bay lên, tao nhã ngồi trên một đám mây trắng bồng bênh, lấy thất huyền cầm mà Ngạn Ngạn hay đeo sau lưng ra gảy.

Mưa xối xả làm áo chàng ướt sũng, hòa vào âm thanh tiếng đàn, nghe đâu như tiếng chiến trường sục sôi, nghe đâu như hàng vạn binh mã đang sĩ khí bùng bùng.

Thuồng luồng há miệng buông Giao long ra, con vật vốn to hàng trăm trượng nay lại bị trọng thương biến về bản thể là một vị tiểu tiên mặc áo màu thiên thanh.

Ngạn Ngạn chạy đến, dịu vị tiểu tiên tránh vào dưới tán cây, cất giọng hỏi han:

"Tiểu long long không sao chứ?"

Giao long nghe vị tiểu cô nương gọi thế, giật mình vội xua tay làm vết thương càng nặng.

Phía trên kia, Thuồng luồng vẫn tấp nước, sóng gió nổi lên triền miên. Ngô Tư cười lạnh nhạt, đứng lên, cất giọng:

"Hóa ra là vật cưỡi của Nam Hải Thủy Quân xông ra"

Thuồng luồng há miệng:

"Nam Hải đã bị cắt chức. Ta dù gì cũng đã tu bao nhiêu kiếp, nay đi tìm tự do thì có gì sai? Hừ?"

Ngộ Tư ngắm nghía cây cổ cầm trên tay:

"Tự do? Cái gì mới là tự do?"

"Là muốn đi đâu thì đi làm gì thì làm" Thuồng luồng điên người hét lên. Nếu không phải sợ cái âm thanh vừa rồi, nó đã sớm cắn chết tên phạm nhân trước mặt.

Ngô Tư gật gù:

"À... hóa ra là thế"

Lại vén tà áo ngồi xuống, đặt cổ cằm trên đùi, đưa tay gầy vài nốt, rồi ngẩng đầu lên chậm rãi phun ra:

"Vậy đi tìm tự do của ngươi đi. Nếu ta đàn xong khúc này mà ngươi chưa đi, thì đành phiền ngươi an an ổn ổn ở lại Nam Hải cùng trông Thủy lao rồi"

Nói xong tay đã bắt đầu vắn vít bay múa. Thuồng luồng gào thét, phong ba nổi lên tứ phía, nó không muốn dây dưa nhưng tiếng đàn kia dội lại, quấn quanh khóa chặt thân hình nó. Như muỗi đuổi không đi, đánh cũng không rời. Thuồng luồng điên tiết, ma trảo vung ra muốn bay về phía Ngô Tư. Vừa lúc ấy, tiếng đàn ngừng lại, âm thanh tan dần theo mưa rơi xuống mặt biển mất hút. Thuồng luồng cũng thấy pháp lực dần cạn kiệt như bị hút sạch.

Bỗng một dải quang mang phá nước mà đến, đập lên thân mình đen bóng đang gãy giữa, tiếp đó, một nữ tử kiều mị xinh đẹp bay đến ngồi trên mình con Thuồng luồng.

Nữ tử thân mặc tử y, từng lớp la y bên ngoài bị gió tung bay phấp phới. Đôi mị nhãn long lanh như hai viên hồng ngọc, khuôn mặt khuynh thành tỏa ra nét hấp dẫn câu hồn người. Nàng ta nâng cánh môi hé ra một nụ cười điên đảo, cất lên giọng trong trẻo như chuông bạc:

"Hoa Tư, hóa ra đúng là chàng lịch kiếp thật. Cuối cùng ta cũng tìm được rồi"

Ngô Tư dang đàn, đứng dậy, tao nhã như một vị đế vương trên cao, mắt lạnh lướt qua rồi dừng lại trên người Ngô Ngạn đang dùng pháp lực trị thương cho giao long, neoh mắt lạnh lùng:

"Đã lâu không gặp, Từ Yên tiên tử"

Từ Yên nâng tay áo che miệng cười nhẹ:

"Chàng vẫn nhớ ta? Nhưng... tiên tử? Vì chàng mà ta đọa ma. Vì chàng mà ta mất tất cả...mất cả trái tim mình. Vậy mà chàng không đền bồi gì cho ta sao?"

Ngô Tư vẫn thờ ơ phun ra:

"Chẳng lẽ cô không biết tự bảo quản đồ của mình sao?"

Từ y nữ tử mặt hiện lên nét thống khổ, quần quai:

"Chàng từ chối ta... là vì sao.. vì sao chứ?"

Nàng ta gờ tay chỉ về phía Ngạn Ngạn, giận dữ:

"Vì nàng ta sao? Nàng ta xứng sao? Nàng ta yêu chàng? Haha không ngờ đế quân cao cao tại thượng lại có ngày vì một phạm nhân tục giới mà động chân tình! Haha"

Từ Yên gờ bàn tay, Ngạn Ngạn phía dưới đang qua màn mưa tìm sự thúc thì bị lực kéo lên. Từ Yên bóp chặt cổ nàng, móng tay đâm sâu vào cổ, để lại vết hằn đỏ, máu rướm ra.

Ngô Tư lạnh lùng:

"Từ Yên, đừng đi quá giới hạn. Cái giá... cô và kẻ đó gánh không nổi"

Từ Yên mắt lóe lên bị phần, cười nhạt:

"Thì sao? Ta còn gì để mất chứ? Bao năm qua ta chỉ một lòng nhớ nhưng chàng. Nhưng... Không sao giờ thì khác rồi, phải không? Hoa Tư, ta cho chàng chọn, hoặc là thành thân với ta, hoặc là nhìn ta giết chết nữ tử này"

Đáy mắt Ngô Tư ánh lên, sát khí vụt qua.

Từ Yên cười khê, nhấc nhò:

"Chàng đừng quên, giờ chẳng qua chàng cũng chỉ là một phạm nhân, chút ít đạo hạnh này, chàng đâu không lại ta"

Nói đoạn quát Thuồng luồng dưới chân một tiếng "đi"

Trời không còn mưa tầm tã mà tí tách rồi ngớt hẳn, sóng yên biển lặng, trời trên cao từng vầng mây trôi qua, nét u ám mới khắc trước giờ đã mất hẳn.

Ngô Tư đứng giữa trời, sừng sững như một pho tượng thần cổ, sát khí chạy toàn thân, nét mặt trầm mặc. Trong gió sóng còn vọng lại tiếng chuông ngân nga:

"Ta biết chàng cao ngạo. Thật là muốn xem tấm chân tình của chàng đến đâu? Ngày mai Từ Yên thực mong chờ hôn lễ của chúng ta trên Từ Yên Sơn"

Từ Yên trước kia là một nữ tiên tử có tài hiếm hoi trên Cửu Trùng Thiên, thường trong coi việc tổ chức các yến tiệc cho Thiên Đình. Một lần nhìn thấy Hoa Tư Đế quân liền nhất kiến chung tình. Về sau gặp lại liền thẳng thừng bày tỏ nhưng lại bị từ chối. Bởi vậy mà đau khổ đọa tâm ma.

Giao Long thấy Ngô Tư phi xuống, ôm thất cảm huyền bên tay, vội vàng chạy đến chấp tay bái lễ:

"Hôm nay thật sự mang ơn đạo hữu. Tân Nam Hải Thần quân đang có việc trên Cửu Trùng Thiên nên không về kịp, Phi Thương phá Khúc Tinh Khóa mà ra, nếu không nhờ đạo hữu, Giao Thủy cũng không biết xoay sở làm sao. Thực tình cảm tạ"

Ngô Tư chậm rãi trả lời:

"Cũng chi tiện đường ngang qua thôi, không cần khách khí" Nói xong phát tay áo bỏ đi. Rồi bỗng dừng lại:

"Khúc Tinh Khóa là có kẻ động tay chân mới phá nổi. Phi Thương thực chất cũng là do Từ Yên kích thích mới có ý vùng ra. Nay để nó xổng mất, cứu được nạn này nhưng sau chưa chắc cứu được. Chẳng hay binh mã Nam Hải có muốn trừ tiêm căn hậu họa về sau?"

Giao Thủy lại chấp tay cung kính, lòng thăm mẩn mộ vị đạo nhân pháp lực thâm hậu trước mặt:

"Xin cao nhân chỉ giáo"

Ngô Tư hồ hững:

"Không biết tướng quân có dám cho ta mượn ít nhân lực?"

Giao Thủy thâm kinh ngạc, làm sao mà vị này lại biết mình là tướng quân? Quả là thâm sâu khó lường. Nhưng vẫn do dự:

"Điều này có chút khó khăn, bởi Nam Hải quân còn chưa về. Nên tại hạ..." Hắn ngập ngừng.

Ngô Tư lại hồ hững thêm:

"Thực ra cũng chỉ là cho đẹp đội hình một chút. Tạo cái danh cho Nam Hải thôi"

Giao Thủy nghe vậy, lại thêm sùng bái sự thâm hậu của cao nhân, cuối cùng gật đầu cho quân sĩ đi sau tăng cường sĩ khí của Ngô Tư.

Hôm sau, trên đỉnh Từ Yên sơn, vải đỏ giăng đầy trời. Từ Yên mặc hi bào đỏ thẫm, trang điểm như một tân nương đẹp đến động lòng. Nàng ta vuốt ve mặt Ngô Ngạn:

"Thật không ngờ lại đẹp đến vậy? Hóa ra chàng chê ta xấu hơn người sao? Vậy nếu ta dùng nước thánh làm hủy đi khuôn mặt này, hẳn chàng sẽ đau lòng lắm nhỉ?"

Ngạn Ngạn bị trói chặt, lại bị bùa chú làm tâm thái mơ hồ. Rõ ràng thấy sư thực trước mặt mà chạy mãi không đến, bắt cũng không được, gào lại càng không ra tiếng. Nàng tức giận ngồi bệt xuống đất mặc kệ cái bóng trước mặt.

Phía sau bức rèm, một giọng nói trầm thấp vang lên:

"Từ Yên, đừng quên những gì chúng ta đã giao ước" Những ngón tay thanh tú của hắn đang vờn về một cây trâm, miệng khẽ nhếch lên một vòng cung.

Từ Yên đứng thẳng dậy, chỉnh lại hi phục trên người:

"Tất nhiên ta không quên"

Đúng giữa trưa, Ngô Tư ngồi trên một đóa bạch vân, bay lên đỉnh Từ Yên, phía sau là binh mã Nam Hải kéo thành đoàn lũ lượt mà ngay ngắn chỉnh tề.

Từ Yên thấy hắn không mặc ngân bào nữa, mà lại mặc một bộ hi bào đỏ thẫm.

Trong lòng vui mừng không thôi. Nàng ta cười xinh đẹp, giọng nói nhẹ nhàng:

"Đế quân, chàng chấp nhận thành thân với Từ Yên? Thật làm thiếp vui mừng"

Ngô Tư không liếc nàng ta một cái, thong thả đưa tay phẩy một chiếc lá nhỏ vương trên tóc. Lạnh nhạt:

"Tiểu Ngạn đâu?"

Từ Yên mặt biến sắc nhưng định thần lại, lên tiếng:

"Chỉ cần chàng và ta thành thân xong, ta sẽ thả nàng ta xuống núi"

Ngô Tư vẫn hờ hững:

"Cũng được"

Nói đoạn vẫy tay bảo Giao Thủy:

"Hôm nay ta thành thân. Tướng quân cứ cho binh lính Nam Hải ăn uống no say"

Lại quay qua hỏi Từ Yên:

"Hắn tiên tử cũng có làm tiệc mừng giúp ta chứ?"

Từ Yên đen mặt, tiệc mừng gì chứ? Nhưng dù sao Hoa Tư cũng đã chấp nhận, mời mấy tên lính quen thì có là gì. Nàng ta gọi mấy yêu cây trên núi phân phó rồi quay lại mỉm cười :

"Tất nhiên thiệp đã chuẩn bị ổn thỏa"

Vậy là hôm đó, hôn lễ chưa diễn ra mà chúng tướng sĩ Nam Hải đã chén chú chén anh, uống đến mông cùng nở hoa. Giao Thủy đầu đầy hắc tuyến nhìn lũ binh lính y như đã chết đói từ lâu này.

Cuối cùng, ngồi đợi tiệc tàn, binh sĩ Nam Hải ăn no uống say, hân hoan chúc phúc rồi lại dẫn nhau đi về, Ngô Tư mới đứng lên, chỉnh lại y phục:

"Dù sao tiểu Ngạn cũng gọi ta một tiếng sư thúc, hôn lễ của ta sao có thể thiếu nó"

Từ Yên chờ đợi đã lâu, nay lại nghe Ngô Tư đòi hỏi, lòng chùng xuống nghiêng rằng:

"Chàng đang đùa giỡn ta sao?"

Ngô Tư ngoảnh lại, trong sáng thốt ra:

"Đúng vậy. Hôn lễ của ta không thể thiếu Tiểu Ngạn, nhưng thiếu cô thì không sao! Không tiến!"

Từ Yên tức đến nghiêng rằng, lật tung đồng bàn trước mặt, trên trán ẩn hiện ẩn kí đọa tiên. Nàng ta gầm lên:

"Thật không hổ là Hoa Tư Đế quân, bao năm người đời đúng thật là chưa được lĩnh giáo cái châm biếm sâu cay của chàng. Nhưng chàng cũng đừng quên, đây là đâu?"

Nói đoạn, hăng hã sa tơ lụa xung quanh đều lao vào cuốn lấy Ngô Tư. Chàng ngồi xuống đất, gơ tay triệu một lá bùa. Là Phá chú, uy lực so với Phá chú năm xưa của Thiên Ngạn cũng không kém. Động Từ Yên nổ tung, đá bắn ra tứ phương.

Từ Yên bay theo Ngô Tư ra ngoài. Giọng hét lên:

"Người còn định bao giờ mới ra giải vây giúp ta?"

Ngô Tư bên kia thông thả đáp lời:

"Tất nhiên kẻ đó bỏ đi rồi! Còn người...ta đã nói cái giá gánh không nổi"

Hôm ấy, không ai biết núi Từ Yên vì sao mà rung chuyển. Cũng không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Trên đỉnh núi, Từ Yên chết đến xác cũng không còn. Ngô Tư nâng tay phui bụi trên người, lấy từ trên cổ xuống một viên nguyên đan, bắt quyết triệu hồi. Bỗng chốc thấy Ngạn Ngạn đang u mê đứng trước mặt, ngo ngắc nhìn quanh, lại nhìn thấy trên người mình giá y đồ thẩm, người sư thúc cũng mặc hỉ phục. Mới ngạc nhiên cất giọng hỏi:

"Sư thúc, người cứu được con ra rồi? Mà sao hôm nay chúng ta lại mặc đồ đẹp vậy?"

Ngô Tư ho khề từa tiểu phi tiểu đáp:

"À, có kẻ muốn cướp hôn lễ của ta. Thân là sư diệt, con nên giúp sư thúc bảo vệ trinh tiết của mình đến khi nào ta tìm được sư nương con mới phải"

Ngạn Ngạn trầm ngâm nghĩ rồi gật đầu, nghễnh khí:

"Đúng vậy, Ngạn Ngạn phải bảo vệ sự thức"

Ngộ Tư cười, hai mắt lấp lánh:

"Vậy đi nào. Tạm thời con cứ làm tân nương thế chỗ vậy, tránh cho kẻ khác nhòm ngó"

Tiểu Ngạn nhỏ bé vỗ ngực hào sảng gật đầu cái rụp, quyết chí bảo vệ cái ghế cho sự nương tương lai.

Vậy là mùa nào đó, năm nào đó, tháng nào đó, ngày nào đó trên đỉnh Tử Yên Sơn, có hai kẻ mặc giả y đỏ thắm cúi đầu bái thiên địa, bái phu thê. Chỉ thiếu khoản bái cao đường và đưa vào động phòng. Dưới chân núi, gió thổi những cánh hoa tử đằng bé li ti bay khắp nơi. Hương hoa ngào ngạt, thấm cả vào đất, ấp ủ chút tình nồng vừa mới sinh sôi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Xé Hồn

Mấy hôm nay, Ngạn Ngạn hay nằm mộng. Thấy một thư sinh mặc áo bào gấm trắng dắt tay nàng đi dưới vạt dậm đào hoa, lại nhẹ nhàng đưa tay gỡ cánh đào vương trên mái tóc nàng. Ngạn Ngạn nghiêng đầu hỏi:

"Người là ai?"

Hắn đáp:

"Ngạn Ngạn quên ta rồi ư? Không sao. Ta nhớ nàng là được rồi. Nàng cứ như bây giờ cũng tốt"

Tiểu Ngạn không đáp, nàng rút tay khỏi tay hắn. Thầm nghĩ, bàn tay kẻ này không ấm bằng sự thức.

Giấc mơ này cứ lặp đi lặp lại, cuối cùng nàng cũng nhìn rõ mặt hắn tao nhã, tuấn tú, thanh thoát, cương nghị. Nàng không ngờ một khuôn mặt lại có thể dung hòa được cả bốn nét đó. Hắn đang ngồi họa nàng. Rất đẹp, chỉ là đôi mắt người trong tranh hơi lạnh. Hắn nói, hắn là nhân duyên, là tình kiếp của nàng. Hắn trò chuyện, chăm sóc nàng.

Ngạn Ngạn thấy cũng vui vì sự thức mặt lạnh không bao giờ như thế.

Gần đây, Ngộ Tư đưa Ngộ Ngạn về Thiên Trúc tự. An an ổn ổn tiếp diễn cuộc sống nơi thôn dã.

Có lần nhớ chuyện cũ, Ngạn Ngạn hỏi:

"Sự thức, người thật giỏi, mới đó đã phi thân được rồi. Biết bao giờ con mới bay được như vậy?"

Ngộ Tư liếc mắt nhìn nàng ý vị:

"Cũng không lâu. Với tốc độ tu luyện như rùa của con bây giờ, hắn là dăm bảy trăm năm nữa là bay được thôi"

Ngạn Ngạn đau lòng meo máo.

Thất thoát cũng đã nửa năm, hôm nay chàng phát hiện Ngạn Ngạn ngủ ngày càng nhiều. Lúc ngủ còn không ngừng cười khẽ, có lẽ là gặp chuyện gì vui. Nhìn kĩ lại thấy trán nàng vết bớt hoa bị ngạn chuyển thành màu đen. Ngộ Tư sầm mặt, tức giận. Không ngờ hắn lại dám làm chuyện này với tiểu Ngạn.

Chàng lấy dao rạch một đường ở cổ tay, máu chảy ra từng giọt rơi xuống miệng Ngạn Ngạn. nàng vô thức đưa cái lưỡi nhỏ ra nhấm nháp, chép miệng khen ngon. Ngộ Tư tức đến hộc máu.

Tiểu Ngạn uống xong chìm vào ngủ say, không còn mộng mị.

Hoa Tư vừa cuốn băng, nhìn thấy môi nàng còn vương màu đỏ máu, cúi đầu áp môi mình lên, hôn nhẹ rồi khẽ cười:

"Đúng là ngon"

Chiều hoàng hôn trên Thiên Trúc tự đẹp nhưng tràn đầy thế lương. Ngạn Ngạn vẫn chưa tỉnh. Hôm nay, ngoài Trúc Lâm đình phía sau tự, ngoài Ngộ Tư còn có thêm một kẻ nữa. Hắn mặc bạch y, đứng chấp tay nhìn rừng trúc phía dưới, nhẹ giọng:

“Ngan Ngan chỉ là giúp Đế Quân độ mấy kiếp, mong ngài đừng có suy nghĩ khác”

Ngộ Tur ngồi trong đình pha trà, hương thơm phảng phất lan vào không khí, gió thổi qua, lại càng thơm. Chàng nhấp một ngụm, hỏi lại:

“Nam Hải Thủy Quân đến đây chỉ để nói mấy lời này”

“Khương Kính thật lòng yêu nàng ấy. Mong được Đế Quân tác hợp”

Ngộ Tur vẫn thông thả:

“Đó là chuyện của Thủy Quân. Ta chỉ khuyên ngài một câu... Trái tim Tiểu Ngan là của nàng ấy, đừng cưỡng cầu những thứ không thuộc về mình”

Khương Kính lẩm bẩm:

“Đúng vậy! Trái tim nàng ấy... phải thuộc về ta” Nói xong chàng vẫn biến mất.

Ngộ Tur không nói gì, xoay lưng đi vào phòng Tiểu Ngan xem nàng dậy chưa, nhưng lại không thấy nàng đâu. Ngộ Tur sa sầm mặt, triệu kiếm bay thẳng đến Nam Hải.

Từ trên nhìn xuống, Nam Hải bị quang mang tỏa ra ôm lấy, ánh sáng từ đáy biển xông thẳng lên trời. Ngộ Tur nhận thấy kết giới bên ngoài là một lớp tiên chương dày đặc phá không nổi. Lại có dấu vết của Thần Nông Đình luyện hóa. Không biết Khương Kính định làm gì?

Bên trong Thần Nông Đình, dưới đáy Nam Hải, Khương Kính nhìn thân thể Tiểu Ngan đang lững lờ, hần vuốt ve mặt nàng ní non:

“Ngan Ngan, khi xưa là ta sai, nhưng nếu ta không đi vào mộng của nàng có lẽ ta không biết cho dù trước kia hay là bây giờ nàng đều không yêu ta. Xua đi chút cô tịch trong vạn năm lẻ bóng ư? Ta không cần cái dựa dẫm đó. Ngan Ngan nàng không yêu ta, vậy tại sao lại vô thức chìm đắm trong tình yêu với Hoa Tur. Nàng mộng mị những gì, ta nhìn thấy thật đau khổ biết bao. Nếu Ti Mệnh không để ta bước vào kiếp nạn ấy, nếu không gặp lại nàng có lẽ ta vẫn còn u mê. Nàng có biết trước khi bị Chu Tam giết, ta đã nhớ ra ta không phải Vũ Hân, ta là Khương Kính. Ta nhớ nụ cười còn đẹp hơn vạn dặm đào hoa của nàng. Ta nhớ nàng mặc váy đỏ thắm đứng nhảy múa trên rừng bí ngạn. Đừng trách ta làm vậy. Ngan Ngan ta yêu nàng biết bao”

Hắn rút từ trong hộp bạch ngọc ra một ngọn lửa xanh lam, lưỡi lửa liếm quanh thân thể Ngan Ngan một vòng, bắt đầu thiêu đốt.

Dưới đáy Ngân Hà, tiên thể của Thiên Ngan nằm trong một quan tài bằng băng, bỗng trôi lơ lửng rồi bị hút đi.

Hoa Tur giận dữ, bay lên giữa trời, hai tay tụ ấn, vân vụ khắp nơi kéo đến ùn ùn, mây đen gió giạt, sấm vang chớp giạt. từ trên trời ba đạo thiên lôi xé trời xé đất đánh thẳng vào người Ngộ Tur. Lôi kiếp vừa qua, chín đạo lôi tính lại đến. Trời đất tối đen, nhật nguyệt cũng bị che khuất, gió tách sóng ra mà rít gào.

Chưa đến một khắc, mây đen tản đi, Mão Nhật Tinh Quân sợ sệt lộ đầu ra nhìn, mặt biển lại yên tĩnh, dân chúng quỳ khắp nơi bái lạy.

Dưới kia, Khương Kính nhìn tiên thể Thiên Ngan trôi đến, dang tay ôm chặt vào lòng. Cạnh đó, thân thể Ngan Ngan bị lửa thiêu cháy như lột đi lớp da bên ngoài, thịt bắt đầu tan ra, bị ngọn lửa khoét sâu. Ngan Ngan run rẩy, đau đến tận tâm can. Nàng nhớ sự thúc từng nói: “Ngan Ngan đừng khóc”.

Nhưng đau quá!

“Sự thúc, cứu con”

Thực sự rất đau.

Tiên thể Thiên Ngan cũng run lên vì đau đớn, mi mắt nàng chớp liên hồi.

Chẳng mấy chốc, da thịt Ngan Ngan đã tan cháy hết, chỉ còn lại một trái tim bị ngọn lửa xanh bao bọc. Khương Kính hôn lên trán Thiên Ngan:

“Ngan Ngan, sắp xong rồi, chỉ cần trái tim nàng được luyện hóa thì chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau”

Trái tim là nơi chứa đựng nguyên đan và nguyên thần. Nay nguyên thần trực tiếp bị nung đốt, linh hồn như bị xé ra rồi khâu lại, thống khổ, rên xiết như tra tấn từ mười tám tầng địa ngục đánh vào. Cả tiên thể Thiên Ngan run lên, nàng nhớ đến Vũ Tur, Chu tam, sự thúc, và cả tiểu Ngan ngốc nghếch.

Đau đớn này, bao giờ mới dứt.

Hoa Tur chịu lời kiếp xong chàng vẫn bay thẳng về Tích Bích thành. Chàng đứng trên núi Côn Lôn, mang đáng đáp vị Đế Quân cao cao tại thượng, tay phải giơ ra, cầm đỉnh Côn Lôn mà kéo lên.

Lục giới vẫn nghe truyền thuyết Hoa Tur Đế Quân tay cầm Nguyệt Ma kiếm tung hoành thiên hạ. Nhưng kể từ khi chàng lui về ở ẩn, kiếm Nguyệt Ma cũng biến mất.

Không ai ngờ, nó lại nằm ngay trong núi Côn Lôn. Chuôi kiếm là đỉnh núi cao vời vợi, lưỡi kiếm xuyên qua Côn Lôn cắm sâu vào lòng đất. Vô kiếm lại là

ngọn núi sừng sững to lớn khai sinh từ thuở hồng hoang này. Thật đúng là phi thường.

Hoa Tư rút kiếm ra, lưỡi kiếm ngày ngày mài bởi đá núi, vẫn còn sắc bén như ngày nào.

Trên mặt biển Nam Hải, chàng cầm Nguyệt Ma, một kiếm chém ra, đập nát lớp tiên chương bên ngoài.

Lại một kiếm, chém bay nắp đỉnh Thần Nông.

Hơi nóng từ trong đỉnh tràn ra ngoài. Nam Hải nước sôi sùng sục, lại lan ra cả tứ hải. Nhân giới hạn hán liền miên, đất đai khô cằn, đồng ruộng nứt toác.

Lao vào bên trong, Hoa Tư thấy Khương Kính đang ôm Thiên Ngạn nằm một bên. Trái tim nàng đang lơ lửng bị ngọn lửa nung cháy mất lớp tiên khí bên ngoài.

Nguyên thần đang bào mòn từ từ, bị xé ra rồi liền lại. Hoa Tư tức giận muốn nổ tung, sát khí bốc cao ngùn ngụt.

Thần Nông đỉnh là một trong thập đại thần khí khi xưa Hoa Tư cùng Bàn Cổ sáng tạo, dùng để trấn giữ thập phương. Không cần nói cũng biết sức mạnh ra sao.

Không ngờ Khương Kính lại mượn được từ tay Tây Vương mẫu. Lại càng không ngờ hắn lấy được Diệt Hỏa Chi Vương ở Ma Vực. Hỏa chi vương, đốt cháy hết thảy, thủy hỏa bất xâm. Thảo nào lại dám đặt dưới đáy Nam Hải mà khai đỉnh.

Chàng đưa tay nắm lấy ngọn lửa, để nó liếm lòng bàn tay mình rồi chạy thẳng vào kinh mạch, lại lấy nguyên đan ra cắt trái tim Thiên Ngạn vào.

Khương Kính ngược mắt nhìn lên, hai mắt hắn đục ngầu, thấy trái tim Thiên Ngạn bị cướp đi, hắn rống giận buông Thiên Ngạn, rút Hiên Viên Kiếm lao thẳng vào Hoa Tư.

Trận chiến này kéo dài không lâu. Sau năm chiêu, Khương kính bị giết.

Hoa Tư run rẩy đưa tay ôm lấy Thiên Ngạn, bay về Tích Bích thành.

Nàng vẫn ngủ say, nguyên thần đập nát có thể liền nhưng linh hồn bị khuyết thiếu mãi không thể lành lặn. Diệt hỏa đã ăn mất một nửa linh hồn nàng, Thiên ngạn như một xác chết, bình yên mà xinh đẹp.

Tiên giới nghe tin thì cũng đã muộn. Nước Nam Hải sôi sùng sục suốt ba tháng. Lần đầu tiên thấy các vị Thủy quân lũ lượt chuyển thủy cung lên cạn cả năm trời, cũng bởi nước biển nóng quá, không cần thận bị luộc chín như chơi. Hạ giới hạn hán kéo dài đến năm năm. Đến Đông Hải Thủy Quân chuyển quản việc hô mưa gọi gió ở Nhân giới cũng bất lực bởi mưa đến đâu là bốc hơi đến đấy.

Thiên quân cũng không lên tiếng. Lần này là do Khương Kính gây họa cho cả lục giới, cho dù chết cũng không biết kêu ai. Mà lại bị Hoa tư giết, dù có kêu, cũng không dám.

Ti Mệnh khó hiểu, giờ ti kiếp của Hoa Tư và Thiên Ngạn ra, nào ngờ lại thấy mệnh kiếp thứ ba bị huyết phù.

Huyết phù là một cấm thuật của Tiên giới. Khi xưa một vị tiên nga vì hận tình mà nhân lúc tiên quân kia đi đầu thai lịch kiếp, dùng máu mình nhỏ lên ti kiếp của hắn. Vậy là sau khi đầu thai, dù thay hình đổi dạng, nàng ta vẫn tìm được vị tiên quân ấy. Nhân lúc pháp lực của hắn không có, trực tiếp đánh cho hồn phi phách tán. Huyết phù còn giúp người hạ huyết đi vào cõi mộng, điều khiển tâm trí người trúng. Tiên giới biết chuyện mới cấm sử dụng phù ấn này.

Lão nhớ đến vết bớt hoa ngạn trên trán tiểu nữ hải mà mình và Diêm Vương một lần chạy ngang nhân giới nhìn thấy. Lúc đó cũng chỉ cho là bình thường, không ngờ lại là huyết phù. Nhưng kể cũng lạ, rõ ràng là mệnh của Hoa Tư, sao người trúng lại là Thiên Ngạn.

Hoa Tư ôm Thiên Ngạn suốt hai tháng ở Tích Bích, chàng mỉm cười nhìn nàng vẫn ngủ say:

“Ngạn Ngạn, ngủ cũng thật lâu quá”

Hôm qua, chàng ôm Thiên Ngạn bay về Bạch Hạc Trì. Đứng trước Thất Đoạn Kiều, chàng mỉm cười rồi bay thẳng vào trong. Tường vân ở ngoài không biết là không ngăn nổi? Hay là không phải ngăn.

Hoa Tư cúi xuống nhìn Thiên Ngạn nằm trong lòng:

“Ngạn Ngạn, dù sao trong người ta cũng mang giọt máu của nàng, gọi Bạch Hạc Trì là nhà hắn cũng đúng đi”

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Kết

Thình thoảng Diêm Vương có đến Bạch Hạc Trì xem Thiên Ngan, lại thấy Hoa Tư tiếp mình như chủ nhà. Lão không biết vị Đế Quân này đã sinh tình với Thiên Ngan từ bao giờ. Mãi mới lấy được dũng khí hỏi:

“Đế Quân, không biết ngài có tình cảm với tiểu Thiên Ngan nhà ta từ bao giờ?”

Có thể Thiên Ngan lớn hơn Diêm Vương không chỉ vài chục vạn năm, nói ra thì có hơn cả mấy cái 30 vạn của Khương Kính cộng vào. Ấy thế mà lão vẫn gọi tiểu Thiên Ngan rất xuôi tai. Ấu cũng là do ngoại hình đi.

Hoa Tư mỉm cười, vừa rót trà vừa thông thả:

“Ngài nói sai rồi. trước kia là do Ngan Ngan lưu luyến, lúc nào cũng mang ta theo người, nửa bước không rời”

Diêm Vương cau mày:

“Phải không?”

Hoa Tư vẫn thông thả:

“Diêm vương, nghe nói Tướng Hân đạo này đang ở Ma Vực thì phải?”

Diêm Vương nghe xong, không ngoài đầu mà bay thẳng đi.

Không biết đã bao lâu rồi.

Ngày ngày, Hoa Tư bế Thiên Ngan đến Lạc Hà ngắm hoàng hôn.

Ngày ngày, chàng đưa nàng đến căn nhà gỗ bên bờ Thiên giang nhìn tuyết trên Nam Vụ.

Ngày ngày chàng bế nàng đi trồng từng khóm bí ngan trái từ trước cầu Thất Đoạn đến tận núi Côn Lôn.

Năm năm tháng tháng qua đi, mái tóc Thiên Ngan đã trắng xóa, bay bay như tuyết đầu mùa. Không biết tại sao, Hoa Tư cũng ngân phát đầy đầu.

Tính ra cũng đã một vạn năm, Thiên Ngan vẫn chưa tỉnh, hoặc sẽ mãi mãi không bao giờ tỉnh.

Bao nhiêu năm, biển cả hóa nương dâu.

Bao nhiêu năm, tiểu thể tử con trai vị thứ phi của Thiên quân đã được phong làm thái tử Thiên tộc.

Bao nhiêu năm, bí ngan trái dài từ Bạch hạc trì đến tích Bích cũng nở hoa mấy mùa rồi.

Bí Ngan hoa , ngàn năm nở, ngàn năm tàn. Là hoa thì không có lá, mà là lá thì không thể nở hoa.

“Ngan Ngan, ta không biết cái gì là duyên, cái gì là phận. Ngan vạn năm qua, với ta, Tình là giữ lấy. Bởi thế, ta nguyện nắm tay nàng đi suốt quãng đời còn lại”

“Ngan Ngan, ta từng nghĩ, nếu nàng không còn thì lục giới tồn tại có ý nghĩa gì với ta không?”

“Ngan Ngan, ngủ lâu như vậy, nàng không nhớ sự thức sao?”

“Ngan Ngan, đừng khóc”

“Đêm nay, thật tịch lại mưa. Ngân Hà nước dâng cao quá”

Chiều hôm đó, dưới ánh tà dương, bí ngan bỗng nở đỏ rực rỡ, ánh đỏ không thể lường mà căng tràn sức sống.

Hoa Tư thầm thì, cúi đầu hôn lên mi mắt Thiên Ngan, một giọt nước mắt chảy ra.

Thiên Ngan giật mình, chớp mắt. Đập vào mắt nàng là một khuôn mặt đẹp hơn tranh vẽ, ánh mắt Hoa Tư thoáng hiện lên kinh ngạc, không tin, nghi hoặc rồi vui sướng.

Thiên Ngan nhòa miệng cười. Nàng mơ một giấc mộng thật dài. Nếu Khương Kính không nói, có lẽ nàng cũng không nhận ra mình đã yêu Hoa Tư. Có thể là lúc Vu Hoàng đem nguyên đan của chàng đặt vào lòng bàn tay Thiên Ngan, khiến nàng có cảm giác ấm áp, quen thuộc biết bao. Có thể là khi nhìn thấy Tiểu Vũ Tư cô độc mà kiên cường, hay là lúc Chu Tam đưa nàng đi đắp tuyết trên Nam Vụ Sơn. Cũng có lẽ từ khi nàng lớn lên trong vòng tay sư

thức. Hoặc biết đâu là khi nghe tiếng lá nhai suốt ngày của ai đó.

Hoa Tư mấp máy:

“Ngan Ngan...nàng tỉnh”

Chàng không biết nói gì. Có thể Ngan Ngan không yêu mình, bao nhiêu năm, nàng cũng chưa hề nói yêu mình. Năm đó chàng lại không thể bảo vệ nàng. Đau đớn thống khổ ấy...

Thiên Ngan thấy gương xé trong mắt Hoa tư, nàng nổi tính muốn trêu đùa. Thiên Ngan trịnh trọng ngồi dậy, lại phát hiện mình đang nổi trên đùi Hoa Tư. lại trịnh trọng đứng dậy, đi sang ghế đối diện.

Nàng cất giọng, đã lâu không nói nên hơi khàn khàn:

“Đế Quân không biết hạ cố đến Bạch Hạc Trì có việc gì chăng?”

Hoa Tư trầm mặc.

Thiên Ngan lại hỏi:

“Đế Quân ôm sao?”

Hoa Tư vẫn trầm mặc

Thiên Ngan hỏi tiếp:

“Nếu không có việc gì, hay là Thiên Ngan tiễn ngài về”

Hoa Tư vẫn không nhúc nhích.

Thiên Ngan mất kiên nhẫn, nghiêng đầu, thấy tóc mình bạc trắng, lại nhìn sang đầu Hoa Tư cũng trắng muốt, lòng chợt lạnh đi:

“Đế Quân...hay là chúng ta thành thân nhé?”

Hoa Tư ngẩng đầu lên, giãn ra một nụ cười:

“Được. Nếu Ngan Ngan không chờ được...”

Thiên Ngan đen mặt.

Người rơi nước mắt sau chuyện này nhiều nhất lại là Vu Hoành. Tối qua Đế Quân nói muốn thành hôn, lại còn đòi hỏi quá đáng, còn bảo chiều mai cử hành hôn lễ. Hắn lệ tuôn ròng ròng, vắt chân lên cổ mà chạy.

Hôn lễ long trọng nhất lục giới cứ thế mà diễn ra.

Mấy vị tiên quân vừa nhận được thiệp mời, đã tắt bật chuẩn bị lễ vật rồi bay thẳng lên Cửu Trùng Thiên, chẳng là sáng người ta đưa thiệp mời, bảo chiều tổ chức hôn lễ, không chạy thì sao mà kịp được.

Diêm Vương tặng cho tân lang tân nương hẳn một vé đầu thai vô thời hạn. Ti Mệnh còn hào phóng hơn, đem hẳn một quyển Ti Kiếp đi làm quà mừng, lại không quên dặn dò, bao giờ thích đầu thai thế nào, thì cứ ghi thế ấy vào sổ.

Đêm động phòng, Hoa Tư vén khăn voan lên, quỳ một gối xuống, ngang tầm mắt với Thiên Ngan đang ngồi trên giường, âu yếm nhìn nàng. Tân nương trang điểm điểm lệ, ánh mắt nhu tình, ẩn hiện chan chứa. Bỗng Hoa Tư phun ra một búng máu, thấm ướt khăn voan vẫn đang cầm trên tay.

Thiên Ngan lo lắng, đưa tiên khí vào người chàng xem, phát hiện Diệt Hòa đang từ từ ăn mòn gân cốt. Hoa Tư mỉm cười trấn an:

“Ngan Ngan, ta không sao. Là do sung sướng quá mà thổ huyết thôi”

Thiên Ngan liếc mắt nhìn chàng, kéo Hoa tư đứng dậy rồi đẩy chàng xuống giường, bắt đầu cỡi y phục.

Hoa tư hai mắt tỏa sáng, rồi lại ngân ngấn nước, y như mèo con:

“Ngan Ngan...ta trao tất cả cho nàng...trao cả tấm thân trinh nguyên này cho nàng. Ngan Ngan nhất định phải nâng niu ta”

Ngan Ngan không nói gì, máu mũi bỗng phụt ra. Nàng không loay hoay cởi áo nữa mà chuyển qua lau máu

Hoa Tư lại nói:

“Ấy phu nhân đừng vội, đêm còn dài mà”

Thiên Ngạn vẫn đang loay hoay.

Hoa tư không chờ nổi nữa, bật dậy đem nạng áp dưới thân, nhẹ nhàng hôn lên mi mắt, rồi lên mũi, lên môi nàng.

Chàng đưa tay kéo một cái, y phục trên người Thiên Ngạn rơi xuống, lại dùng sức kéo y phục của mình, lưu luyến hôn xuống xương quai xanh tinh xảo, bầu ngực căng tròn, rồi cứ thế một đường xuôi dưới.

Thiên Ngạn toàn thân run lên, vừa lo sợ lại vừa chờ mong.

Đêm hôm ấy, hi vọng thỉnh thoảng lại vang lên:

“Hoa Tư, thiệp đau..”

Hoa Tư dừng lại, đợi nàng thả lỏng thân mình. Chàng hôn lên môi, cổ nuốt trọn đau đớn của nàng.

Được một lúc

“Hoa Tư, thiệp chuẩn bị rồi” Nàng ôm thật chặt tấm lưng chàng như muốn dung nhập hai cơ thể làm một, đưa nhau đi hết con sóng này qua con sóng khác.

Lại được một lúc

“Hoa tư...chàng là Thạch Thạch...Thiệp ngửi thấy mùi máu mình trong huyết mạch chàng”

Hoa Tư cúi xuống nuốt hết lời Thiên Ngạn định nói tiếp. Giọng khàn khàn vang lên:

“Thật không ngờ nàng còn sức để hỏi nhiều như vậy. tập trung cho ta...”

Và đúng là đến ngày hôm sau. Thiên Ngạn không có khí lực lột khỏi giường. Hoa Tư ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng:

“Năm ấy, nguyên đơn của ta bị vỡ, vừa đứng lại rơi vào Bạch Hạc Trì”

Thiên Ngạn nhòm đầu dậy, chống cằm vào ngực chàng:

“Sao chàng có thể rơi vào được chứ?”

Hoa Tư hôn lên mặt nàng, mỉm cười:

“Ta là ca ca của Nữ Oa, tất nhiên là vào được”

Ngạn Ngạn quên mất, Nữ Oa cũng là con gái của Bàn Cổ. Giọng nàng lấp lấp:

“Vậy chúng ta.. chúng ta.. mối quan hệ này...”

Hoa tư tím tím:

“Nàng không thấy yêu đương các đại sư thúc đang rất thịnh hành sao?”

Thiên Ngạn không còn lời nào để nói.

Biết trong người Hoa Tư có Diệt Hỏa, nàng là vị thần mang sức mạnh tái sinh, có thể chữa lành linh hồn mình, vậy hẳn chữa gân mạch của chàng không vấn đề gì.

Thế nên, đêm nào Thiên Ngạn cũng đề Hoa Tư ra, qua ân ái truyền sinh khí cho chàng.

Hoa Tư dù biết Thiên Ngạn hiểu lầm nhưng vẫn hoan hoan hi hi đón nhận. Thực ra hồi đó là do Thiên Ngạn không tỉnh nên cũng không muốn bài trừ, tới hôm đó quá thực là vì sung sướng quá mà thổ huyết.

Khi Thiên Ngạn phát hiện ra đã là ba tháng sau. Kết quả của việc lao lực qua độ ấy là nàng có một tiểu bảo bảo trong bụng.

Hoa Tư vuốt ve bụng nàng thủ thủ:

“Nếu là một tiểu Ngạn thì thật tốt. Còn nếu là một tên tiểu bất điểm... ta sẽ khiến nó hối hận vì đầu thai không đúng lúc, phá hỏng không khí của vợ chồng son chúng ta”

Thiên Ngạn thực sự ngẩn mặt.

Sáu tháng sau, nàng sinh ra một cặp long phụng. Đứa bé trai đặt là Hoa Ngộ. Bé gái gọi Hoa Năng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ngoại Truyện 1 : Vu Hoành - Giao Long

Hôm nay trên Cửu Trùng Thiên diễn ra hôn lễ của hai vị thần duy nhất còn lại trong lục giới. Ai cũng nói hôn lễ này thật khéo, nếu hai vị ấy không lấy nhau thì chắc cũng chả ai dám cưới.

Nói gì chứ! Đùa với thần có khi chết như chơi!

Mới vừa kết thúc phần lễ, tân lang đã bế tân nương đi mất. Bây giờ vào tiệc, chỉ còn mỗi mình vị chiến thần Vu Hoành là đại diện cho cả hai bên gia đình.

Vu đại tướng mặt đen như đất nồi, đã tiếp rượu, tiếp khách còn tiếp luôn con rồng ngu ngốc cứ quanh quẩn vương chân.

Đây hẳn là vị tướng dưới Nam Hải, Giao Thủy. Hắn mặc bộ áo bào màu thiên thanh, mặt như bạch ngọc, dáng như núi cao. Ấy nhưng mà bây giờ ngọn núi bớt cao rồi. Giao Thủy oằn lưng làm mưa hoa mạn đà la ở phía lễ đài cho chúng tiên xem để khỏi nhầm chán. u cũng là bởi hắn nhiệt tình hơi hạn quá, nên Vu huynh mới nhờ vả chút việc.

Hôn lễ kéo dài 7 ngày 7 đêm thì kết thúc. Cả Cửu Trùng Thiên vốn tiên khí trong lành nay cũng nhuốm vài phần nhốn nháo.

Đến ngày thứ 7, Giao Thủy nhận thấy mình rõ là được mời đi uống rượu mà vẫn chưa được giọt nào nên uất ức chạy thẳng đến hầm rượu mà thường tưu.

Vu Hoành mệt là người, lúc bay qua Tử Hồ lại thấy một vị tiên mặc áo thiên thanh nằm vắt vẻo trên cành bồ đề mà ngủ. Dưới đất, bình rượu vứt la liệt.

Giao Thủy uống đến không biết trời trăng gì, đưa tay gỡ ngực , miệng lẩm bẩm lại trở mình một cái rơi xuống. Gió thật mát quá, thấy cả người mình nhẹ như lông hồng, cứ từ từ bị gió cuốn đi.

Vu Hoành thấy vị tiên quân uống say lộn cổ xuống đất mà miệng vẫn cười như nở hoa mới bay đến đỡ ngài ấy cho khỏi gãy cổ. Lại thấy người ta say quá, không những thế còn giúp mình lo liệu hôn lễ mấy ngày liền nên rù lòng đưa đến hậu viện cho ngủ nhờ.

Sáng sớm ở Tích Bích, Tất Phong Cầm gân cổ mà hót véo von. Trong phòng, Giao Thủy lật lại lật, chỗ này ẩm, rúc lại rúc, còn êm nữa cơ à, thế nên ôm lại ôm.

Vu Hoành mở mắt, mệt mỏi suốt 7 ngày cũng vui đi phần nào nhưng sao thấy toàn thân nặng như đeo chì, cựa người một cái.

Uych

Dưới đất có tiếng gầm lên.

"Chết tiệt! Tên nào đá ta?"

Vu Hoành ngó xuống, thấy vị nào đó đang nằm dưới đất, áo ngoài bên ngoài đã bay mất, trên người chỉ còn độc chiếc quần. Lại nhìn người mình. Mẹ kiếp trần như nhộng. Vu huynh trợn mắt, nhủ mày, rống giận:

"Ni mã đàn nhà người Giao Thủy, lại dám nhân lúc ông đây mệt mỏi mà động thủ. Người chết đi" Nói xong nhanh chóng mặc quần áo, cầm đao xông tới.

Giao Thủy đang hậm hực ngồi dưới đất bắt đầu tỉnh táo, đã thấy Vu Hoành đuổi tới. Vội cầm quần mà chạy.

Hôn lễ của Thiên Ngạn vừa xong, lục giới lại thấy cảnh tươi đẹp biết bao. Vu Đại tướng cầm đao đuổi Giao tiểu tướng chạy khắp cùng trời cuối đất, luôn miệng đòi trình tiết. Mọi người không ai bảo ai đều cảm thán mỗi tình oan nghiệt này!

Cứ thế suốt một năm, Giao Thủy trốn đến sức cùng lực kiệt. Ai bảo hắn không đánh lại tên chết tiệt kia nên mới phải chạy chứ.

Hôm nay Vu Hoành cầm đao đuổi tới Bạch Hạc, gặp ngay Thiên Ngạn và Hoa Tư đang ngồi ngoài Từ Đề Đình thưởng trà. Thiên Ngạn cũng nghe phong thanh, ngồi thẳng lưng, ho khê chỉnh lại giọng mới cất lời mời:

" Vu tướng, ngồi một chút chẳng?"

Vu Hoành khom lưng hành lễ rồi đặt mông ngồi xuống, cười ngọt ngào nói cảm ơn. Vừa bung ly trà lên nhấp một ngụm, cảm thán đã lâu không được

uống trà ngon thế này, thì chân bị người ta đá một cái, trà nóng sánh ra thấm ướt cả vạt áo. Vu Hoành kinh ngạc nhìn qua thì thấy Đệ quân mặt đen lại lờm hẩn. Một cái, hai cái, ba cái... vẫn còn lờm. Vu Hoành đáng thương không biết mình đã làm sai cái gì.

Thiên Ngạn thấy có biến, vội nói vào chủ đề:

"Nghe nói Vu tướng quân cùng Giao Thủy... có...có..." Nàng dừng lại suy ngẫm nên chọn từ nào cho thích hợp:

"À.. có giao tình"

Vu Hoành đen mặt, hẩn từ bao giờ thì có giao tình với tên tiểu bạch kia chứ. Vội vàng xua tay vội vàng:

"Thượng thần hiểu nhầm hiểu nhầm. Ti chức với tên đó không có gì"

Hoa Tư khinh bỉ:

"Còn nói không có. Ta sống bao năm cũng chưa từng thấy người tận tình tìm ai như thế. Chẳng phải là muốn chạy theo người ta luôn ư?"

Vu Hoành phản bác:

"Đế quân, thực sự không có... chỉ tại...hẩn...hẩn..cuóp mất lần đầu của thần"

Mặt tỏ vẻ bi thương, hai mắt long lanh ngấn lệ.

Cả Hoa Tư và Thiên Ngạn đều tròn mắt:

"Ồ hóa ra đã đến bước này rồi ư? Thật nhanh ! Không ngờ Giao Thủy nhìn nhỏ nhắn mà cũng mạnh mẽ ghê!"

Hoa Tư đưa tay vuốt tóc Thiên Ngạn, thờ ơ:

"Đã lấy vật trân quý nhất của người thì người trao thân luôn cho hẩn đi. Theo hẩn, bắt hẩn chịu trách nhiệm"

Vu Hoành sồn gai ốc:

"Không cần.. không cần. Ti chức chỉ tìm hẩn rồi chém hẩn trút giận thôi"

Hoa Tư nhẹ bẫng hỏi lại:

"Thế sao? Vậy để ta xem người chém thế nào" Mắt lóe lên gian tà.

Thiên Ngạn ngồi bên sặc nước ho khù khụ, sắc mặt ửng hồng, hai mắt ngấn nước, hơi thở phập phồng.

Hoa Tư nhìn thấy bông trầm mặt, phất tay một cái, thấy Giao Thủy đứng trong đình, bị tường vây trói chặt, mặt đầy đau khổ.

Hoa Tư dang tay bế Thiên Ngạn bay thẳng vào Bạch Hạc Trì, để lại một câu:

"Bản quân còn có việc gấp, hai người cứ từ từ"

Vu Hoành nhìn thấy Giao Thủy, ban đầu là kinh ngạc rồi chuyển qua vui sướng, chạy qua túm áo hẩn trở về Tích Bích.

Giao Thủy bị đánh một trận, mặt mũi bầm dập, lại bị Vu Hoành bắt ở lại Tích Bích nấu ăn dọn dẹp cho hẩn. Giao tướng ngày nào giờ lại bị ép đến bước trở thành cô hầu gái nhỏ. Nước mắt tuôn ròng ròng.

Vu tướng giờ thói bắt nạt, giọng hách dịch:

"Chỉ có một món mặn, hai món nhạt, một món canh? Nấu thêm"

"Nấu mặn như vậy ai ăn được chứ? Muốn đầu độc thận ta để bán ư?"

"Quá nhạt. Người muốn ta thiếu iot mà trì độn sao?"

"Giao Thủy, người đến cái giường cũng lau không sạch"

"Giao Thủy, nước quá nóng đi"

Và một hôm, tiếng Vu Hoành trong viện vọng ra:

"Giao Thủy, lấy quần lại không lấy áo. Người muốn ta lỏa thể để người ăn lộc sao?"

Giao tiểu tướng đang quét sân phía ngoài, nghe tiếng tên hồn đản kia vọng ra, giận tím mặt, ném chổi trong tay, rống lên:

"Con mẹ nó nhà người Vu Hoành, ta nhịn cũng đủ no rồi. Hôm nay đánh không được ông đây cũng quyết sống chết với người!"

Hùng hổ đập cửa xông vào. Thấy trong phòng hơi nước uồn lượn, tràn đầy mập mờ. Vu Hoành ngồi trong thùng tắm, hai mắt trợn lên, làn da vì nóng mà ửng hồng, khuôn mặt anh tuấn thoáng nét thẹn thùng, lại thêm chút bi phẫn. Giao Thủy nhìn thấy cảnh đẹp, máu mũi không hiểu sao phụt ra. Hắn đưa tay lau máu, nghĩ rằng tên hồn đản kia chắc lại làm gì nên mình bị thương, thêm mối thù hận khi xưa đi rêu rao khắp lục giới phá hủy danh tiết của mình, lửa nóng trong người bốc lên ngàn ngọn. Lập tức chạy đến, lôi Vu Hoành ra, kéo đến trên giường, nghiêng rống:

"Mẹ nó, người dám vu khống ta, vậy hôm nay ông đây sẽ giúp người khỏi mang cái danh xử nam bao năm trời!"

Đề ra giường.

Cởi quần áo.

Bắt đầu bạo hoa cúc.

Vu Hoành còn chưa hoàn hồn thì đã bị cướp đi lần đầu tiên.

Lúc hắn từ trong sung sướng mà tỉnh lại, đã thấy Giao Thủy đang ở phía trên người mình. Tức giận tại sao mình lại ở phía dưới. Bèn dùng sức lật lại, áp Giao Thủy dưới thân.

Quần chiến cứ thế mà diễn ra.

Ngày hôm sau trên Tích Bích, Tất Phong Cầm lại gân cổ lên hót.

Vu Hoành tỉnh lại, nhìn một vòng, lệ tuôn rơi: "Đây là lần đầu tiên của mình sao?"

Lặng lặng mặc quần áo, định mở cửa thì thấy chân mình nặng như chì. Nhìn xuống thấy Giao Thủy vẫn lửa thê, đã từ trên giường phi xuống, lại bị vướng chân ngã đập mặt xuống đất, hai tay bấu chặt chân hắn, giọng tức giận:

"Mẹ nó người dám chạy. Cướp lần đầu của ta còn dám đi. Ta nấu com cho người ăn, trải chăn cho người ngủ, nay trao cả thân cho người mà dám chạy hả? Có tin ông đây thiên người không?"

Vu Hoành cũng tức giận nhìn tên kia. Đầu tuy có rối bù nhưng vẫn đầy phong vị. Mặt trắng nõn, da như sứ, tron mịn, đôi chân dài, cự long cũng lớn. Lại nhớ đến đêm qua bỗng thấy trong lòng vui sướng không hiểu nổi, tức giận cũng bay sạch, ho khê, đảo mắt nhẹ bằng bằng quơ:

"Ta chịu trách nhiệm là được chứ gì"

Giao Thủy đứng lên, phui bụi, quay người khinh bỉ:

"Nói vậy còn nghe được"

Vu Hoành đứng sau đưa mắt nhìn lại, thấy thân hình kia, trong người máu nóng lại bùng bùng:

"Ta đang định đi nấu bữa sáng lại bị người ngăn cản. Thôi đành ăn tạm vậy"

Nói đoạn lại đề Giao muội muội ra.

Ngoài kia Tất Phong Cầm khăn cổ, bay đi tìm nước uống.

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ngoại Truyện 2: Hoa Ngộ- Hoa Năng

Trong Vọng Hương Đài, hai đứa trẻ đang ngồi giúp Mạnh Bà múc canh.

Tiểu Năng phụng phịu:

"Caca, bao giờ mẫu thân và phụ thân mới trở về?"

Đứa bé gái mũm mĩm, tay vừa múc canh vừa nói. Hai búi tóc trên đầu nghiêng nghiêng.

Hoa Ngộ tay chống cằm, nằm trên lan can bao quanh Vọng Hương Đài, đáp lại:

"Hai người họ đang vui sướng quên đất trời rồi. Trờ về gì chứ"

Chẳng là dạo này Hoa Tư và Thiên Ngạn buồn chán, mới lòi quyền Ti kiếp mà Ti mệnh tặng năm xưa ra, viết một hồi mười kiếp liền, kiếp nào cũng yêu thương da diết, rồi dặt tay nhau vui sướng đi đầu thai. Mấy chốc cũng qua bảy kiếp rồi.

Hoa Ngộ và Hoa Năng được gửi cho lão Diêm Vương trông nom. Nhưng lão còn bận chạy theo Tử Hân nói lại tình xưa, nên để hai đứa trẻ ở âm phủ thích làm gì thì làm. Thành ra giờ mới thấy Vọng Hương Đài xuất hiện thêm hai bóng dáng tròn như quả bóng đi tới đi lui.

Hoa Năng chu môi than dài:

"Chẳng lẽ phụ mẫu quên muối rồi?"

Hoa Ngộ miệng ngậm một nhánh đinh hương, hai mắt lóe sáng:

"Muội nói xem, nếu chúng ta cũng đầu thai, họ có vui sướng quá mà ngất không?"

Nói xong không đợi Năng Năng trả lời, bay thẳng về Bạch Hạc trì, lục tung cả cung viện mới xây lên. Cuối cùng cũng tìm được quyền ti kiếp kia.

Tiểu Ngộ giương miệng cười tươi, hai tay trắng nõn, mũm mĩm ôm lấy, đôi chân ngắn ngủn chạy qua văn án, mải mực bắt đầu viết.

Hoa Tư và Thiên Ngạn đầu thai đang hưởng kiếp thứ bảy.

Thiên Ngạn ngồi nhìn Hoa Tư nấu ăn, bỗng thấy buồn nôn bèn chạy ra ngoài. Dạo này nàng hay nôn khan, khẩu vị cũng có chút khác biệt.

Hoa Tư cũng thấy lạ, mới chạy theo, vuốt lưng đưa nàng miếng nước rồi cầm cổ tay Thiên Ngạn bắt mạch.

Một giây, hai giây...

Mây đen phủ đầy đầu. Biết ngay tên tiểu quỷ kia lại giờ trò mà.

Hoa Ngộ viết xong, chạy xuống Minh Phủ, kéo Ngộ Năng bay vào giếng luân hồi, lòng hân hoan không thôi.

Hoa Tư dưới kia, miệng khẽ nhếch lên cười. Tiểu tử dám đấu với phụ thân ngươi sao. Nhóc con còn non lắm. Nhưng dù sao trên kia cũng buồn chán, coi như cho hai đứa nhỏ đi nhìn nhân thế một lát vậy.

Hơn tám tháng sau, Thiên Ngạn trở dạ sinh ra hai đứa bé gái. Một đôi ti muội vừa hé mắt đã xinh xắn, trắng trẻo y như ngọc nữ.

Tiểu Ngộ nhìn thấy ánh nắng mặt trời, cười khanh khách. Tiểu Năng bên kia thấy phụ thân cùng mẫu thân lại vui quá mà khóc oe oe.

Hoa Tư vuốt tóc Thiên Ngạn, hôn lên trán nàng. Tay phải bế tiểu Năng, tay trái ôm tiểu Ngộ, đưa tới trước mắt Thiên Ngạn lắc đầu:

"Nàng xem ta nói có đúng không. Dù chúng ta không cho đi, sớm muộn gì hai huynh muội chúng nó cũng tìm tới cửa"

Thiên Ngạn nở nụ cười, chứa đựng cả tình mẫu tử bao la.

Hoa Tư hôn nhẹ lên trán tiểu Năng, rồi quay sang nhìn đứa bé gái còn lại đang cười ranh mãnh, cất giọng cảm khái:

"Tiểu Ngộ bé nhỏ thật thông minh. Lần này mẫu thân con sinh được hai ti muội thật vất vả. Mai sau lớn lên gả cho phu quân rồi cũng không được quên phụ mẫu nghe chưa?"

Tiểu Ngộ Ngộ đang cười khanh khách quơ tay, bỗng khựng lại, mặt dần ra. Ti...ti...muội? Sao lại thế chứ?

Bắt đầu khóc, càng khóc càng lớn, khóc thấu cả thiên địa, bay qua Nhân giới, xông thẳng lên Cửu Trùng Thiên. Mấy vị Tiên quân trên kia mới ghé mắt nhìn xuống. Mấy tiên tử hay chơi cùng Hoa Ngộ trông thấy cũng cười nghiêng ngả.

Diêm Vương đang cuốn lấy Tử Hân, nghe được cũng bừng sáng:

"Thằng nhỏ này cũng thật tốt. Không quên nhắc nhở gia gia phải nhanh chóng tạo người. Cách này đúng là vừa thần tốc vừa hiệu quả"

Tiểu Ngộ Ngộ cứ thế lớn lên trên Nhân giới, xinh đẹp hơn hoa, nhưng chỉ cần mở miệng nói, lại phát ra giọng nam nhân khí khái bùng bùng khiến ai cũng tá hỏa hẳn có phải nam tử cải trang đi ve vãn con gái nhà lành hay không? Nhưng nhìn mặt thể kia sao có thể là nam phần nữ được. Nghĩ tới nghĩ lui, các nàng đều chọn cách dè chừng tiểu Ngộ đáng thương ra, cởi áo kiểm chứng, chỉ khi nhìn thấy bộ ngực sù no đủ mới buông tay cảm thán ông trời thật trớ trêu, đúng là không cho ai toàn vẹn. Lại càng thương cảm cho thiếu nữ đang bị mình đè dưới thân.

Tiểu Ngộ nhà người ta dù gì cũng là trẻ nhỏ, cứ bị đề ra như thế cũng thấy thẹn thùng đỏ mặt lắm chứ! Thế nên về sau hẳn cứ gặp mấy tí ti xinh đẹp là miệng ngậm chặt, muốn nói mà không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ngoại Truyện 3: Vũ Hàn

Tôi không phải là đại hoàng tử nước Thục nhưng lại do hoàng hậu sinh hạ nên cuối cùng vẫn được phong làm thái tử.

Người đời luôn cho rằng đế vương vô tình, lạnh nhạt nhưng tôi không cho là thế, hoặc có lẽ tôi thấy mình không thể như thế. Phụ hoàng u mê trong nữ sắc, triều cương phép nước bị quân thần làm cho rối loạn, hậu cung lại một tay Trần quý phi che trời. Tôi biết hết. Tôi nghĩ, mình thân là thái tử, nếu ngay cả bản thân tôi không yêu giang sơn xã tắc thì sau này làm sao ra sức bảo vệ nó được.

Bởi thế, tôi chăm chỉ học tập, luyện võ, tôi muốn bảo vệ hết thảy, muốn phụ hoàng thoát khỏi trầm luân nhưng lần nào can ngăn tôi cũng bị phạt quỳ suốt ba ngày ở Giám Minh điện.

Năm lên tám, mẫu hậu mắc trọng bệnh mà quy tiên. Tôi quý trông linh cửu của người hai ngày rồi nuốt nước mắt nhìn người nằm yên trong hoàng lăng. Có lẽ từ đây, con đường này cũng chỉ còn mình tôi tự bước. Giang sơn này tôi có bảo vệ nổi không? Sở dòm, Trần ngó, Ngụy rình, một đất nước mục rữa như vậy, cái khung này còn chống đỡ được đến khi tôi xây dựng nền tảng mới hay không?

Hôm nay tôi ra sau hoa viên đi dạo. Đang đi thì nghe tiếng quát mắng phía xa. Trông qua thấy một nhóm hoàng muội đang bắt nạt một cung nữ quý ở giữa. Nàng ta nhỏ bé chắc mới 5-6 tuổi, gầy gò xanh xao, hai bên má đã sưng lên, in hằn mấy dấu tay chồng lên nhau. Cừu muội hừ lạnh:

"Tiện nhân, còn không liếm giày cho ta"

Đứa bé kia vẫn quỳ thẳng đứng, hai môi mím chặt, mắt long lanh, từng giọt lệ thi nhau chảy ra nhưng lại không mở miệng cầu xin.

"Và miệng nó cho bản công chúa. Để ta xem đứa tiện nhân này ngoan cố đến bao giờ"

Hai cung nữ tiến lên giơ tay tát xuống.

Tiểu Quế đứng đằng sau ta lên tiếng:

"Thái tử, người bị phạt quỳ đó là Thập công chúa. Là con gái của Mị mỹ nhân. Trước kia Mị mỹ nhân chỉ là một ca kỹ bên Vụ Nhạc điện"

Nghe xong tôi mới ồ ra đó không phải là một cung nữ. Nhìn đứa bé kia không hiểu sao tôi lại muốn bảo vệ nó. Tôi bước qua bên đó, lũ công chúa thấy vậy bèn sợ hãi hành lễ rồi kéo nhau đi mất. Tôi nhìn bé gái vẫn quỳ thẳng tắp trên đất, đỡ muội ấy đứng dậy, mới biết hóa ra muội ấy bị đánh gãy chân. Tôi triệu thái y ngày ngày thay thuốc, cũng may cứu chữa kịp nên đôi chân giữ lại được.

Muội ấy tên là Vũ Tần. Từ đó về sau tôi luôn bảo vệ Vũ Tần khỏi đám hoàng muội được nuông chiều mà sinh hư. Muội ấy hoạt bát, lém lỉnh lại thông minh. Chúng tôi cứ thế mà nương tựa nhau lớn lên trong chốn thâm cung lạnh lẽo tình người này.

Vũ Tần càng lớn càng xinh đẹp, nước Thục cũng ngày càng suy tàn. Minh tôi không thể đủ sức ngăn cản sự đồi bại ngày một ăn mòn nó.

Tôi cũng không hiểu tình cảm mình dành cho Vũ Tần là gì? Chúng tôi là huynh muội nhưng tôi luôn muốn gần kề, muốn yêu thương che chở muội ấy cả đời. Tôi nghĩ, loạn luân, thị phi thì có sao. Vì Vũ Tần tôi có thể chấp nhận bị thiên hạ phi nhổ. Chỉ cần tôi làm hoàng đế thì kẻ nào dám đứng trước mặt chúng tôi mà chỉ trích chứ?

Năm Vũ Hán đế thứ ba mươi bảy, Thục thua bởi Sở, phải dâng mười tòa thành. Tôi đứng giữa Đức Minh điện dâng tấu xin chém bảy tên quan thông địch phản quốc, can gián hoàng thượng mê đắm nữ sắc mà bỏ bê chính sự. Kết quả tôi bị giam trong Hàn Quang điện của mình suốt hơn một năm lại bị phế truất thái tử.

Tôi chợt nhận ra, sớm muộn gì Thục cũng mất. Mọi chuyện đã không thể挽 hồi. Một đất nước mà từ trên xuống dưới đã mục nát thì lấy gì để xoay chuyển căn khôn. Tôi chỉ nhớ đến Vũ Tần, mong rằng muội ấy sẽ đợi được đến khi tôi được thả ra.

Đúng tiết thanh minh, tôi được ân xá, chạy đến viện của Vũ Tần, nghe nói muội ấy được gả cho thái tử nước Sở để cầu hòa. Nhưng tháng trước Thục hoàng nghe lời xúi bẩy, bòn vét bóc lột dân chúng để tiến hành chiến tranh, lại thông đồng với Ngụy để công Sở. Tôi cười nhạt, nước Thục vốn đã đèn cạn dầu, bòn rút binh lực nhưng toàn tàn binh và nông phu, sức chẳng có bao nhiêu. Ngụy cũng chẳng phải nước có binh lực tiềm tàng, hai nước cộng lại, quân số có hơn nhưng quân lực tất bại.

Lại càng đau đớn khi biết Vũ Tần bị gả đi. Là tại tôi không bảo vệ nổi muội ấy. Là tại tôi cứ chìm đắm trong ảo mộng có thể loại bỏ cái mục rữa này để

cứu giang sơn, khi ngộ ra thì hết thầy đã muộn.

Tôi phi ngựa chạy suốt 5 ngày đêm thì đến ải Nam Quan. Nước Thiên Giang như gào như khóc. Tôi thấy Vũ Tàn đứng trên tường thành, muội ấy mặc áo bào đỏ thắm. Gió thổi mái tóc dài bay lượn như dải lụa cuốn quanh thân hình xinh đẹp mà thê lương. Tôi chưa từng thấy Vũ Tàn lạnh lùng, hờ hững mà xa cách đến thế. Hơn một năm không gặp, muội ấy đã chịu đựng những gì nơi đất khách quê người? Từ xa tôi thấy phụ hoàng cười mỉa mai, cầm ba mũi tên nhắm thẳng Vũ Tàn mà bắn.

Tôi điên cuồng hét lên:

"Khônggggg"

Mũi tên bị Chu Tam chém gãy, tôi lại thấy tim mình đau đớn như bị xuyên qua. Tôi đứng giữa đất trời, tự hỏi bản thân mình nên làm gì. Tôi từ bỏ ngai vị, từ bỏ tranh đoạt để đem Vũ Tàn đi hay từ bỏ nàng ấy để chiến đấu rồi hi sinh cho đất nước này. Nói gì tôi vẫn là một hoàng tử. Mà nghĩa vụ của tôi là phải chiến đấu bảo vệ đất nước. Nước mất thì mình cũng vong để giữ trọn tôn nghiêm hoàng tộc.

Tôi nhìn hết thầy, lại nhớ đến Vũ Tàn khi xưa bị đánh đập hành hạ. Vũ Tàn nhỏ bé luôn ôm gối ngồi chờ tôi. Vũ Tàn luôn gọi tôi là Hoàng huynh. Vũ Tàn của tôi. Giang sơn này cũng đâu có dung tôi và muội ấy. Vậy sao tôi phải hi sinh hạnh phúc của mình một cách ngu xuẩn như vậy.

Tôi đoán không sai, cả Thục và Ngụy cuối cùng cũng bại. Chu Tam, hắc thâm sâu khôn lường lại tàn độc âm hiểm, hắc không phải kẻ mà phụ hoàng có thể đoán định.

Đêm hôm ấy tôi lên vào doanh trại nước Sở. Binh lính Sở dù có hân hoan trong chiến thắng nhưng vẫn giữ vững kỉ cương. Tôi thăm nê phục Chu Tam. Hắc đúng là kẻ sinh ra để làm đế vương.

Khó khăn lắm mới tìm được Vũ Tàn, tôi nói muốn đưa muội ấy đi. Chúng tôi sẽ như một đôi phu thê bình thường, an an ổn ổn sống qua ngày. Nhưng câu đầu tiên muội ấy lại đáp hồi: "Ngươi là ai?"

Tôi sửng người. Đau đớn, mong chờ lại hụt hẫng tuyệt vọng cùng vỡ òa. Chúng tôi đã cách xa nhau đến bước này ư? Tôi tiến lại ôm Vũ Tàn vào lòng, gục đầu vào vai muội ấy, tham luyến hương thơm trên người Vũ Tàn, không hiểu sao nước mắt lại chảy ra.

Tôi không ngờ Chu Tam lại đến. Bị hắc bắt tôi quyết chống cự phải mang Vũ Tàn rời khỏi đây. Nhưng sức người so với cả đội quân đứng là chỉ như muối bỏ bể.

Tôi chống kiếm khụy chân xuống đất, cố gắng không để mình ngã xuống, tôi phải đưa Vũ Tàn đi. Sống như người bình thường. Không phải hoàng tử, không phải công chúa. Không nhưng lụa gấm vóc, không chém giết thị phi. Tôi muốn nắm tay muội ấy đi khắp thế gian, đến lúc đầu bạc. Tôi muốn đưa tay chải mái tóc dài, muốn mặc giá y, muốn vén khăn trùm của muội. Tôi muốn...

Chu Tam nâng mắt, tên tiểu tướng hiểu ý, chém tôi một nhát chặt đứt sợi dây sinh mệnh cuối cùng.

Tôi gục ngã. Đau đớn trên thân thể giờ phút này chẳng còn lại gì. Trời trên cao đen thăm thẳm.

Giữa tầng vân vụ bay bay, tôi nhìn thấy một nam tử mặc áo bào trắng, đang ngồi trong đình thỏ tiêu.

Thiếu nữ váy dài đỏ rực đứng nhảy múa trên rừng bích ngọc, đẹp đến kinh tâm động phách.

Nàng ấy gọi:

"Khương Kính".

Tiếng gọi ngân nga như từ vạn năm vọng về, đánh thức những hồi ức bị trôi vùi, bụi phủ.

Sâu trong tiềm thức bị ngủ quên. Tôi nắm tay một thiếu nữ đi dưới rừng đào. Gió thổi khẽ lay những cánh hoa bay đầy trời, vương lên mái tóc dài. Tôi nhẹ đưa ngón tay phôi đi. Thiếu nữ mỉm cười át đi cả vạn dặm đào hoa đang mùa nở rộ...

Giá như...

Bạn đang đọc truyện *Tận Kiếp Phù Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.